

Em Và Đầu Heo

Contents

Em Và Đầu Heo	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	16
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	24
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	34
16. Chương 16	37
17. Chương 17	42
18. Chương 18: Ngoại Truyện: Nữ Nhi Cần Tự Mình Cố Gắng	45

Em Và Đầu Heo

Giới thiệu

Đến chỗ mừng Phong Hữu Lân trở về nước sau ba năm du học ở Tây Ban Nha và dạo chơi vòng quanh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-va-dau-heo>

1. Chương 1

Để chào mừng Phương Hữu Lân trở về nước sau ba năm du học ở Tây Ban Nha và dạo chơi vòng quanh Châu Âu, mấy đứa bạn trung học bèn rủ nàng tụ tập ăn uống, sắm dĩa con cà con kê.

Đám bạn của nàng, đứa này thì có sự nghiệp ổn định, có bạn gái hoặc vợ sắp cưới, đứa kia thì có bạn trai hoặc chồng sắp cưới, thậm chí có đứa đã lấy vợ gả chồng từ năm nào năm nào. Chính đứa vừa ngồi xuống ghế liền lần lượt kể tình hình hiện tại của từng đứa, riêng nàng vẫn còn lông bông nên chẳng có gì để kể.

Nàng cũng không hề lo lắng, chỉ cười hi hi tỉnh rụi: “Cứ từ từ, cứ từ từ, chuyện gì đến sẽ đến, đã chơi bởi cả nửa đời người rồi thì nửa đời sau có gì mà phải vội.”

Giữa bữa, nàng cùng hai cậu bạn rời phòng riêng, ra ngoài hành lang hút thuốc. Mấy năm lưu lạc trời Tây, nàng thường dùng khói thuốc để khóa lấp ngày tháng nhạt nhẽo buồn chán. Vốn từng sống ở xứ mà phụ nữ hút thuốc còn nhiều hơn cả cánh đàn ông, rồi lại cộng thêm mấy cô bạn nàng cứ không ngớt lời cổ vũ, bởi thế nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện gạt bỏ điều thuốc ra khỏi cuộc sống của mình.

Sáng nay vừa đi phỏng vấn ở một công ty nọ, cảm xúc vẫn còn mới nguyên, nàng hỏi: “Này, các cậu nói tớ nghe thử xem, mấy người được gọi là ‘tổng giám đốc’ ấy, là lên làm tổng giám đốc rồi mới biến thành đầu heo, hay nhờ là đầu heo bẩm sinh nên mới có thể lên làm tổng giám đốc?”

Tiểu Lý không hiểu mô tê gì, nhăn mày nói: “Phương Hữu Lân, cậu hỏi cái gì mà quái đản thế, nói chuyện cho giống người bình thường một chút không được à?”

Hùng Chính nói: “Sao, cậu gặp phải tên tổng giám đốc đầu heo hả?”

“Hôm nay tớ đi phỏng vấn ở cái công ty khai thác mỏ kia, bàn chuyện với bên HR xong thì anh ta vào nói mấy câu, người đầu mà trông y hệt đầu heo.” Sau đó nàng còn khoa tay múa chân miêu tả hình dáng người ta: “Này nhé, cái đầu tròn tròn này, con mắt thì bé tí ti như hạt đậu nành, cái mặt phình ra này. Còn đáng người ấy hả? Giống thùng than như đúc!” Kiểu diễn đạt khoa trương bốc phét của nàng khiến cả đám cười ầm ĩ.

“Người ta có trình độ là được rồi.” Hùng Chính nói.

“Nói có hai câu, ai mà biết có trình độ hay không.”

“Thì trả lương cho cậu là được rồi. Thời buổi khủng hoảng tài chính bây giờ, kiếm được đồng tiền không phải chuyện dễ đâu.” Tiểu Lý nói.

“Đúng là phải dựa vào bọn người đào mỏ này thật, nghe đâu bọn họ chẳng bị ảnh hưởng gì, chỉ cần đào chỗ này một chút, đào chỗ kia một chút, thế nào cũng đào lên được cục tiền.”

Ba người hút xong một điếu thuốc thì vào lại phòng, hoàn toàn không biết rằng có người cũng đi ra từ căn phòng sát bên, đứng cách họ không xa. Hành lang rất yên tĩnh mà bọn nàng lại nói cười lớn tiếng đến vậy, thế cho nên tất thấy đều lọt vào tai người ấy, không sót một chữ. Không lâu sau khi họ rời đi, người đó cũng tắt thuốc rồi trở về phòng.

Ngày hôm sau, mới tám rưỡi sáng chuông điện thoại đã réo inh ỏi. Tối qua Phương Hữu Lân uống vô số rượu, đợi đến khi đối phương tắt máy rồi kiên trì gọi lại lần nữa, nàng mới mắt nhắm mắt mở, cầu nhàu trả lời điện thoại – là công ty khai thác mỏ nọ gọi nàng đến thi vòng hai.

Nàng quáng quàng tung chăn xuống giường, hối hả chạy đi rửa mặt. Soi gương thấy mí mắt sưng búp và mái tóc loăn xoăn rối nùi như ổ quạ, nàng lăm bậm với chính mình: “Già rồi, già rồi, mình cũng đâu khác gì đầu heo.”

Buổi thi vòng hai bắt đầu bằng việc điền vào một bản câu hỏi.

“Tỷ lệ lượng của bạn như thế nào? Bạn quen uống loại rượu gì? Uống được nhiều hay ít?”

“Bạn thích món ăn có mùi vị ra sao?”

“Bạn có thích giao tiếp với người khác hay không?”

“Bạn có thể đi công tác thường xuyên không?”

“Bạn có phải là người cẩn thận không?”

“Mỗi năm bạn bị ốm bao nhiêu ngày?”

“Khả năng thích ứng của bạn đối với việc thay đổi môi trường sống?”

.....

Nàng đọc hai câu hỏi đầu tiên, không nhịn được phì cười. Nếu không biết, có lẽ nàng đã tưởng ở đây đang tuyển tiếp viên quán bar, điều kiện chính là “Uống rượu giỏi.”

Sau khi nàng hí hoáy viết câu trả lời thật chi tiết, cô thư ký bèn đem bản câu hỏi của nàng đưa cho ai đó. Lát sau, cô thư ký ấy quay trở lại, dẫn nàng vào văn phòng tổng giám đốc. Thế là nàng gặp lại cái người tối qua đã bị nàng gán cho danh hiệu “Đầu heo” một lần nữa. Giờ phút này người đó đang lẳng lặng ngồi sau bàn làm việc đẹp đẽ bóng loáng, ra hiệu cho nàng ngồi xuống với gương mặt không chút biểu cảm.

Hai người mặt đối mặt nhìn nhau thật lâu trong yên lặng. Phương Hữu Lân liền nhân cơ hội này quan sát anh ta một cách tỉ mỉ, nhưng nhìn kiểu gì nàng cũng thấy anh ta giống đầu heo. Có lẽ vì đã quen ngắm mấy anh trai Tây mũi ất to, nên đối với nàng diện mạo mang đậm bản sắc Châu Á này có phần kém cỏi.

Lý Minh nhìn Phương Hữu Lân – cô nàng ngày hôm qua trong nhà hàng đã lớn giọng gọi anh là “Đầu heo” – nàng có mái tóc đen dài lượn sóng, gương mặt xinh xắn và đôi mắt đen láy hồn nhiên, lạnh lợi.

Anh hỏi: “Tên cô nghe rất thú vị, có phải ý nghĩa của nó gắn liền với lời dạy của Khổng Tử ‘Đức bắt cô, tất hữu lân*’ không?”

(*) Người có đức thì không lẻ loi, tất có bạn cũng trọng đạo đức như mình.

Nàng nghe vậy, cảm thấy rất ngạc nhiên: “Ôi, sao anh biết hay vậy? Quả thật ba mẹ tôi mong tôi sau này lớn lên sẽ thành người có đức hạnh.”

Anh nhướn mày đắc thắng: “Bình phẩm, châm chọc, nói xấu sau lưng người khác mà lại là người có đức hạnh được sao?”

Nàng thót tim, có đôi chút lờ mờ không rõ, nhưng cũng loáng thoáng nhận ra chắc hẳn liên quan tới chuyện nàng gọi người ta là “Đầu heo” tối qua. Nàng cúi đầu, nói: “Chuyện này không thể đánh đồng được. Anh biết đó, cuộc sống bây giờ ngột ngạt quá sức, cho nên nếu con người ta có bàn tán này nọ về những người nổi tiếng hoặc người không liên quan đến mình để giảm stress thì cũng bình thường thôi mà, đâu nhất thiết phải dựa vào đó để đánh giá đạo đức.” Đẳng cấp ngụy biện, cãi bướng, cãi chầy cãi cối của nàng cho đến giờ đã lên đến hàng thượng thừa.

Lý Minh thoáng dăm chiêu, cuối cùng anh không tiếp tục đề tài này, chỉ bảo nàng ra gặp bộ phận HR nói chuyện tiền lương và chế độ đãi ngộ.

Từ đó, nàng trở thành trợ lý của Lý Minh.

2. Chương 2

‘Trợ lý’ ở đây, tức là ‘Trợ lý đặc biệt’, hay nói một cách cụ thể, bất cứ khi nào được yêu cầu đều phải nói gót theo chân tổng giám đốc. Tất nhiên phần mô tả chức vụ trên hợp đồng lao động chỉ gói gọn trong vài ba dòng chung chung, đại khái như ‘Xử lý hồ sơ thương vụ – Tiếp xúc và liên hệ với khách hàng’.

Lý Minh còn có một cô thư ký riêng đã đi theo anh bốn năm tên là A Mai. Trên thực tế mọi sự vụ phát sinh hàng ngày của anh đều do A Mai giải quyết. Phương Hữu Lân vì có khả năng sử dụng hai thứ tiếng Anh và Tây Ban Nha nhuần nhuyễn, nên sẽ đảm đương khoản mục đầu tư khoáng sản ở Nam Mỹ cùng tổng giám đốc.

Ngày đầu tiên nàng đi làm, Lý Minh phải đi công tác bên ngoài nguyên ngày, trước khi đi anh dặn thư ký A Mai đưa nàng một số tư liệu công ty để đọc qua, mà thật ra tư liệu cũng chỉ có chút ít. Hai người trạc tuổi nhau, A Mai lại là người giỏi giang tốt bụng, vì thế sau vài câu chuyện trò qua lại, thư ký riêng và

trợ lý đặc biệt chẳng mấy chốc đã vui vẻ, thân thiết. Qua lời A Mai kể, Lý Minh là người rất có hoài bão, anh ta quyết chí đưa công ty khai thác mỏ của mình vươn đến hàng thứ tư trong nước. Sợ để lộ cái sự ngờ nghệch của mình, nàng không tiện mở miệng hỏi tại sao hạng tư mà không phải hạng nhất? Sau này nàng mới hiểu ra rằng, họ có làm thế nào cũng không thể vượt qua mặt các công ty khai thác mỏ nhà nước. A Mai còn nói, anh ta là người vô cùng hào phóng đối với cấp dưới. Điều này nàng đồng ý, nàng đã từng làm việc ở Châu Âu mà vẫn không ngờ mức lương trong nước có thể cao như vậy. A Mai lại nói tiếp, anh ta sống hết sức giản dị, xưa nay chưa bao giờ thấy cặp kè với bạn gái hoặc lên tivi, báo đài quảng cáo cho bản thân mình. Nàng bụng bảo dạ: “Ít ra cũng phải có ngoại hình coi được được một chút chứ, xấu quá ai mà thèm.” A Mai rất nhanh đã đi guốc trong bụng nàng: “Cậu đừng nghĩ như thế nhé, thời nay đẹp trai có ăn được không? Vừa có tiền, vừa rộng rãi như anh ấy, đến thần tiên cũng muốn kết thân nữa là.”

Nàng vỗ vỗ vai A Mai: “Cậu suy nghĩ thấu đáo thật đấy. Thế tớ hỏi này, sao cậu không kết thân với anh ấy luôn đi?”

“Tớ biết mình biết ta, đâu có dám trèo cao. Anh ấy đấy à, một năm chỉ ở trong nước có hai tháng thôi, còn bao nhiêu là mỏ khoáng sản rải rác khắp nơi trên thế giới anh ấy phải đích thân đi khảo sát rồi lên kế hoạch khai thác nữa.”

“Nhìn cậu kìa, coi bộ cậu kính phục tổng giám đốc của cậu quá chừng.”

“Anh ấy cũng là tổng giám đốc của cậu mà. Trông mặt mà bắt hình dong là điều tối kỵ trong công việc đấy cậu ạ.”

Phương Hữu Lân xoa xoa gò má, bắt đầu đi gặt gù, ừ thì cũng đúng.

Kế tiếp hai người mở máy tính xem bộ ảnh Phương Hữu Lân chụp ở Châu Âu, trong số đó, những tấm hình nàng chụp chung với mấy anh chàng cao to đẹp trai nhiều không đếm xuể. Nàng cười vô tư, mỗi anh chàng đều kể vanh vách đó là người nước nào, tình cảm bạn bè với nàng ra sao. Chợt một tấm hình đập vào mắt khiến nàng sững người, A Mai tức thì thốt lên: “Ôa, trên đời có người đẹp trai đến vậy ư? Anh này làm gì thế?”

Phương Hữu Lân lạnh nhạt nói: “Lúc ấy là tham tán thương mại Tây Ban Nha ở Trung Quốc, bây giờ thì không biết.”

“Ôi chao, thật là tuổi trẻ tài cao.” A Mai xuýt xoa tán dương.

“Hừ, nhìn cái mã bề ngoài cứ tưởng tuổi trẻ tài cao, ai dè chả làm nên trò trống gì.” A Mai nghe giọng điệu sôi sục oán giận của nàng, bèn im bất không dám hó hé.

Năm ấy, đại sứ quán Tây Ban Nha tổ chức trao đổi văn hóa, Phương Hữu Lân vắt chân lên cổ chạy tới tham dự. Cô nàng sinh viên năm hai đại học lần đầu tiên mang giày cao gót đang loạng choạng sẩy chân trên bậc thang thì may mắn có người ở phía sau đưa tay ra đỡ – người đó là hần ta. Về sau hần ta vớ bữa một lý do để đưa nàng vào đại sứ quán thực tập, từ dạo đó mọi thứ dần dà tiến triển theo chiều hướng rất tự nhiên. Hết thời hạn công tác một năm rưỡi, hần ta lên máy bay về nước, cũng chính ngay trong thời điểm này nàng đã nảy sinh ý định đi du học. Thế rồi chuyện cứ như một bộ phim điện ảnh bị chiếu nửa vời mãi không thấy đoạn kết. Thật ra cũng không hần ta đi tìm hần ta, chỉ là trái tim đang đầy nhiệt huyết của cái thời lãng đãng mộng mơ ấy đã mách bảo với nàng, chỉ cần đặt chân đến đất nước hần ta đang sống, nàng sẽ ở rất gần hần ta, gần lắm.

Không ai biết Lý Minh đã trở về và đứng phía sau chứng kiến cảnh hai cô nhân viên háo sắc trong bao lâu. Đúng lúc hai cô nàng đang thốn thức trước hình ảnh trai đẹp, anh cố ý giẫm mạnh chân, đi lướt qua họ vào văn phòng. A Mai le lưỡi rồi liền đứng dậy đi theo vào.

Không ngờ nàng mới chân ướt chân ráo đi làm đã phải đi công tác ở tận Mexico. Lý Minh gọi nàng vào phòng, bảo nàng thu xếp hành lý lên đường. “Cô lo chuẩn bị đi, chúng ta sẽ đi công tác khoảng nửa tháng. Giao hộ chiếu cho A Mai để cô ấy làm visa cho cô. Ở đó điều kiện sống khó khăn, cô nhớ mua đồ ăn vặt ỉnh rồi mua thêm mấy loại thuốc thông thường để phòng hờ. Thuốc dạ dày của tôi cô cũng mua luôn nhé, A Mai sẽ nói cho cô biết và thanh toán mọi chi phí. Còn nữa, từ giờ cho đến khi đi cô nhớ lên mạng tìm hiểu chút thông tin về tình hình Mexico.”

Nàng trợn mắt há hốc mồm. Về mặt anh tái nhợt, xem chừng rất mệt mỏi. Thấy nàng còn đứng ngớ người, anh hỏi: “Còn vấn đề gì sao?”

Nàng lắc đầu nguầy nguậy, xoay người rời khỏi phòng, nhưng vừa ra tới cửa thì nàng thành linh quay lại hỏi: “Có ai đi cùng chúng ta không?”

“Phó tổng Lưu và kỹ sư Vương.”

Nàng tận dụng thời cơ mua một lô một lốc nào chocolate, nào khô bò, tôm khô. A Mai nhắc nàng mang theo băng cá nhân, thuốc cảm, vitamin tổng hợp và canxi, rồi A Mai còn cho nàng tên thuốc và số lượng thuốc dạ dày mà Lý Minh cần dùng, trong đó có một nửa là dạng thuốc nước. Thuốc của anh chiếm hết một góc tư vali, kết quả hơn phân nửa hành lý là đồ ăn và thuốc men.

Chuyến bay kéo dài hai mươi sáu giờ đồng hồ, lại phải quá cảnh ở Toronto. Lý Minh đường đường là sếp lớn mà lại ngồi khoang phổ thông cùng mọi người, nàng rửa thắm trong bụng: “Keo kiệt.” Mãi sau, nàng đem chuyện này kể lại cho người khác nghe, người ta mới nghiêm túc nói cho nàng biết, người không hoan phí tiền bạc như anh ta mới làm nên sự nghiệp. Lúc đó nàng thật sự không đủ can đảm gật đầu, dù chỉ là gật bừa bãi.

Nàng vừa lên máy bay liền hăm hở lấy đồ ăn vặt ra nhâm nhi, miệng không ngừng nhóp nhép, còn mắt thì chăm chú xem phim. Phim nào cũng nói tiếng Anh hoặc tiếng Tây Ban Nha, nàng xem rất dễ dàng, đôi khi nhập tâm tới mức bật cười giòn giã, không để ý gì tới xung quanh. Lý Minh ngồi cạnh nàng mãi đọc văn kiện, thi thoảng cũng ngẩng đầu nhìn nàng nhưng không nói gì. Phó tổng Lưu và kỹ sư Vương thì đang bàn chuyện công việc, nàng nghe họ nói cả mớ thuật ngữ mà ong cả đầu. Ăn no nê đã đời xong, nàng nhắm mắt ngủ khò. Lúc tỉnh lại, nàng thấy mình đang gói đầu lên vai Lý Minh, trên người được anh đắp cho tấm chăn. Ngay khi Phương Hữu Lân vừa động dậy, anh cũng mở mắt. Nàng dụi dụi mắt, ngượng ngùng nói: “Cảm ơn.”

Có lẽ là vì mới mơ màng thức giấc, nàng nhìn thấy một tia sáng chợt lóe lên trong mắt anh, thế nhưng anh chỉ trả lời thờ ơ: “Không có gì.”

Nàng đi toilet xong, trở về chỗ ngồi lại lôi đồ ăn vặt ra chiến đấu tiếp, rồi nàng nghĩ nghĩ, hỏi Lý Minh: “Anh muốn ăn không?”

Anh nhìn điệu bộ ăn uống hí hửng của nàng, lắc đầu, đôi môi thấp thoáng nét cười chiều chuộng. Nàng ngẩn ngơ, Carlos hiếm hoi lắm mới cười với nàng như vậy. Ở trước mặt tên đó nàng chỉ như một đứa con nít, nàng làm sinh viên thực tập dưới quyền hắn, suốt ngày chỉ chạy theo hắn hỏi mấy câu ‘có hay không’, ‘thật hay giả’ mà thôi.

Nàng ăn ăn nhai nhai, chợt nghĩ: “Còn dám nói người ta là đầu heo, không phải mi cũng ăn như heo hay sao?” Thế là nàng cười khanh khách. Lý Minh không hiểu chuyện gì, ngược mắt nhìn nàng. Anh mất hai người giao nhau, anh thoáng ngáy ra khi thấy lúm đồng tiền dễ thương nở hoa trên má nàng.

Bỗng nhiên anh nói: “Lấy giùm tôi hai viên thuốc.” A Mai đã dặn nàng để ít thuốc trong giỏ xách, nàng mau mắn chạy đi lấy. Nàng chỉ nghĩ anh đau bụng thông thường, bèn đưa ly nước chanh mình uống còn một nửa cho anh, nhưng anh không đón lấy, chỉ nhìn nhìn rồi bấm đèn đợi tiếp viên hàng không. Lúc này nàng mới nhận ra tình hình nghiêm trọng hơn nàng tưởng. Ngặt nỗi bây giờ đang vào giờ ngủ, tiếp viên hàng không phục vụ rất chậm. Nàng nhìn anh nhẩn mặt cau mày, không hiểu vì sao bỗng cảm thấy đau lòng. Vì thế nàng rời chỗ ngồi, chạy đi lấy cho anh chai nước khoáng và miếng bánh mì sandwich, nói: “Anh ăn chút gì đi rồi hãy uống thuốc.”

Lý Minh hơi bất ngờ nhìn đồ ăn nàng đang cầm, đoạn đưa tay ra nhận và nhỏ giọng nói cảm ơn. Rốt cuộc anh vẫn uống thuốc trước, sau đó nhìn miếng sandwich trên tay thật lâu rồi mới chậm rãi ăn từng chút một.

Ăn xong, anh quay đầu lịch sự hỏi người ngồi phía sau, điều chỉnh ghế rồi ngả lưng nhắm mắt ngủ. Nàng thấy trên người mình còn đắp chăn của anh, liền nhẹ nhàng kéo qua đắp kín cho anh. Anh hé mắt, mệt mỏi nói câu cảm ơn. Nàng nhoén môi cười.

3. Chương 3

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Mexico lúc nửa đêm. Bốn người đón xe đến khách sạn ỏn định chỗ ở. Mặc dù khách sạn tọa lạc tại khu Zona Rosa – địa điểm dừng chân nổi tiếng dành cho khách du lịch nước ngoài – thế nhưng chất lượng vẫn không thể sánh bằng khách sạn Trung Quốc.

Nàng nằm lãn ra giường, nghĩ tới buổi gặp mặt với quan chức chính phủ vào ngày mai, phút chốc đã mệt lả thiếp đi. Đang lúc sắp sửa ngủ thẳng một giấc tới sáng thì bỗng có người gõ cửa, nàng ríu mắt đi ra mở cửa, thấy người đến là Lý Minh, nàng hỏi: “Chuyện gì vậy, tổng giám đốc Lý?”

Anh điềm nhiên nói: “Cô đưa tôi ít thuốc.” Có lẽ anh đang cố chịu đau, nhưng nàng chẳng thấy được gì trên gương mặt không có lấy một chút biểu cảm của anh. Nàng vội vã mở vali da, ngồi xổm xuống, lấy vài viên thuốc đưa cho anh. Mexico có độ cao cao hơn so với mực nước biển, nàng mới xuống máy bay, cảm giác chênh choáng vẫn lẩn quẩn chưa tan. Vừa đứng lên, cả người nàng lập tức đổ nhào về phía trước, Lý Minh tức thì ôm choàng lấy nàng, lo lắng hỏi: “Sao lại thế này?”

Nàng lắc lắc đầu, đáp: “Không có gì, thay đổi độ cao đột ngột nên tôi không thích ứng kịp thôi mà.”, nói xong lại nhìn anh cười tỉnh bơ. Anh chắc chắn nàng không sao rồi sau đó mới rời đi, song vẻ mặt lại rất bí hiểm khó đoán. Nàng trở về giường, lãn ra ngủ mê man.

Sáng hôm sau, cuộc gặp gỡ với quan chức chính phủ diễn ra theo đúng lịch trình đã định. Trên thực tế, quan chức Mexico dễ tiếp xúc hơn so với các vị lãnh đạo Trung Quốc. Bằng khả năng ăn nói hoạt bát, khéo léo, nàng đã thể hiện xuất sắc cả hai vai trò phiên dịch và điều phối. Đến lúc này nàng mới nhận ra Lý Minh là người rất bình tĩnh, đồng thời luôn nắm quyền điều khiển mọi tình huống. Mặc dù phải hoàn toàn dựa vào người phiên dịch trong suốt quá trình thương thảo, nhưng anh vẫn khiến cho lãnh đạo nước bạn ngỡ ngàng trước hình ảnh một Lý Minh nghiêm túc, điềm tĩnh và ăn nói sắc bén.

Đến trưa, phía Mexico mời họ dùng bữa bằng món gà tây kết hợp với hương vị tương ớt truyền thống. Khó ăn khứng khiếp nhưng vẫn phải cười tươi tắn và khen lấy khen để. Bầu không khí bữa ăn được khuấy động bởi tiết mục biểu diễn Mariachi của một ban nhạc gồm bốn nghệ sĩ mặc trang phục truyền thống, vừa đàn vừa hát rất nhiệt tình. Theo phong tục, sau bữa ăn là đến màn khiêu vũ. Bộ trưởng thương mại Mexico đứng lên mời Phương Hữu Lân, Lý Minh thì mời phó bộ trưởng. Từng có thời gian sống ở Tây Ban Nha nên nàng đã quá quen thuộc với cách khiêu vũ ở đây, nhưng điều bất ngờ nhất chính là Lý Minh cũng thành thạo không kém, anh vừa nhẹ nhàng dìu phó bộ trưởng bước đi theo điệu nhạc, vừa nói chuyện bằng tiếng Anh với người ta hết sức thân thiết. Phương Hữu Lân không kìm được lâu bầu: “Đúng là nước biển không thể đong bằng bầu rượu.”*

(*) Trong câu Nhân bất khả mạo tướng, hải thủy bất khả biểu uy, ý nói ‘Người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đong bằng bầu rượu’.

Bản nhạc kết thúc, tiếng vỗ tay rào rào vang lên. Lý Minh đi qua mời nàng nhảy bản kế tiếp. Khi hai người đứng gần nhau nàng mới phát hiện, thì ra anh cao hơn nàng chút xíu, có lẽ vì bình thường ngoại hình của anh chẳng bắt mắt cho nên nàng cũng không để ý cho lắm. Nàng không nghĩ khả năng khiêu vũ của anh lại tốt đến vậy, anh khoan thai dẫn nàng lướt đi giữa tiếng nhạc dập dìu, chẳng khác nào ‘Lăng Ba Vi Bộ’*. Mãi cho đến lúc kết thúc, nàng mới kịp thu lại vẻ ngẩn ngơ, khen anh nhiệt tình: “Anh nhảy giỏi quá!”. Anh tỏ vẻ ơ hờ, trả lời như tự giễu: “Ngoại hình khó coi, trình độ cũng không bằng ai.” Nàng nghe những lời này thật sự chẳng hiểu đầu vào đâu, lắc đầu một cái rồi lại cùng anh nhảy điệu Mexico tiếp theo.

(*) Tuyệt kỹ khinh công của Đoàn Dự trong tiểu thuyết Thiên Long Bát Bộ (Kim Dung)

Hai ngày kế tiếp tiệc tùng hội họp liên miên, Phương Hữu Lân và Lý Minh cũng không nói gì nhiều với nhau. Cho đến ngày thứ ba, lúc ngồi máy bay đến khu vực khai thác mỏ, Lý Minh ngồi cạnh nàng đề tay lên bụng, mặt mũi tái xanh, nàng đưa cơm thì anh khoát tay nói không cần.

Phương Hữu Lân không thể không hỏi: “Thuốc lần trước tôi đưa anh đâu?”

“Cất hết trong vali rồi.”

“Chẳng lẽ mấy bữa nay anh không uống thuốc à?”

“Không đau nên tôi quên.”

“Không đau cũng phải uống thuốc thì mới không đổ bệnh được chứ!” Giọng điệu cáu giận đột ngột của nàng khiến cả hai đều ngơ ngác trong thoáng chốc. Anh hiền hòa nhìn nàng: “Không sao, tôi quen rồi.” Nàng lật đật chạy đi rót cho anh ly nước ấm, pha hai gói thuốc nước rồi đưa kèm hai viên thuốc bảo anh uống hết, nàng còn đưa cả bánh mì của nàng cho anh ăn, nhưng từ đầu đến cuối không hé răng nói với anh một câu.

Ngày hôm sau đi khảo sát thực địa, mọi người trang bị ỉnh quần áo thật dày và ấm. Xe khởi hành từ nội thành, đi ba giờ đồng hồ mới đến nơi. Công việc bấy giờ cũng không cần đến người phiên dịch, ngoại trừ nàng, tất cả đều là chuyên gia trong ngành. Đang lạnh cóng vì nhiệt độ bên trong quặng sắt thì có người không nói một tiếng đã choàng áo lên vai cho nàng – là Lý Minh. Anh cũng không nhìn nàng lâu, chỉ im lặng tiếp tục bước xuống. Nàng nhủ thầm: “Người nhiều mỡ như vậy, không sợ lạnh cũng phải.”

Bữa ăn trưa với bánh mì và uống nước khoáng diễn ra ngay tại hầm mỏ. Nàng có mang theo chocolate với khô bò, giả vờ giả vịt mời mọc người khác, nhưng cũng không ai buồn tranh giành với nàng. Nàng đưa hai viên thuốc cho Lý Minh, anh cầm lấy rồi uống ực một cái sạch trơn, có điều chẳng nói một câu. Thế này có phải gọi là chiến tranh lạnh không? Giữa sếp và nhân viên mà cũng chiến tranh lạnh ư? Nàng có chút rối rắm không hiểu nổi.

Trên chuyến xe trở về, nàng ngồi tán gẫu câu có câu không với tài xế người Mexico, đột nhiên nàng nói: “Hay tắt điều hòa đi được không, sao buổi tối lạnh thế nhỉ.” Lý Minh lập tức ngồi thẳng người, hỏi: “Cô còn thấy lạnh sao?” Ai cũng nói bây giờ đã xuống núi, nơi này quanh năm suốt tháng nóng đổ lửa, làm sao mà lạnh được. Anh nhẹ nhàng áp tay lên trán nàng, quả quyết: “Cô bị sốt rồi, có mang theo thuốc cảm không?”

“Có.” Nàng uể oải gật đầu, mấy năm nay nàng khỏe như voi, bỗng dưng giờ lại đổ bệnh, người ta là sếp, sẽ nghĩ về nàng như thế nào đây. Nàng nhanh nhẩu nói: “Chuyện nhỏ mà, thật ra tôi khỏe lắm, đi chơi khắp nơi cũng chưa bị bệnh lần nào cả.”

Anh cởi áo khoác thêm cho nàng, nhích người sang bên, nói: “Cô nằm xuống chút đi cho thoải mái, về khách sạn nhớ uống thuốc ngay nhé.” Giọng nói của anh nghe sao mà chân thành và đáng tin cậy quá.

Nàng cảm thấy ớn lạnh, cuộn tròn người tựa vào bên kia xe, quay đầu nhìn vào mắt anh. Ánh mắt ấy chứa đầy nỗi lo lắng. Có điều gì đó bỗng nảy nở trong lòng nàng, thế nhưng nàng không hiểu đó là gì.

Anh thản nhiên: “Tôi vào xem qua thuốc một chút, cô đừng uống lung tung, phải nhớ là bây giờ công ty còn rất nhiều việc cần đến cô đấy.”

Nàng chưng hửng. Đúng vậy, người ta chỉ lo lắng cho công việc thôi mà. Nàng thầm cười nhạo chính mình rồi bình tĩnh mở rộng cửa.

Lý Minh cởi giày, đi mở vali tìm thuốc. Anh lấy ra hai thứ thuốc, rót nước rồi đưa nàng uống, không quên căn dặn: “Thuốc này bốn tiếng uống một viên, còn thuốc này sáu tiếng uống một viên. Cô rửa mặt rồi nằm nghỉ ngay đi.”, nói xong anh mở cửa ra khỏi phòng.

Phương Hữu Lân quả nhiên sốt thật, cả người nàng rét run, chỉ muốn mau mau lên giường. Sau hai phút rửa mặt và đánh răng cấp tốc, nàng liền vùi mình trong chăn, tiếp đó thì thào: “Tính mạng của mình vẫn rất có giá.”

4. Chương 4

Về nước, mọi người được nghỉ phép một ngày. Sau khi đánh một giấc đến chiều, nàng rảnh rỗi không có chuyện gì làm bèn mua quà cáp mang vào công ty tặng đồng nghiệp. Đến văn phòng, nàng bất ngờ gặp Lý Minh đi ra. Lúc này nàng ăn vận đơn giản, tay xách một túi đồ to tướng chứa đủ thứ bên trong, đáng vẻ ấy vừa khéo rơi vào tầm mắt anh.

Nàng gọi: “Tổng giám đốc Lý.”

Anh lạnh nhạt hỏi: “Cô khỏe chưa?”

Nàng gật đầu, đáp: “Anh còn mệt như vậy, sao lại cho nhân viên nghỉ phép còn mình thì vào công ty làm việc?”

“Tổng giám đốc mà không có nhân viên thì làm được gì? Sức khỏe của nhân viên vẫn quan trọng hơn.” Anh trả lời nàng rất thật lòng, không hề ra vẻ đạo đức giả.

Nàng nhớ ngày bệnh thứ hai, anh kiên quyết bắt nàng ở khách sạn nghỉ ngơi, hơn nữa còn đưa nàng đĩa phim Võ Lâm Ngoại Sử* xem cho khuây khỏa đầu óc. Buổi tối anh trở về, dù mệt mỏi nhưng vẫn qua phòng thăm nàng, kiểm tra xem nàng có uống thuốc đầy đủ không. Sau đó anh ngồi trên sofa nói chuyện phiếm với nàng, hỏi nàng trong Võ Lâm Ngoại Sử thích nhất nhân vật nào.

(*) Võ Lâm Ngoại Sử có tên gốc là Võ Lâm Tuyệt Địa, một tác phẩm nổi tiếng của Cổ Long.

Nàng cong môi nói: “Thích nhất là Chu Thất Thất và Hùng Miêu Nhi.”

Câu trả lời này hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của anh, anh nhú mày, hỏi lại: “Sao không phải là Trầm Lăng?”

“Làm người quan trọng nhất là chân thành trọng nghĩa. Hùng Miêu Nhi mặc dù tướng mạo không tuấn tú, suy nghĩ không sâu sắc, võ công cũng không cao cường bằng Trầm Lăng, nhưng chàng thật lòng thật dạ yêu Chu Thất Thất. Vào những thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, chàng đều ở bên giúp đỡ nàng mà không màng đến tính mạng, bất kể yêu cầu của nàng vô lý kỳ quái đến đâu. Không hiểu sao Chu Thất Thất lại giống như điên vậy, tự nhiên đi yêu cái anh Trầm Lăng. Anh ta có làm được gì cho nàng không? Trong lòng anh ta, nàng chẳng quan trọng gì so với võ lâm. Nhưng mà chỉ cần anh ta dịu dàng một chút là nàng lại lao vào yêu anh ta một cách mù quáng. Anh ta thậm chí không bằng cả Vương Hoa Tiên, mặc dù hẳn là kẻ tiểu nhân, thế nhưng hẳn thủ đoạn và tàn nhẫn cũng chỉ vì yêu Chu Thất Thất thôi, tính ra hẳn còn làm được nhiều hơn Trầm Lăng.”

Anh nghe xong, cười bảo: “Thì ra cũng có lúc cô suy nghĩ thế này chứ không phải lúc nào cũng trông mặt mà bắt hình dong.”

“Không đâu, tôi đời nào trông mặt mà bắt hình dong!” Nàng chối bay chối biến, bỗng chốc nàng thấy anh và Hùng Miêu Nhi trông cũng giống giống.

Nàng đang nhớ tới đây, nhìn lại thấy anh gần trong gang tấc, nàng bỗng ngượng chín mặt, vội đưa quà cho A Mai rồi chào tạm biệt anh. Anh ngăn nàng lại: “Cô vào đây với tôi một chút.”

Nàng đi vào, đóng cửa, anh nhìn nàng chăm chăm cả buổi rồi mới lên tiếng: “Lần trước tôi có hứa mời cô đi ăn bún cá viên, hay hôm nay chúng ta đi luôn đi, dù sao cũng đến giờ cơm chiều rồi.”

Nàng không có lí do gì để từ chối.

Nàng đi cùng anh đến một nhà hàng Quảng Đông rất lớn, giờ đang là tháng mười, thế nên nàng được dịp gọi hải sản thỏa thích. Chỉ có hai người nhưng đồ ăn đầy tràn cả bàn, anh cười khổ: “Tôi ăn không hết bao nhiêu đây đâu, đảm bảo cô ăn không nổi à xem.”

Nàng lắc đầu: “Tại anh chưa biết khả năng của tôi thôi.”

Nàng nhâm nhi chút rượu, kể anh nghe về bốn năm đại học và ba năm du học của mình, sau cùng nàng nói đến Carlos.

“Tôi cũng chẳng muốn dây dưa với anh ta, nhưng chuyện gì rồi cũng phải đến lúc kết thúc. Sau này tôi mới biết ban đầu anh ta đã có vợ chưa cưới rồi. Thật ra trên thế giới này không chỉ có mỗi mình anh ta đẹp trai. Còn sự chân thật của anh ta ư? Nếu đem nó đặt lên bàn cân thì chỉ là con số âm. Chẳng qua những ngày ở bên anh ta không hẳn là uống phở, quả thật khi ấy rất vui vẻ, hết sức vui vẻ.” Anh không ăn nhiều, đắm đắm nhìn nàng qua làn khói trắng bảng lảng, trong ánh mắt thấp thoáng nỗi thương tiếc. Không ngờ đối diện với anh, nàng cảm thấy thoải mái tự nhiên đến vậy, thế là có bao nhiêu năm tháng khốn đốn, gian nan nàng đều dốc sạch cả lòng.

Anh ngoảnh lại nhìn nàng, giọng nói đầy khoan dung: “Không sao không sao, có một số việc phải nói ra mới quên đi được, cô nghỉ ngơi cho khỏe đi nhé.”

“Cám ơn anh.” Nàng cũng thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, sẵn khoái chúc anh ngủ ngon rồi quay lưng lên lầu.

Bỗng anh gọi giật lại, nàng xoay người, ngạc nhiên hỏi: “Sao ạ?”

Anh hấp háy môi, nói: “Hôm nay cô rất đẹp.”

“Cám ơn anh, anh cũng rất đẹp trai, không những vậy còn kiên nhẫn ngồi nghe tôi nói những nói cuội.”

Cuối cùng anh không nói gì thêm, quay về xe và khởi động máy lái đi.

Những ngày tiếp theo, họ phải gặp gỡ quan chức chính phủ. Những bữa ăn uống, tiệc rượu dần dần xẹp kín thời khóa biểu. Bữa tiệc nào anh cũng dẫn nàng theo, khách khứa đa phần là những nhân vật có tiếng tăm, món ăn cũng đều là sơn hào hải vị. Nàng phụ trách bàn tiệc từ A đến Z, tận dụng cơ hội gọi tất cả những món hải sản mình thích, hào sảng thay anh uống rượu. Mấy vị lãnh đạo thấy cô gái còn trẻ tuổi như vậy mà đã uống rượu như nước, không khỏi cảm thấy hứng thú, ào ào rót rượu cho nàng. Lý Minh không đồng ý, bảo hai người phải chia nhau uống.

Một ngày nọ ở trong toilet, nàng nghe hai người bên ngoài nói chuyện, nghe một lát mới biết họ đang nói về nàng và Lý Minh.

“Nghe nói cô ta vừa vào bàn đã gọi ngay món chính, chắc là lo anh ấy uống nhiều rượu sẽ làm hại dạ dày.”

“Anh ấy có ăn hải sản đâu cơ chứ, chẳng hiểu cô ta nghĩ gì mà chọn toàn tôm, cá với cua.”

Một thứ cảm xúc khó nói cuộn cuộn, sôi trào, khuấy đảo trong lòng nàng, tựa như muốn bùng nổ. Nàng nín thở xông vào phòng làm việc tổng giám đốc, A Mai không ngăn nàng lại. Anh đang tiếp khách, thấy nàng hộc tốc chạy vào, anh thoáng khựng lại vì sửng sốt, nhưng chỉ hỏi bằng giọng rất bình thường: “Có việc gì gấp à?” Nàng nắm chặt tay: “Đợi anh xong việc tôi sẽ quay lại.”

Người khách nọ chẳng bao lâu đã rời đi. Nàng không vào văn phòng của anh mà online chat với A Mai: “Tổng giám đốc Lý không ăn hải sản hả?”

“Ừ, đúng rồi.”

Đến chiều tối, hai người ra ngoài gặp khách hàng. Trên xe, Lý Minh hỏi nàng: “Cô sao vậy?” Nàng im lặng thật lâu mới đáp: “Xong việc rồi nói.”

Trong bữa tiệc tối nay, nàng lặng lẽ gọi rất nhiều thịt gà thịt vịt, hơn nữa cũng không uống rượu, chỉ cúi đầu ăn một chút đồ ăn. Thắng hoặc nàng ngẩng lên nhìn anh, anh tỏ vẻ chăm chú nói chuyện với khách nhưng thật ra đuôi mắt đang hướng về phía nàng. Giữa bữa tiệc, nàng rõ ràng thấy anh ra ngoài nôn một lần, song lại vờ như không hay không biết, mặc cho phó tổng điều anh trở lại.

Tan tiệc hai người lên xe trở về, anh kìm nén cơn đau, hỏi nàng: “Cô nói đi, cuối cùng là sao vậy?”

“Tôi hỏi anh, có phải vào đêm trước ngày thi vòng hai anh đã nhìn thấy tôi trong một khách sạn, thậm chí còn nghe được cả mấy lời tôi nói sau lưng anh phải không?”

Anh lãnh đạm đáp: “Đúng vậy, cô nói tôi là đầu heo.”

Nàng cắn môi, giận dữ: “Nói vậy anh muốn tôi vào làm là để trả thù tôi chứ gì?”

Anh cười xòa: “Từ hôm đó đến nay bao lâu rồi hả? Tôi trông giống đang trả thù cô lắm sao? Không lẽ chỉ vì một câu nói đùa mà tôi phải tổn kém như vậy à?”

“Chưa hết, còn chuyện này nữa, anh không ăn hải sản, sao không nói cho tôi biết?”

“Không phải cô thích là được rồi sao, đối với chuyện ăn uống tôi cũng đâu yêu cầu khắc khe gì. Thế nào, còn chuyện gì thật sự quan trọng không?”

Cái kiểu nói chuyện một người hỏi một người đáp này nghe cứ như là nàng cố tình gây sự vậy.

Nàng kinh ngạc nhìn anh, lại nghĩ tới những lời nghe lỏm được trong toilet chiều nay, trong tích tắc, nàng hạ quyết tâm, hỏi dứt khoát: “Có phải anh thích tôi không?”

Anh không thể ngồi nằng lại thẳng thắn đến nhường này. Tài xế đang lái xe, lập tức tấp vào ven đường, chuẩn bị bước xuống xe.

Anh nhìn nằng hai giây, sau đó cất giọng nhẹ nhàng như mây trôi gió thổi: “Phải, tôi thích em.”

“Tôi nghỉ việc!” Dứt lời nằng liền tông cửa chạy đi.

Vừa nãy anh uống nhiều rượu, giờ lại đang đau bụng, thật sự không thể nào đuổi theo nằng, đành nói với tài xế: “Anh đi bảo cô ấy quay lại đi, nói là trên đường về sẽ ngồi ghế phụ.”

Tài xế chạy theo nằng, phải nói mất nửa ngày trời, nằng nỉ nằng đừng làm tổng giám đốc khó xử nằng mới chịu quay lại. Nằng ngồi trong xe, tuy biết anh đau đớn khó chịu nhưng ngậm tằm không nói một câu.

Ngày hôm sau, nằng không đi làm.

5. Chương 5

Nằng trốn biệt ở nhà, tắt điện thoại. Thật ra nằng đã tỉnh giấc từ sớm, nhưng cứ nằm dính trên giường, thần thờ nhìn bầu trời chuyển từ màu tối thâm u sang sáng trong quang đăng. Nằng nhớ thời gian nằng bệnh ở Mexico, anh túc trực cạnh giường, chăm sóc cho nằng suốt đêm dài. Mỗi lần cơn sốt hoành hành là nằng lại mơ một giấc mơ cũ. Nằng mơ thấy Carlos, mơ thấy mình đau đớn khổ sở, rồi nằng khóc lóc, mê sảng. Khi đó anh đã ở bên cạnh, nắm tay, dỗ dành nằng.

Đêm qua trước mặt người thứ ba mà anh vẫn thần nhiên thừa nhận anh thích nằng. Không được, không thể được, thế này thì loạn quá.

Nằng nằm lơ ngơ đến mười giờ rồi mới chậm chạp rời giường, mặc quần áo. Thành linh có tiếng người gõ cửa, hơn nữa tiếng gõ còn khẩn thiết một cách bất thường. Nằng đi từ từ ra mở cửa với suy nghĩ “Không liên quan đến chết chóc thì chẳng có gì đáng lo”. Lúc thấy A Mai, nằng còn tự nhủ “Chắc không sao đâu nhỉ?”. A Mai nói thẳng vào vấn đề, gãy gọn, mạch lạc, không một câu thừa thãi: “Tối qua tổng giám đốc Lý đã nhập viện vì bị xuất huyết dạ dày, tớ mới từ bệnh viện về, người nhà anh ấy đều ở Canada, hiện giờ không có ai chăm sóc, tớ thì bị công ty gọi liên tục từ hôm qua tới giờ, cái di động của tớ thiếu điều muốn cháy máy luôn rồi, cậu đi xem anh ấy thế nào đi.”

Vừa nghe A Mai nói câu thứ nhất, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu nằng chính là: Lý Minh sắp chết rồi, mà tất cả đều là lỗi của nằng. A Mai mới nói xong, nằng đã xỏ đại đôi giày, thuận tay vớ lấy túi xách, ném chìa khóa cho A Mai: “Khóa cửa giúp tớ”, rồi chạy đi cùng tiếng A Mai í ới tên bệnh viện và số phòng vắng vắng sau lưng.

Nằng cầm đầu cầm cổ chạy, chạy một mạch xuống dưới lầu, chạy thẳng lên taxi. Trong lòng nằng chỉ có một ý niệm duy nhất: Phải chạy thật nhanh mới có thể nhìn thấy anh. Nào ngờ cầu vượt xảy ra sự cố, xe chỉ có thể nhích từng chút từng chút về phía trước. Lòng nằng như lửa đốt, ngồi trên xe được mười phút, nằng không chịu đựng nổi, bèn trả tiền xuống xe. Tài xế gọi với theo: “Cô gì ơi, đây là đường cao tốc, cô đi đâu được mà đi?” Nằng quả thật không còn sức để chạy, đành yếu ớt ngồi sụp xuống thở dốc từng cơn.

Trong thoáng chốc, bỗng nhiên mặt đường thông thoáng, tình hình giao thông trở lại bình thường. Nằng không để ý tới bất cứ thứ gì, lao người ra chặn một chiếc xe đang di chuyển, lớn tiếng van nài: “Xin các anh, tôi phải đi bệnh viện gặp một người, muộn mất rồi, làm ơn chở tôi đi được không? Tôi trả tiền mà! Xin các anh.” Lái xe đưa mắt hỏi ý người đàn ông trẻ tuổi ngồi phía sau, anh ta gật đầu: “Cô này, cô nói địa chỉ đi.” Nằng ngồi cạnh lái xe, nói tên bệnh viện rồi sau đó nhìn chăm chăm đường trước, lặng thinh cả đoạn đường. Người ngồi sau đưa nằng khăn giấy, nhưng phải nói đi nói lại mấy lần nằng mới nghe thấy. Nằng rút hai tờ khăn giấy, lau lung tung lên mặt, bấy giờ mới nhận ra nước mắt mình trào ra mãi chẳng ngừng.

Cuối cùng cũng đến nơi, nằng hỏi: “Bao nhiêu tiền ạ?”

Người đó nói: “Không cần đâu, hy vọng bạn của cô sớm bình phục.”

Nàng hốt hải bỏ chạy, ngay cả câu cảm ơn cũng chưa kịp nói. Sau đúng một giây đứng đợi thang máy, nàng cuống quýt chạy thẳng lên tầng trên bằng thang bộ, vừa đến cửa cầu thang tầng sáu, có người chặn lại yêu cầu nàng phải đăng ký, nàng mặc kệ, cứ thế lao đi, lo sợ nếu bỏ lỡ một giây thì cả đời này không còn cơ hội nhìn thấy anh. Tìm được phòng, nàng tức thì đẩy cửa chạy ào vào, và thời khắc này, cảnh tượng trong phòng đã khiến toàn bộ sức lực của nàng hoàn toàn vỡ tan: Một cô gái xinh đẹp đang ngồi trên ghế tựa đặt cạnh giường Lý Minh, kéo tay anh, giúp anh đắp chăn, Lý Minh nửa nằm nửa ngồi, sắc mặt xanh xao. Mọi chuyện diễn ra trước mắt thật quá khác xa với tưởng tượng của nàng.

Nàng lặng người, vỗ vỗ tay lên ngực đè nén cơn tức giận, sau đó gặp người thở hổn hển. Hai người kia cũng đang bàng hoàng bởi sự xuất hiện đột ngột và biểu hiện kì quái của nàng.

Nàng ổn định lại tâm trạng hỗn loạn, cúi đầu thấp tới mức không thể thấp hơn, lúng búng nói: “Tổng giám đốc Lý, chúc anh, hy vọng anh, anh...”

Nàng không nói nổi, trái tim nóng hổi hồi phút trước còn nhảy loạn trong lồng ngực, phút này đã đóng băng lạnh lẽo. Y tá phụ trách đăng ký tìm đến phòng, đứng ngoài cửa yêu cầu nàng ký tên bổ sung. Thế rồi cũng vội vã như lúc đến, nàng xoay người cúi mặt bỏ chạy. Hoàn cảnh bây giờ giống như khi nàng tận mắt thấy Carlos và người vợ xinh đẹp của hắn ta, lúc đó ngoài chạy trốn nàng không biết làm gì hơn. Nàng tránh được y tá đứng ngoài cửa, nhưng ra ngoài hành lang lại đâm sầm vào một y tá đang bê cả khay đầy thuốc, ống tiêm và dụng cụ y khoa. Nàng ngã bệt xuống đất, nhất thời kiệt sức và vô hồn.

Trong phòng bệnh, Lý Minh suốt từ đầu chí cuối không hề lên tiếng, song cô chị họ Vương Khả Tâm rõ ràng đã thấy biểu cảm trên gương mặt anh chàng biến chuyển xoành xoạch. Khi cô nàng ấy vừa chạy vào thì anh chàng thoáng chút sững sốt rồi ngay tức khắc nhìn người ta dịu dàng trìu mến như thể trông thấy mùa xuân; khi cô nàng ấy bỏ đi, lại thất vọng ê chề; rồi đến khi nghe được âm thanh đổ vỡ loảng xoảng ngoài hành lang, thì bao nhiêu suốt ruột, nôn nóng đều phơi bày hết lên mặt.

Thế nên Vương Khả Tâm nói: “Chị ra ngoài xem cô ấy đây, chú yên tâm nằm xuống nghỉ ngơi đi.” Anh thở hắt ra, không nói gì.

Cô y tá định thần lại, thấy Phương Hữu Lân vẫn nằm bất động trên mặt đất bèn sốt ruột gọi: “Chị ơi, chị không sao chứ? Chị ngã thế nào vậy, có nặng lắm không? Ôi đừng khóc, đừng khóc, có gì thì chị cứ nói đi.”

Cửa phòng vẫn mở, hành lang đã yên tĩnh trở lại. Lý Minh ở bên trong nghe rõ mồn một, thầm tự hỏi liệu có phải cô nàng lỗ mãng bộp chộp này đã hiểu lầm chuyện gì rồi hay không, mà bị ngã như vậy không biết cô nàng có xui xẻo bị thương chỗ nào không đây.

Vương Khả Tâm đi tới đỡ y tá đứng lên, nhìn qua bên kia thì thấy Phương Hữu Lân cắn môi, tỏ ra rất quật cường, nói: “Tôi không sao. Cô tính xem phí phòng bệnh và phí điều trị hết bao nhiêu để tôi thanh toán.”, nói đoạn toan quay lưng rời đi. Vương Khả Tâm đưa tay giữ nàng lại, cười tủm tỉm bảo: “Chị là chị họ của Lý Minh. Em giúp chị vào trong đó chăm sóc Lý Minh được không? Trưa rồi, chị phải đi nhà trẻ đón con.”

Vương Khả Tâm nhìn cặp mắt to tròn kinh ngạc đảo qua đảo lại mấy vòng của nàng, không cho nàng có cơ hội nói được câu nào, chớp mắt đã kéo nàng quay lại phòng bệnh.

6. Chương 6

Vương Khả Tâm ấn nàng xuống ghế, vẫy vẫy tay chào Lý Minh rồi ra về.

Phương Hữu Lân ngoảnh mặt sang bên không nhìn Lý Minh lấy một lần, từng giọt từng giọt nước mắt trong suốt lăn theo gò má nàng rơi xuống mặt đất. Cô y tá bị ngã ban nãy đã đi đổi thuốc mới rồi quay lại phòng bệnh, lẹ làng tiêm thuốc cho Lý Minh, trước khi rời đi không quên dặn nhỏ: “Bệnh nhân phải luôn giữ tâm trạng vui vẻ thì mới mau khỏi bệnh.”

Chẳng rõ thời gian đã trôi qua bao lâu, rốt cuộc anh tìm lòng không đành phải cất tiếng, nhưng giọng điệu vẫn đầy bình thản: “Em uống bao nhiêu nước mà sao nước mắt nhiều vậy? Tôi có bắt nạt gì em đâu.”

Bất thành lòng nàng quay ngoắt lại, đôi mắt xoe tròn hồng hồng, trông đáng thương như hoa lê ướt mưa. Nàng lấy tay áo lau mặt qua loa, vừa buồn tủi vừa tức giận nói: “Tôi biết tin, sợ anh sắp chết, mà tất cả

là lỗi do tôi. Tôi chạy mãi, chạy mãi, trên đường đi xảy ra tai nạn xe, rồi kẹt xe, tới nơi lại không có thang máy, tôi quả thật rất sợ hãi, rất tuyệt vọng, sợ là chậm trễ một bước sẽ không kịp gặp anh! Đâu có ngờ anh đang vui vẻ, gần gũi thân thiết với người đẹp!” Dứt lời, nước mắt nàng rơi lã chã.

Lý Minh nghe vậy, nghiêm túc nhìn nàng, nhìn cả nửa ngày mới hờ hững thì thào: “Tôi còn lâu lắm mới chết được, em không cần phải tự trách bản thân, cũng không cần phải lo lắng làm chi.”

Cái từ ‘lo lắng’ này giống như chất xúc tác làm đốm lửa trong lòng nàng bùng lên và rất nhanh bốc cháy hừng hực. Hóa ra nàng ‘lo lắng’ cho anh, để ý đến anh, quan tâm anh, là vì nàng cũng thích anh! Quả thật nàng chưa từng nghĩ tới chuyện này. Hóa ra, vừa rồi nàng chật vật, thê thảm như vậy, là vì một nguyên nhân rất đơn giản: Ghen.

Lý Minh nhìn nàng im lặng ngồi nghĩ ngợi đến xuất thần, rồi không biết cuối cùng nghĩ tới chuyện gì mà giữa lúc nước mắt còn trào ra từ khóe mi, nàng chợt nhoẻn miệng cười, nụ cười càng lúc càng tươi tắn, đôi mắt cong cong đáng yêu như vầng trăng non.

Mãi lâu sau Phương Hữu Lân mới nhận ra anh vẫn đang nhìn nàng, thế là nàng cố tình nghiêm mặt, đằng hắng một tiếng: “Tối qua anh nói thích tôi, bây giờ hết thích rồi đúng không?”

Anh ngó lơ sang chỗ khác, nhắm mắt lại, chậm rãi trả lời: “Không phải mua củ cải, muốn mua thì mua, muốn bỏ thì bỏ. Nhưng cho dù như vậy em cũng không cần nghĩ việc, tôi thích em là chuyện của tôi, tôi cũng không làm gì ảnh hưởng đến em. Chờ khi nào em tìm được việc khác, muốn đi cũng chưa muộn.” May mắn là lần này dạ dày của anh không bị xuất huyết nghiêm trọng, lại được tài xế đưa đến bệnh viện kịp thời, sau khi trải qua cấp cứu, sáng nay bác sĩ nói tình trạng đã ổn định, nhưng muốn giữ anh lại bệnh viện để kiểm tra và theo dõi. Anh khổ sở chịu đau từ nãy đến giờ, thế nên lúc nói ra được những lời này, sức lực cũng đã hết sạch.

Đột nhiên anh cảm giác được hương thơm cơ thể nàng đến rất gần anh, gần trong gang tấc. Không đợi anh mở mắt, một nụ hôn đã nhẹ nhàng đậu trên gương mặt anh. Anh mở mắt kinh hoàng, chỉ thấy nàng cười trong veo, lúc lắc đầu như một đứa trẻ mừng rỡ sung sướng vì đã thực hiện thành công trò đùa quái dị.

Anh hỏi: “Em định làm gì?”

Thế nhưng nàng không nói không rằng, một lần nữa cúi xuống dịu dàng thơm lên đôi môi anh. Anh thuận thể dùng cánh tay không gấn kim tiêm ôm eo nàng, và trước khi môi nàng rời khỏi anh, anh đã hôn nàng đắm đuối.

Anh vốn không giao thiệp nhiều với phụ nữ, lại thêm hơn phân nửa cuộc sống hàng ngày trải qua trên máy bay, kết quả là anh thật sự không còn tâm sức dành cho chuyện tình cảm riêng tư. Trong mấy năm trở lại đây, người anh thật lòng yêu mến chỉ có Phương Hữu Lân, hơn nữa anh cũng không cảm thấy mệt nhọc gì cả. Thế nhưng bởi vì nàng xinh đẹp thuần khiết như vậy, chân thật tốt bụng như vậy, nên ở trước mặt nàng anh không dám đường đột, luôn dè dặt cẩn trọng từng giây từng phút, e sợ một chút thất thố cũng sẽ dọa nàng chạy mất.

Nụ hôn kết thúc, anh ôm nàng vào lòng, âu yếm hôn lên mái tóc nàng. Qua hồi lâu mới hỏi lại cho chắc: “Không phải vì cảm thấy có lỗi nên em mới làm vậy chứ?”

Phương Hữu Lân lẳng lẳng ôm eo anh, thì ra mập mập ôm thật thích. Nghe anh hỏi, nàng liền thỏa mãn ‘Ừ’ một tiếng.

Anh khẩn trương, lập tức bật người đứng dậy, khổ nỗi cơ thể đang yếu, cộng thêm dạ dày đau quặn khó chịu, nên cuối cùng đành bất lực ngã ra giường. Phương Hữu Lân không hiểu chuyện gì, quính quáng đứng dậy nhìn anh, hỏi: “Anh làm sao vậy?”

“Em nói ‘ừ’ nghĩa là sao?” Anh dè dặt, cau mày hỏi.

“Ừ, không phải.” Nàng dẫu môi trả lời, thái độ cụt hứng thấy rõ.

7. Chương 7

Lý Minh chưa bao giờ biết rằng, yêu đương là chuyện rất đổi diệu kỳ. Phương Hữu Lân trông vậy mà lại giỏi chăm sóc người khác vô cùng. Nàng bất mãn nói: “Chẳng nhẽ ba năm du học Tây Ban Nha của em là công cốc hay sao?”

Tối nào nàng cũng về nhà nấu cháo để sáng hôm sau mang vào cho anh ăn. Khi anh còn đang say giấc, nàng đã ăn mặc trang điểm thật xinh đẹp, ngồi đoan trang trên ghế. Anh thức dậy, nàng giúp anh rửa mặt, cùng anh ăn bữa sáng. Sau đó anh truyền nước biển, nàng tựa sát bên lấy di động chơi game. Cũng có lúc nàng bắt giấc ngẩng đầu, hỏi anh về vấn đề khiến nàng bồn chồn không giải thích được.

Ví dụ như, nàng thắc mắc: “Buổi tối lúc em không ở đây, anh đi vệ sinh như thế nào?”

“Có y tá giúp.” Anh bình thản đáp.

“Cô ấy giúp là giúp làm sao?” Nàng tròn mắt hỏi, rất chi là nghiêm túc và tò mò.

“...”

Hôm kia A Mai gọi điện đến, ân cần hỏi thăm tình hình. Di động của Lý Minh đã tắt chức năng nhận điện kể từ hôm anh nhập viện. Phương Hữu Lân nghe máy, chuyện trò chưa đến hai câu đã bảo: “Này, cậu hỏi tổng giám đốc Lý đi”, rồi đưa di động cho anh: “Tổng giám đốc Lý, A Mai có việc cần hỏi anh.”

Nhưng A Mai chỉ nói dăm ba câu đại loại như công ty không có việc gì, chúc anh sớm ngày bình phục. Anh hỏi nàng: “Rốt cuộc A Mai hỏi em chuyện gì thế?”

“Hỏi em có phải đang hạnh phúc ngọt ngào hay không? Một mình em thì hạnh phúc ngọt ngào thế nào được, đương nhiên phải hỏi cả anh rồi. Chết, game over rồi này, tại anh hết đây.”

Rồi một buổi sáng sớm tinh mơ nọ, có người đưa hoa đến bệnh viện, Phương Hữu Lân ký nhận xong, tiu ngưu: “Tổng giám đốc Lý, có người đặt hoa hồng đỏ giao đến tận bệnh viện cho anh đây.”

Anh cười hớn hở: “Tặng em đó.”

Nàng xem đi xem lại tấm thiệp, trên đó chỉ viết: “Chúc em mỗi ngày luôn xinh đẹp và vui vẻ.” Sau khi “a” một tiếng đầy phấn khích, nàng hí hửng: “Sao người ta biết em ở đây hay thế nhỉ? Chao ơi, em có fan hâm mộ nặc danh cơ đấy.”

Anh thất bại thảm hại, nghiêng răng nghiêng lợi: “Là anh tặng.”

Nàng ôm bó hoa hồng đỏ rực to vĩ đại, chớp chớp mắt nhìn anh, rồi không nhịn được bật cười nắc nẻ.

Lúc sau anh hậm hực hỏi: “Tại sao không nghĩ là anh tặng?”

“Ai biết đâu nào, không ngờ anh đang đau ốm mà vẫn chu đáo quá đi mất!” Chỉ một câu nói của nàng đã khiến con tim anh bỗng bành sung sướng.

Ba giờ chiều mỗi ngày, nàng dìu anh xuống vườn hoa tản bộ, hai người đi một đoạn rồi lại ngồi nghỉ ngơi. Anh đang bệnh, không thể ăn uống được gì nhiều, mỗi bước đi chỉ thấy mơ hồ chênh chao, ấy vậy mà nắm bàn tay mềm mại của nàng, vẫn cảm nhận được niềm hạnh phúc ngọt ngào len lỏi đến tận đáy lòng.

Mỗi lần ngồi xuống, nàng liền ôm anh, đặt tay lên dạ dày anh, sau đó cười khúc khích bảo, êm quá, y như gấu bông nhà em. Anh nghe vậy thoáng nhăn mặt nhăn mày, nhưng sau cùng cũng chỉ im lặng làm lơ.

Ngày thứ ba, bác sĩ ký giấy cho anh xuất viện, đồng thời căn dặn chi li đủ thứ, nào là ở nhà nghỉ ngơi, chú ý chuyện ăn uống, nào là không được làm việc quá sức, phải luôn giữ bình tĩnh, không được xúc động quá mức.

Nàng đang bắt đầu thu dọn đồ đạc thì đột nhiên có người gõ cửa, một người đàn ông cao to đi vào, vừa thấy nàng liền nói ngay: “Thì ra cô gấp gấp tới bệnh viện là để gặp Minh Tử.”

Phương Hữu Lân cũng nhận ra anh ta: “Ngày đó thật sự cảm ơn anh rất nhiều. Sao hay thế nhỉ, thật không ngờ hai anh quen nhau đấy!”

Anh ta bước tới ngồi xuống trước giường Lý Minh, nói chuyện như bạn bè thân thiết: “Gọi điện đến công ty mới biết cậu bị bệnh, kiếm tiền cũng có chừng mực thôi, không có gì quý giá bằng sức khỏe đâu.”

Lý Minh thì trái lại, tỏ ra lạnh nhạt, xa cách: “Tìm tôi có việc gì không?”

Anh ta mỉm cười với Phương Hữu Lân, tự giới thiệu: “Tôi là Long Chiêu Vũ, bạn đại học của Minh Tử.”

“Còn tôi là Phương Hữu Lân. Tên anh hay thế, cái họ cũng đặc biệt nữa.” Nàng vui vẻ thoải mái nói, cảm thấy mọi chuyện thật khéo trùng hợp. Chỉ là Lý Minh chưa từng nói với người ngoài nàng là bạn gái của anh, vì thế bản thân nàng khó có thể mở lời.

“Hai người có quen biết à?” Lý Minh hỏi, nàng không sao đọc được biểu cảm trên gương mặt anh.

“Minh Tử này, cô bạn của cậu lợi hại thật. Vì cậu mà cô ấy dám lao ra chặn đầu taxi, dám một thân một mình chạy cả trăm mét trên cầu vượt cao tốc. Hôm đó nếu không có người cho cô ấy đi nhờ xe thì không biết cô ấy đã gặp phải chuyện nguy hiểm gì rồi.”

Lý Minh lộ vẻ xúc động, anh kéo nàng ngồi xuống giường rồi nắm tay nàng không buông.

“Không phiền cậu nghỉ ngơi nữa, tôi có đem cho cậu chút thuốc bổ này, cậu ráng dưỡng sức đi nhé.” Long Chiêu Vũ sắp đứng dậy ra về thì lại nói tiếp: “À quên, tôi định mượn phiên dịch viên tiếng Tây Ban Nha của công ty cậu. Khoảng hai giờ trưa mai công ty tôi mời cơm trưa khách hàng từ Tây Ban Nha sang. Nhân viên của cậu nói với tôi là cô ấy đang ở chỗ cậu báo cáo công việc.”

Phương Hữu Lân nghe vậy liền cười rộ lên: “Ngày mai anh hẹn khách hàng ở đâu? Tôi sẽ đến đúng giờ.” Nói xong, nàng rõ ràng cảm thấy anh siết chặt tay nàng.

Long Chiêu Vũ phì cười: “Giờ tôi mới biết, ‘báo cáo công việc’ ở công ty cậu nghĩa là như thế này đây. Thôi, cô ở lại với cậu ấy đi.”

“Có sao đâu, dù gì ngày mai anh ấy cũng ra viện rồi, tôi còn chưa cảm ơn anh nữa mà, hôm đó nếu không nhờ có anh, tôi quả thật không biết phải làm sao.”

Long Chiêu Vũ quay qua nhìn Lý Minh, anh vẫn đeo bộ mặt vô cảm, chỉ nói đúng một câu: “Hai người hẹn giờ đi.”

Nàng tiễn anh ta ra cửa, anh ta bảo ngày mai sẽ đến đón nàng. Nàng sẵn tiện đứng ngoài cửa châm điếu thuốc, vừa lấy thuốc ra thì thấy Long Chiêu Vũ đi được nửa đường bỗng dưng quay trở lại, anh ta châm thuốc cho nàng rồi nói: “Khăn lụa của cô còn để trên xe tôi, mai tôi đưa lại cho cô.”

Khi nàng trở vào phòng, Lý Minh đã nằm xuống giường. Sẽ không có gì khác thường nếu như lúc này anh không quay mặt vào tường và đưa lưng về phía nàng. Nàng nhận ra có điều gì đó không ổn, nhưng cũng không hỏi cho ra lẽ. Nàng đi hứng chậu nước ấm, ngâm khăn lông, rồi làm theo cách y ta chỉ, giúp anh chườm nóng bàn tay bị ghim kim tiêm. Mạch máu của anh rất mẫn cảm, mu bàn tay sưng đau sau khi truyền nước biển, nghe nói chỉ chườm nóng mới có thể thuyên giảm.

Nàng cầm tay anh, đắp khăn ấm lên trên. Bỗng, anh nắm chặt tay nàng, hành động đột ngột này khiến nàng đau đến suýt xoa. Phương Hữu Lân vùng vẫy: “Làm gì vậy? Đau em.” Anh buông tay, nhìn vào mắt nàng, trong đôi mắt anh phảng phất bao điều khổ sở. Nàng cuống lên: “Anh cảm thấy khó chịu ở đâu à?”

Anh chậm rãi lắc đầu, nàng giúp anh trở mình rồi áp tay lên trán anh, thấy nhiệt độ vẫn bình thường, nàng mới nói: “Trưa mai em ra ngoài khoảng hai tiếng, chiều em sẽ về đón anh xuất viện.”

Nhưng anh lại hỏi: “Hai người gặp nhau thế nào?”

“Gặp ai cơ?” Nàng mơ hồ hỏi lại, hỏi xong mới hiểu ra anh đang nhắc tới Long Chiêu Vũ, vì vậy nàng bèn kể tường tận chuyện ngày hôm đó cho anh nghe. Sau khi lắng lắng nghe nàng kể lại, anh nói với vẻ hối lỗi: “Sau này không được bắt chập tất cả như vậy, sự an nguy của em mới là điều quan trọng nhất đối với anh.”

“Lúc ấy em đâu còn nghĩ được gì, mọi chuyện cứ tự nhiên như thế thôi.”

Anh rút cuộc cũng thôi nhịu mảy, nở nụ cười dịu dàng, ôm nàng lại gần rồi hôn nàng.

Ngày hôm sau vẫn trôi qua như thường lệ. Sau bữa sáng, Phương Hữu Lân dọn dẹp chút đỉnh rồi ngồi xuống giường, tựa sát bên Lý Minh chơi game. Chỉ khác là nàng thấy anh kỳ lạ rõ rệt, có vẻ như bồn chồn bất an, muốn nói rồi lại thôi. Nàng hỏi: “Có phải anh đang lo không biết sau này nên đối với nhân viên Phương Hữu Lân như thế nào hay không?”

“Vậy thì đã sao, công là công, tư là tư, chuyện nào ra chuyện đó.” Nàng nhìn dáng vẻ của anh – vẫn là tổng giám đốc Lý tinh tường, thông thạo, mọi chuyện đều nắm vững trong lòng bàn tay. Nàng không hỏi gì nữa, dấu sao mọi việc đã có anh gánh vác.

Long Chiêu Vũ đích thân đến đón nàng. Lý Minh nheo mắt nhìn anh ta, Long Chiêu Vũ lên tiếng chào, trước lúc mang nàng rời đi, anh ta nói: “Tôi nhất định sẽ đưa cô ấy đi đến nơi về đến chốn.” Trước khi đi, nàng hôn anh, căn dặn: “Nửa giờ nữa người ta sẽ đưa cháo đến đây, anh ăn ngoan nhé, ăn xong rồi thì nhớ đừng quên uống thuốc nghe chưa.”

Long Chiêu Vũ đưa nàng đến thẳng nhà hàng. Lúc gặp khách hàng bên kia nàng mới vỡ lẽ, tất cả mọi người đều sẽ nói chuyện bằng tiếng Anh, hơn nữa khả năng tiếng Anh của Long Chiêu Vũ cực kỳ xuất sắc. Nàng ngồi cạnh Long Chiêu Vũ, thỉnh thoảng vụng trộm nói vài câu tiếng Tây Ban Nha với mấy vị khách kia, dù sao đã sống ở đất nước ấy ba năm, cho nên bây giờ nhìn thấy họ, nàng không khỏi vui mừng như được gặp lại người thân.

Bữa cơm trưa kéo dài hai giờ đồng hồ cuối cùng cũng kết thúc, nàng và vị khách Tây Ban Nha hôn hai má chào tạm biệt theo thói quen bản xứ. Long Chiêu Vũ ra tiễn họ lên xe, vì anh ta đứng chung một chỗ với họ, nàng cũng phải hôn anh ta. Trong khi nàng có vẻ gượng gạo, Long Chiêu Vũ lại thản nhiên như đã rất quen thuộc, anh ta chỉ nói: “Đợi tôi một chút.”

Phụ tá của anh ta đưa nàng một phong thư, mời nàng nhận thù lao. Nàng kiên quyết xua tay từ chối với lý do, tuy nói là giúp nhưng thực tế chưa giúp được gì. Trớ lý khó xử: “Vậy chị giúp em trả lại cho tổng giám đốc Long đi.” Nàng đành phải miễn cưỡng nhận lấy trước rồi tính sau.

Long Chiêu Vũ tiễn khách xong quay trở lại, nói: “Để tôi đưa cô về.”

Nàng vội nói: “Không cần, không cần, tôi tự đón xe về được, tôi rảnh lắm, không bận việc gì hết.”

Anh ta bỏ ngoài tai câu khước từ của nàng, nhanh chóng mở cửa mời nàng lên xe rồi ngồi vào ghế lái. Nàng lấy tiền ra định trả lại, anh ta nhếch môi cười: “Nếu người ngoài biết được công ty chúng tôi sử dụng sức lao động mà không trả tiền lương thì mặt mũi để vào đâu?”

“Nhưng ngoài tới ăn uống miễn phí, tôi có phiên dịch được chút nào đâu. Chủ yếu là tôi muốn đền ơn anh lần trước đã giúp tôi thôi.” Vì uống chút rượu trong bữa cơm lúc nãy, gò má nàng đỏ hây hây, rồi lại thêm nét mặt nghiêm trọng, nhất thời nàng khiến Long Chiêu Vũ say nắng mất mấy giây.

“Vậy thôi, lần sau cô mời tôi ăn cơm là được rồi.” Anh ta quay đầu đi, chuyên tâm lái xe.

Rốt cuộc nàng buộc phải cất tiền lại vào túi. lát sau, nàng hỏi: “Khăn lụa của tôi đâu rồi?”

Anh ta trả lại cho nàng chiếc khăn đã được giặt sạch sẽ, xếp ngay ngắn cẩn thận, bên ngoài còn được bọc giấy plastic đẹp đẽ. Nàng vuốt ve lớp giấy plastic, âm thanh sần sật nhẹ nhàng vang lên theo từng cử động của bàn tay nàng. Nàng thật lòng nói: “Cảm ơn anh.”

“Không có gì. Tôi vốn định hỏi cô mua ở đâu, sắp đến ngày sinh nhật của con bé em họ, tôi muốn mua tặng nó một cái giống vậy.” Anh lơ đãng nói.

“Tôi mua nó trong một cửa hàng trước cổng trường đại học, cách đây nhiều năm lắm rồi. Em họ anh mà thấy cửa hàng đó thế nào cũng thích ngay à xem. Tiếc quá, khăn này tôi dùng qua rồi, nếu không tôi sẽ tặng lại cho anh.”

“Hay cô cho tôi mượn được không? Tôi sẽ dựa theo nó để mua cho con bé một cái tương tự như vậy.”

Vì thế, nàng đã đặt gói giấy về lại chỗ cũ.

Sau đó nàng bấm số Lý Minh, lâu thật lâu anh mới nghe điện thoại. Nghe tiếng anh trả lời, nàng mừng rỡ, ngọt ngào hỏi: “Em sắp về rồi nè, anh đang làm gì đó?”

Ai dè anh nói lạnh tanh: “Em về nhà trước đi, anh ra viện sẽ về thẳng nhà. Mai gặp nhau ở công ty.”, rồi ngay lập tức ngắt máy.

Nàng bần thần nhìn di động, và rồi nổi nóng. Long Chiêu Vũ không cần nhảy cảm cũng nhận ra nàng mất vui vì cuộc điện thoại gọi cho Lý Minh vừa rồi, anh ta hỏi: “Không sao chứ?”

Nàng hỏi ngược lại: “Anh biết nhà anh Lý Minh ở đâu không?”

Anh ta gật đầu. “Vậy phiền anh đưa tôi đến nhà anh ấy.”, rồi nàng im phăng phắt. Kể cũng lạ, trợ lý mà không biết tổng giám đốc ở đâu.

Anh ta cũng không nói gì nhiều, ngay tức khắc vòng xe chạy về hướng nhà Lý Minh. Trên đường đi, Long Chiêu Vũ tiếp hai cuộc điện thoại từ công ty gọi đến, nghe anh ta nói chuyện, nàng biết công ty đang thúc giục anh ta trở về họp, nhưng anh ta chỉ nhàn nhạt bảo cuộc họp sẽ chậm lại một giờ.

Nàng ngại ngần nói lời xin lỗi. Anh ta cười cười bảo, đừng ngại, công việc vĩnh viễn không bao giờ hết, muộn một chút hay trễ một chút cũng không có gì to tát.

Đến dưới lầu nhà Lý Minh, nàng liền vội vã mở cửa xuống xe: “Cám ơn anh. Anh mau đi đi, đi đường cẩn thận.”

Long Chiêu Vũ nói: “Tôi chỉ biết một địa chỉ này thôi, mà cũng không chắc cậu ấy có về đây không. Tôi ở đây đợi cô, cô lên đi, nếu cậu ấy ở đây cô gọi điện nói tôi một tiếng, nếu không thì tôi đưa cô về nhà.”

Nghe Long Chiêu Vũ dặn dò cẩn thận như vậy, trong phút chốc nàng rơi nước mắt buồn tủi.

Nàng đập cửa rầm rầm, rất may, anh đang ở đây. Ngay tức thì nàng gọi điện báo cho Long Chiêu Vũ hay, lúc Lý Minh ra mở cửa, anh chỉ kịp nghe nàng nói trong điện thoại: “Anh ấy ở nhà, cảm ơn anh, hẹn gặp anh sau.”

Nàng vào cửa, vung chân đá bay giày, ngồi phịch xuống ghế sofa trong phòng khách, tức giận đùng đùng hỏi: “Tổng giám đốc Lý, ý anh là sao? Em muốn đón anh xuất viện về nhà, sáng sớm không phải đã tính như vậy hay sao? Bây giờ anh lại nói cái gì mà em về trước, cái gì mà mai gặp ở công ty. Vậy anh tính tiền lương rõ ràng cho em đi, mấy bữa nay em ở nhà nấu cháo cho anh, anh tính vô tiền làm thêm giờ hết đi. Ngày mai em qua phòng tài vụ lấy tiền, em muốn tiền mặt! Em chả cần anh lo chuyện em có tìm được việc khác hay không, người tài giỏi xinh đẹp như em không chết đói được đâu mà lo.” Nàng nói liền một hơi, tức đến nghẹt thở.

Lý Minh cũng vừa về nhà, mệt mỏi không thể đứng lâu được, lát sau anh chậm chậm đi qua ngồi kế bên nàng. Nàng cố tình nhích ra xa, xoay đầu chỗ khác, không thèm đếm xỉa đến anh.

Qua một lúc thật lâu, anh vẫn không nói câu gì mà chỉ mãi nhìn nàng bằng ánh mắt có nhiều nỗi niềm phức tạp đan xen.

Nàng cắn răng, đứng dậy đi ra cửa, đang cúi đầu xỏ giày thì đột ngột bị anh ôm chầm lấy từ phía sau. Nàng nghe anh rên hừ hừ, cảm thông thân thể anh còn suy yếu nên đứng im không cự tuyệt.

Giọng anh có chút run rẩy: “Phương Hữu Lân, hôm nay lúc nhìn Long Chiêu Vũ đưa em đi anh mới nhận ra, không phải anh chỉ đơn giản là thích em thôi đâu...anh...anh yêu em.”

Nàng nghe xong chết lặng trong lòng anh, sau đó chậm rãi xoay người, gương mặt chân thành của anh hiện lên trong đôi mắt hoe đỏ của nàng. Nàng vòng tay ôm anh rồi thầm thì: “Vậy thì vì cái gì mà anh phải trốn tránh cơ chứ?”

8. Chương 8

Nàng tựa đầu lên hõm vai anh, cảm thấy rất dễ chịu. Chốc lát sau, nàng phát hiện Lý Minh càng lúc càng đổ người về phía nàng, biết anh không thể đứng được lâu, nàng bèn buông anh ra rồi kéo kéo tay anh, nói

muốn tham quan phòng ngủ của anh. Hai người vừa bước vào trong phòng, nàng liền cảm thán: “Sao nhiều tủ quần áo thế anh, cất đồ dưới gầm giường cũng được lắm mà!”

Đỡ anh nằm xuống giường và lấy gối kê đầu cho anh xong, nàng mới bắt đầu quan sát căn phòng một cách kỹ lưỡng. Phòng chỉ sơn một màu trắng giản dị, diện tích phòng rất lớn, giường cũng lớn cực kỳ. Ngoài hai bức thư pháp được viết bằng nét chữ mạnh mẽ, rắn rỏi – ‘Ninh tĩnh trí viễn’ và ‘Đạm mạc danh lợi’* – treo trên hai bức tường đối diện, căn phòng hoàn toàn không hiện diện một bức hình nào của chủ nhân.

(*) Tâm trí vững vàng, không màng danh lợi.

“Nhà anh có đồ ăn vặt không?” Nàng ngồi ở chân giường hỏi. Sau một hồi náo loạn âm ỉ, lúc này nàng lại thấy đói bụng. Lý Minh bảo nàng vào nhà bếp tìm trong tủ cất đồ ăn.

Nàng mở cửa tủ, bên trong đầy ắp đồ ăn vặt, tất cả đều là những thứ nàng thường thích ăn, thậm chí nhãn hiệu cũng không hề khác biệt. Trái tim bỗng se sắt, nàng nhìn vô số đồ ăn trước mắt mà bối rối không biết phải làm sao. Cuối cùng nàng lấy chai rượu Tequila mua ở Mexico và một cái ly mang trở về phòng.

Anh thấy nàng đi lâu như vậy mà lúc quay lại chỉ cầm mỗi chai rượu, tưởng rằng nàng không tìm được, định xuống giường tìm cho nàng. Nhưng nàng dè anh lại, nghiêm mặt nói: “Bây giờ em không muốn ăn. Có một số việc em muốn chúng ta nói rõ ràng trước đã. Em hỏi anh đáp, không được nói dối nửa lời.”

Nói rồi, nàng đi đến ngồi xuống ở một góc cạnh cửa sổ cách giường anh nằm rất xa, rót rượu uống một ngụm. Tequila tuy có độ cồn

cao nhưng hương vị thơm ngọt thuần khiết, chút rượu này đã tiếp thêm sức mạnh cho nàng.

“Rót cuộc anh thích em vì điều gì?” Nàng hỏi, âm lượng giọng nói vừa phải không cao không thấp, vững vàng và lý trí.

Lý Minh lần đầu tiên thấy Phương Hữu Lân dùng thái độ như vậy nói chuyện với anh, anh tập trung tinh thần, nghiêm túc trả lời nàng: “Vì tất cả. Em xinh đẹp, nghịch ngợm bướng bỉnh như trẻ con, em hay giả vờ kiên cường lại hay qua loa lười biếng, nhưng em là người sống rất chân thật và luôn lạc quan vui vẻ.” Anh kể một mạch rất nhiều điều, nhưng dường như còn chưa kể hết.

Nghe anh nói xong, nàng gật đầu cười nhẹ, nụ cười có đôi chút giễu cợt.

“Nói vậy hôm nay anh dao động là vì ghen với Long Chiêu Vũ phải không?” Vì men rượu, đôi mắt nàng long lanh mê say.

Anh nói không phải. “Thế thì vì cái gì?” Nàng nheo mắt khó hiểu.

“Anh nghĩ là mấy hôm nay em vì áy náy và thấy tội nghiệp anh nên mới chấp nhận ở bên anh. Tất cả những người đàn ông khác, cho dù không bằng Long Chiêu Vũ đi nữa, cũng sẽ dễ dàng mang lại hạnh phúc cho em. Sau khi anh xuất viện thế nào cũng khiến em khó xử, nếu đã vậy chi bằng anh chủ động rút lui trước.” Càng về sau, lời nói của anh càng phủ đầy khổ sở.

“Sao lại thế nhỉ?” Nàng nghiêng đầu suy nghĩ. Sau đó nàng như bừng tỉnh ngộ: “Em biết rồi, thì ra anh lòng dạ hẹp hòi, tới giờ này vẫn còn để bụng chuyện em gọi anh là ‘đầu heo’.”

Anh không lên tiếng phủ nhận. Qua một hồi, anh nói: “Trước mặt em, anh chưa bao giờ cảm thấy tự tin.”

Nàng đảo mắt mấy vòng, tinh quái hỏi: “Nói thật đi xem nào, anh không có khả năng làm chuyện đó chứ gì?”

Mặt Lý Minh loáng cái đỏ ửng, anh không ngờ cô nàng này lại hỏi trắng trợn đến thế, nhưng vẫn ôn tồn đáp: “Chuyện đó anh hoàn toàn có khả năng, nếu em không tin, lát nữa chúng ta sẽ cùng nhau kiểm tra.”

“Thế thì anh còn muốn tự tin về cái gì nữa hả? Nói thật với anh, thật ra em coi trọng anh là bởi vì anh có tiền, trông anh giống đầu heo thì đã sao, anh là đầu heo vàng đấy nhé. Anh nói đi, ngoài căn nhà này, anh còn bất động sản nào khác không?” Anh dường như không hề tức giận vì lời nói của nàng, thản nhiên đáp: “Trong thành phố còn hai căn nữa, nhưng địa điểm hơi cách xa một chút.”

“Thấy chưa,” nàng vỗ tay đánh đét một cái nói, “em nhìn một cái là trúng ngay phúc liền. Này, tất cả đều là kim ốc tàng kiều phải không?”

“Không phải.”

“Quá tốt.” Phương Hữu Lân gật gù nói tiếp. “Cho nên, anh không việc gì phải mất tự tin. Em thích tiền, tiền của anh chính là sự tự tin của anh. Tuy em rõ ràng yêu tiền của anh, nhưng không phải em chỉ biết có tiền đâu đấy. Tiền của anh, người của em, em nhất định công bằng với cả hai. Anh đừng thấy em ngu ngơ ở Châu Âu ba năm mà coi thường em, ba năm đó em phấn đấu vất vả, sống nhờ vào học bổng và tiền lương rửa chén bát. Ba mẹ em chỉ là công nhân lao động nghèo khổ, cả căn nhà em còn chẳng lớn bằng phòng ngủ nhà anh. Em không áy náy hay thông cảm gì cả, trên thực tế là em đã lợi dụng lúc anh gặp khó khăn, hơn nữa anh đối với em thật sự quá tốt, dễ dàng bỏ qua mọi khuyết điểm của em. Cả đời em luôn tìm kiếm một người đàn ông giống như anh, giờ thì em đã tìm được rồi.” Nàng uống sạch nửa ly rượu còn lại, sau đó nhìn anh nhoẻn miệng cười.

Sau khi nàng dứt lời một hồi lâu, anh vẫn không tỏ thái độ gì, chỉ nói: “Em lại ngồi gần đây.”

Nàng cầm chai rượu lảo đảo đi qua, ngồi bệt xuống. Anh nắm chặt tay nàng, nói qua kẽ răng: “Phương Hữu Lân, em soạn hồ sơ giấy tờ cho anh mà nói không biết à? Anh có cần biệt thự ngay tại hoa viên Lệ Thủy, nơi đó em quá quen thuộc còn gì.”

Nàng giãy khỏi tay anh, lắc lắc đầu cho tỉnh rượu. Ba mẹ và ông bà ngoại nàng sống tại khu hoa viên đó, trước khi đi Mexico nàng còn về thăm nhà. Một ngày họ Lý Minh tạt qua xem chừng nhà cửa một chút, vốn dĩ căn biệt thự này bình thường luôn có người trông coi, anh rất ít khi tới đây. Ngày ấy anh tình cờ đi ngang nhà hàng xóm, thấy Phương Hữu Lân đang cầm kéo cắt cành nho, sau này hỏi ra mới biết được nhà đó họ Phương, nghe nói cô con gái họ vừa từ Tây Ban Nha trở về.

Thấy nàng lại muốn rót rượu, anh đưa tay ngăn cản: “Đừng uống nữa.”

Nàng cười mơ hồ: “Em không sao, anh để em uống đi, nói ra sự thật cần rất nhiều can đảm.”

Nàng nhấp chút rượu, đặt ly xuống, khẽ cắn môi rồi bắt đầu câu chuyện: “Có nhiều khi, lời nói thật nghe còn vô lý, khó tin hơn cả lời nói dối. Nhưng nếu như anh muốn nghe sự thật thì em sẽ chiều theo ý anh.”

Nàng thở hắt ra, thấy anh nhìn nàng với ánh mắt sáng rực như ngọn đuốc, như thể muốn soi rọi, xuyên thấu cả người nàng. Nàng ưỡn ngực, nói: “Ba mẹ em buôn bán linh kiện xe hơi kiếm được rất nhiều tiền. Khi em vào tiểu học, ba mẹ vì không có thời gian chăm sóc em nên gửi em vào trường nội trú, mãi cho đến lúc em lên lớp mười một mới đón em về, nói là để em yên tâm ôn tập thi đại học cho tốt. Tới giờ em cũng không thích sống một mình cô đơn trơ trọi, nhưng mà mãi rồi đã thành thói quen. Em luôn hy vọng có ai đó quan tâm em, yêu em,” nàng nheo mắt ngược lên nhìn trần nhà, “xem em như cả thế giới của người ấy, dung túng cho em, dù có phạm lỗi lầm lớn tới cỡ nào em cũng không lo sợ, bởi vì người ấy sẽ tha thứ tất cả. Ngoài Carlos, em cũng đã trải qua vài mối tình dang dở với những người khác, nhưng bọn họ người thì yêu bản thân nhiều một chút, người thì yêu sự nghiệp nhiều một chút, thậm chí có người còn yêu bóng đá nhiều hơn yêu em. Ngoại hình thì có gì quan trọng chứ? Có phải diễn viên đâu mà ngày ngày phải chăm chăm vào vẻ bề ngoài. Hôm đó em gặp anh lần đầu tiên, với lại tại mình cũng chỉ là hai người xa lạ nên em chỉ nói giỡn cho vui với mấy đứa bạn học cũ thôi, không ngờ lại làm tổn thương tới anh.” Nàng nói xong nhìn sắc mặt thâm trầm của anh cười chum chim.

“Em kể anh nghe chuyện này nhé. Hồi em học đại học, cô bạn cùng phòng đứng dưới ký túc xá chia tay bạn trai, cậu kia cầm tức hỏi: ‘Thằng đó có đẹp trai không?’, cô nàng cười khinh bỉ đáp: ‘Đẹp hay xấu gì tôi cũng yêu hết!’ Câu nói đó được tất cả mọi người lan truyền trong ký túc xá suốt một tháng trời. Buổi sáng ngày thứ hai đến thăm anh, lúc anh còn chưa thức, em bỗng nhiên nhớ lại câu nói này, thế rồi mới nhận ra đây là chính điều em muốn nói với anh, hơn nữa còn muốn nói một cách hùng hồn như cô bạn ấy. Bao nhiêu năm qua, chỉ có anh là tốt với em mà không cần đền đáp. Em là người cần rất nhiều rất nhiều tình yêu, anh đừng bận tâm tới chuyện tự tin nữa, chỉ cần rất yêu rất yêu em là đủ. Nếu anh không làm được thì bây giờ cứ nói thẳng, em tuyệt đối sẽ không bám riết lấy anh.”

Anh đưa tay định vuốt tóc nàng, bỗng chốc nàng giữ tay anh lại, vùi mặt vào trong lòng bàn tay anh và òa khóc nức nở. Anh thuận thế kéo nàng nằm xuống bên cạnh rồi đắp chăn cho nàng. Có lẽ vì tác dụng của

rượu nên nàng rất phối hợp. Nằm trong vòng tay của anh, cả người nàng nóng ran. Anh thật sự khó kìm nén, khàn giọng hỏi nàng: “Em có muốn không?”

Nàng chủ động hôn anh, trả lời: “Muốn.”

Không chắc nàng có còn tỉnh táo để hiểu ra ý tứ trong câu hỏi của mình hay không, anh dịu dàng mơn man gương mặt nàng, hỏi lại lần nữa: “Em chắc chứ?”

Nàng chẳng buồn trả lời, trực tiếp cắn thắt lưng của anh.

9. Chương 9

Hai người không đi làm trong suốt vài ngày sau đó. Lý Minh gọi điện dặn dò nhân viên việc công ty, sau đó tắt máy hẳn, dồn hết tâm tư cho Phương Hữu Lân.

Theo cách nói của nàng thì, mấy ngày nay hai người họ ‘quần lấy nhau’ – ý nghĩa quá rõ ràng.

Thời gian này, nhờ Phương Hữu Lân chăm sóc, Lý Minh khôi phục sức khỏe rất nhanh, mà anh cũng hết lòng hết sức yêu chiều nàng. Một ngày kia, vào lúc nửa đêm, nàng đột ngột choàng tỉnh, vỗ ngực thở dốc: “Khủng khiếp quá.” Lý Minh cũng tỉnh theo, anh ôm nàng, vỗ về thủ thủ. Nhưng mãi lúc sau Phương Hữu Lân vẫn không thể nào nguôi sợ hãi, chẳng những vậy còn nghẹn ngào muốn khóc. Anh đứng dậy bật đèn, dưới ánh đèn vàng ấm áp, mái tóc dài của nàng rối bời trông rất đáng yêu, anh vén tóc nàng ra sau thùy tai, trều mến hỏi: “Sao vậy? Em gặp ác mộng à?”

Nàng lặng im không nói gì, chỉ ôm anh thật chặt. Anh động đậy, nàng lập tức siết chặt vòng tay. Anh không biết nên làm sao với nàng, cuối cùng anh nói: “Anh đi hâm nóng sữa cho em.” Nàng vẫn không buông tay, anh lại phải dỗ dành: “Anh sẽ trở lại ngay thôi.” nàng mới chịu rời tay. Anh ôm nàng, dứt nàng uống sữa, nàng uống xong hai muổng mới nói từ từ: “Em nằm mơ thấy em đứng phía sau gọi anh thăm thiết, nhưng anh vẫn không quay đầu, chỉ để lại cho em bóng lưng mà thôi. Em đau, đau lắm.” Nói xong, nàng chực khóc. Anh hôn lên trán nàng, vội vàng trấn an: “Làm sao có thể chứ, khổ quá, anh vĩnh viễn không bao giờ bỏ mặc em.”

Nàng chìa ngón út nói: “Ngoắc tay, anh nói thì phải giữ lời đó.”

Anh thấy hành động này thật trẻ con, nhưng vẫn chiều theo nàng, chìa ngón út ngoắc tay.

“Ngoắc tay thất cổ, trăm năm không thay đổi.”* Nàng mới an tĩnh được giây lát, bỗng nhiên nhỏ nước miếng vào lòng bàn tay mình, muốn vỗ tay hoan nghênh với anh. Anh thật tình không thể chịu nổi, nhưng thấy vành mắt nàng đỏ ửng, thế là lại bấm bụng làm theo. Vừa xong, anh lập tức lấy khăn giấy lau tay, sau đó thì định lau cho nàng nhưng nàng đã nắm chặt tay, rúc vào lòng anh, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

(*) Các bạn TQ hay nói vậy.

Sáng sớm thức dậy, anh giục nàng mau mau đi rửa tay. Nàng nhớ lại chuyện đêm qua, bất ngờ ôm ghì lấy anh, rồi còn nhiệt tình cọ tay vào áo ngủ của anh, anh tóm lấy tay nàng. Thế rồi lại thêm một hồi đắm say.

Lúc đang ăn sáng, anh nói: “Ngày mai mình đi làm đi.”

Nàng hỏi: “Vậy anh có còn yêu em, chiều em không?”

Anh nhíu mày: “Hai chuyện này có liên quan à?”

Nàng nghe vậy, buông đũa, phụng phịu: “Đó, hôm qua mới ngoắc tay xong, hôm nay anh đã bỏ mặc em rồi.”

Chưa từng có cô gái nào vừa cố tình kiểm chuyện vừa nhõng nhẽo với anh như nàng, anh không biết làm sao, cuối cùng thấy nàng rưng rưng nước mắt, đành ngồi xuống bên cạnh, vỗ vỗ lưng nàng: “Ngoan nào, anh sẽ không nuốt lời.”

“Vậy anh còn yêu em, chiều em không?” Nàng kiên trì hỏi cho bằng được mới thôi.

“Chuyện đó là đương nhiên.” Anh hôn nàng.

Nàng bất thành linh ngồi lên chân anh, chậm rãi tựa đầu vào vai anh: “Lý Minh, em yêu anh. Chỉ có điều em thấy hơi sợ.”

Anh bàng hoàng, khoảnh khắc ấy anh cảm giác như cả thân thể được tắm trong ngọn gió xuân, như có dòng nước ấm áp ngọt ngào lấp đầy cõi lòng mình. Anh ôm chặt nàng: “Anh yêu em, anh sẽ không phụ bạc em, sẽ luôn yêu thương em, chiều chuộng em, anh sẽ yêu em thật nhiều thật nhiều.”

Qua một lát, nàng nín khóc, cười nói: “Bây giờ em mới biết, bị thất sủng quả thật rất khó chịu, thảo nào thời xưa mấy cô vợ vua vì muốn tranh thủ tình cảm mà ngay cả phóng hỏa giết người cũng dám làm.”

Ăn trưa xong, anh ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi, nàng tựa vào lòng anh chơi game. Chợt chuông điện theo, anh bắt máy, là mấy cậu bạn gọi đến hỏi thăm tình hình sức khỏe, nghe nói anh đã bình phục, bèn rủ anh đi chơi bãi. Thời gian anh ở trong nước không nhiều lắm, trước kia hề có thời gian, anh đều ăn uống chơi bài với họ.

Anh hỏi Phương Hữu Lân: “Em muốn đi ra ngoài không?”

Nàng không ngần đầu, trả lời anh: “Không đi người ta lại bảo anh trọng sắc khinh bạn.”

“Cũng không trách anh được.” Anh cười khê, thơm một cái thật kêu lên má nàng.

Tới nơi tụ họp, Phương Hữu Lân thấy hai anh chàng đẹp trai đã đến trước, mỗi anh đang ôm một người đẹp ngồi trên sofa uống trà tán gẫu. Hai cô gái đó là chị em song sinh, ăn mặc và diện mạo giống nhau như đúc.

Lý Minh giới thiệu: “Bạn gái tớ, Phương Hữu Lân. Đây là Giải Dương và vợ cậu ấy, Nhậm Tùy Ý. Còn đây là Lê Ý Bình và vợ cậu ấy, Nhậm Tùy Tâm.”

Anh chàng Giải Dương trẻ tuổi đẹp trai trắng trẻo, cười nói: “Ở nhà mà vui vẻ gồm nhỉ?”

Còn anh chàng Lê Ý Bình vóc người vạm vỡ khôi ngô, làn da màu lúa mạch trông vừa nam tính vừa thu hút, lại nói: “Tớ quen cậu ta nhiều năm như vậy mà chưa từng thấy cậu ta dẫn cô gái nào đến đây.”

Phương Hữu Lân nhẹ nhàng cất tiếng: “Vậy anh ấy chỉ toàn dẫn đàn ông đến đây phải không?”

Hai cô gái kia nghe nàng nói thế liền bật cười ha hả.

Lý Minh làm ra vẻ như quả trách nàng, song cuối cùng chỉ dịu dàng ôm nàng chứ không nói gì.

Nàng tò mò hỏi: “Hai chị này giống nhau như vậy, thế mọi người có bao giờ nhầm lẫn không?”

Bốn người kia quay mặt nhìn nhau, trước giờ họ chưa từng nghĩ đến. Giải Dương nói: “Không bao giờ, ngay cả bóng lưng cũng không nhìn nhầm.”

Lê Ý Bình nói: “Dĩ nhiên là tớ nhận ra vợ mình.”

Hai cô gái kia nổi hứng đùa nghịch, vòng ra sau sofa đứng cạnh nhau, Giải Dương và Lê Ý Bình quay đầu lại, Lê Ý Bình nói: “Nhậm Tùy Tâm, bên trái.”

Cô gái đứng bên phải đáp: “Em mới là Nhậm Tùy Tâm, thử có chút vậy mà cũng không nhìn ra.”, sau đó bực tức đi qua ngồi giữa họ. Giải Dương bỗng nhiên ôm cô nàng, nói: “Nhậm Tùy Ý, em ăn gian nhé.” Lê Ý Bình đồng thời nói: “Giải Dương, cậu canh chừng vợ cậu cẩn thận vào.”, rồi đứng lên nắm tay dắt cô còn lại về chỗ ngồi, “Em có hóa thành tro anh cũng nhận ra em.”

Hai khán giả Lý Minh và Phương Hữu Lân ngồi xem mà hết sức khâm phục, Phương Hữu Lân vỗ tay nhiệt liệt.

Lý Minh hỏi: “Chúng ta còn chờ ai vậy?”

Tùy Ý nói: “Long Chiêu Vũ.”

Tùy Tâm nói: “Để xem lần này anh ấy đưa mình tình nào tới đây.”

Phương Hữu Lân ngồi cạnh thấy anh chẳng hề vui vẻ khi nghe nhắc đến Long Chiêu Vũ, tuy rằng anh không tỏ bất kì thái độ gì ra mặt.

Ngồi một lát, nàng ra ngoài hút thuốc. Nàng đứng trước cửa sổ, cười đầy mãn nguyện. Nàng rút ra một điều thuốc, vừa cúi đầu thì nghe bên cạnh có người mở bật lửa, nghe “tách” một tiếng. Nàng ngẩng lên, là Long Chiêu Vũ. Hôm nay anh ta mặc áo sơ mi trắng, quần jeans, mái tóc vừa gội xong còn ẩm nước, dáng dấp trông rất phong lưu phóng khoáng.

Nàng tươi cười: “Mọi người đang chờ anh đấy.”

Anh ta nhướn mày nói: “Hóa ra hôm đó tôi lo lắng dư thừa rồi, trông cô rất hạnh phúc thì phải.” Giọng điệu anh ta nghe có chút chua xót.

Hai người chìm vào im lặng, anh ta vẫn đứng đó không có ý định vào trong. Rồi rất đột ngột, anh ta đưa cho nàng tờ giấy: “Đây là thực đơn chuyên gia dinh dưỡng thiết kế riêng cho những người bị bệnh dạ dày như Lý Minh, cô tham khảo thử xem.”

Nàng đón lấy, đó là thực đơn bữa sáng, trưa và tối trong vòng một tuần, các món ăn đều được ghi số calories và phương pháp nấu nướng vô cùng chi tiết, vừa đọc đã biết do bàn tay chuyên gia viết nên. Nàng cảm động nói cảm ơn. Anh ta nhìn nàng, ánh mặt trời chiếu lên mái tóc nàng tạo thành vòng sáng óng ánh. Giọng anh ta khô khốc: “Không cần cảm ơn.”

Nàng hỏi: “Anh có biết làm thế nào để gặp được chuyên gia dinh dưỡng không? Tôi muốn học hỏi thêm.”

“Mẹ tôi là chuyên gia dinh dưỡng, thực đơn này cũng do bà viết.”

Hai người đang nói chuyện đến đây thì Lý Minh từ bên trong đi ra tìm nàng. Nhìn thấy Long Chiêu Vũ, anh lạnh nhạt chào hỏi rồi khoác vai Phương Hữu Lân nói: “Vào thôi, Tùy Tâm, Tùy Ý đang đợi em chơi cờ nhảy.”

10. Chương 10

Vừa trông thấy Long Chiêu Vũ đi vào, Tùy Tâm Tùy Ý hỏi ngay: “Chỉ có một mình anh thôi sao?”

Anh ta ngồi xuống, thờ ơ đáp: “Tôi chưa vợ, cũng không có bạn gái, đương nhiên là đơn độc một mình rồi.”

Tùy Tâm, hoặc có lẽ là Tùy Ý – Phương Hữu Lân cũng không rõ – lại hỏi: “Vậy chứ cái em người mẫu lai Tây bữa trước đâu?”

Cô nàng kia xen vào: “Thế không phải là em ca sĩ à?”

“Em đó là trước trước nữa cơ.”

Long Chiêu Vũ khóc dở mếu dở, cười khở: “Hai người đẹp cho tôi xin đi, hai người quan tâm đến tôi còn hơn cả mẹ tôi nữa đấy.”

Bốn người ngồi vào bàn chơi bài, Phương Hữu Lân lấy cái ly inox trong balô ra đặt trước mặt Lý Minh: “Anh đừng uống trà giống mấy anh này đây nhé.”

Những người kia lập tức tặc lưỡi: “Bạn gái của cậu thật chu đáo quá.”

Lý Minh yêu thương nhìn nàng: “Cô ấy không bao giờ quên chuyện ăn uống, lúc nào trong túi cũng dự trữ sẵn đồ ăn vặt.”

Một trong hai chị em họ Nhậm nói: “Vậy tức là anh Lý được no nê quanh năm suốt tháng rồi ha.”

Ba cô gái đang ngồi bên bàn trà chơi cờ nhảy, chợt một cô hỏi: “Bộ quần áo hôm trước mua ở Me and City, Lê Ý Bình mặc vào có nói gì không?”

Một cô đáp: “Ban đầu thì rất thích, mặc liên tục hai ngày liền, nhưng sau khi nhìn thấy hình của người đại diện trên túi giấy thì tức tối mức muốn đem bộ quần áo đó cắt cho tan nát hết.”

Cô còn lại cười nói: “Poster của anh ấy em dán lên tường còn bị Giải Dương gỡ xuống rồi đem nhét tuốt dưới đồng hồ trong tủ quần áo.”

Phương Hữu Lân nghe không hiểu, hỏi: “Sao vậy? Mà hiệu đó là hiệu gì thế?” Nàng mới từ nước ngoài về nên nhất thời chưa theo kịp tình hình trong nước.

Tùy Tâm Tùy Ý hỏi nàng: “Cô xem phim ‘Vượt Ngục’ chưa?”

Phương Hữu Lân gật đầu lia lịa.

Hai người đàn ông bên kia lập tức rít lên. Lê Ý Bình lớn tiếng hăm he: “Nhậm Tùy Ý em đừng có mà đầu độc người mới đến. Nếu không em sống không yên với anh đâu!”

Giải Dương nói: “Thôi xong, anh họ à, tối nay anh phải ngủ trong thư phòng rồi.”

Lê Ý Bình hừ mũi khinh thường: “Phải rồi, nhà cậu có bốn mươi mét vuông, có muốn ngủ ở thư phòng cũng không có mà ngủ.”

“Em thích thế đấy.” Giải Dương tỉnh bơ. Anh chàng có hẳn căn nhà rộng hơn hai trăm mét vuông nhưng bỏ trống không ở, lại đi dọn đến ở nhà Nhậm Tùy Ý từ lúc trước khi kết hôn cho tới tận bây giờ.

Nhậm Tùy Ý không để tâm tới hai anh em họ, cô nàng tiếp tục cùng Phương Hữu Lân hăng hái thảo luận về bộ phim ‘Vượt Ngục’. Hồi Phương Hữu Lân ở Tây Ban Nha mỗi tuần đều xem một tập phim, xem liên tục không ngừng trong suốt ba năm.

Bên này hai chị em Tùy Tâm Tùy Ý say sưa nhắc đến anh Mike nam chính như hai cô nữ sinh ngây thơ mê trai đẹp, bên kia Giải Dương bực tức đánh một lá bài nói: “Không chơi nổi nữa.”

Phương Hữu Lân nói: “Tôi dâng hết ba năm tuổi trẻ tươi đẹp cho ‘Vượt Ngục’ luôn đấy.” Loáng thoáng có tiếng Lý Minh vọng lại: “Hòa.”

Tùy Tâm Tùy Ý nói: “Bây giờ nước mình đã có bản lậu một nửa season bốn rồi đó.”

Phương Hữu Lân ngay tức khắc vồn vã: “Sao sao, mau kể tôi nghe với, cuối cùng thế nào?” Nàng là người cho dù đọc sách, xem phim điện ảnh hay phim truyền hình cũng đều không quan tâm đến quá trình mà chỉ coi trọng kết thúc. Có khi nàng ngồi trước tivi bấm remote chuyển mấy kênh liên tiếp, phim nào đang chiếu nàng cũng lướt qua, nhưng cứ hết tập cuối thì nàng dừng lại xem ngay.

Hai chị em Tùy Tâm Tùy Ý một mực không chịu tiết lộ kết thúc, chỉ nhìn nàng nói: “Bọn tôi không nói đâu, nói ra ai mà muốn xem phim nữa.” Nàng năn nỉ cũng vô dụng.

Sau đó, hai cô nàng nói cho Phương Hữu Lân biết, nam chính hiện giờ đã trở thành người đại diện hình ảnh cho dòng sản phẩm casual wear của Me and City. Hai cô nàng rủ nhau mua ổi anh chồng một bộ quần áo, nhưng kết quả lại khiến hai anh chàng tức giận không biết trút vào đâu cho hết.

Phương Hữu Lân than thở: “Đẹp trai thì tôi cũng gặp nhiều rồi, nhưng chưa thấy ai đẹp bằng anh ấy.”

Ở một bàn khác, Long Chiêu Vũ ngồi đối diện với Lý Minh, nhìn vẻ mặt anh bây giờ không rõ buồn vui hờn giận. Anh ta mỉm cười nói: “Chúng ta hòa.”

Giải Dương chạy đến ôm lấy một cô rồi vờ như phát hai cái vào miệng cô nàng: “Em làm anh đầu óc hỗn loạn nên anh thua hết tiền sinh hoạt tháng này rồi.”

Phương Hữu Lân lúc này mới sực nhớ tới Lý Minh bèn quay lại nhìn anh. Có vẻ như anh không nghe thấy những lời vừa rồi của họ. Nàng đi qua lấy thuốc đưa cho anh, anh cầm lấy rồi uống một hơi, không nói gì với nàng.

Long Chiêu Vũ nghe điện thoại của mẹ, anh ta hỏi mọi người: “Mọi người ghé nhà mẹ tôi dùng cơm tối không? Đảm bảo bữa ăn rất đầy đủ chất dinh dưỡng.” Tất cả mọi người đều đồng ý, riêng Phương Hữu Lân lại càng thêm hưng phấn vì nàng có thể nhân dịp này hỏi mẹ anh ta chuyện ăn uống của Lý Minh. Bên cạnh nàng, Lý Minh ngồi lặng thinh từ đầu chí cuối, nàng biết anh không muốn đi, thế là ngã vào lòng anh cọ qua cọ lại nài nỉ.

Long Chiêu Vũ đến muộn hơn mọi người năm phút. Mẹ anh ta mời mọi người vào nhà ngồi. Khi trở về, anh ta phần khởi cầm trên tay đĩa phim, hóa ra anh ta đi mua phim ‘Vượt Ngục’. Cả nhà xôn xao, mấy cô gái hò reo sung sướng bao nhiêu thì mấy anh chàng bực bội oán giận bấy nhiêu.

Sau đó Long Chiêu Vũ vào nhà bếp tự mình nấu nướng, không cần ai giúp đỡ.

Mẹ Long Chiêu Vũ kéo Lý Minh và Phương Hữu Lân ngồi xuống ghế: “Tiểu Minh à, lâu lắm rồi bác không gặp con. Lần cuối cùng nhìn thấy con là vào ngày đám tang của bác Long, mới đó mà đã năm năm rồi.”

Anh cúi đầu, hồi lỗi: “Dạ, con không thu xếp được công việc, với lại hầu hết thời gian con đều ngồi trên máy bay.”

Kế đó bà chuyển qua hỏi thăm ba mẹ anh và nói: “Nhớ chăm sóc bản thân cho tốt nghe con. Bạn gái con lo cho con lắm, con bé còn hỏi bác làm sao để nấu cho con bữa ăn cân bằng dinh dưỡng nữa đấy, thật là một cô bé vừa xinh đẹp vừa hiểu chuyện.” Phương Hữu Lân ngồi kế bên cười tươi như hoa.

Bà kể với Phương Hữu Lân, Long Chiêu Vũ và Lý Minh là bạn bè thân thời đại học. Tuy rằng Long Chiêu Vũ kiêu căng ngạo mạn nhưng vô cùng nỗ lực khả năng học tập của Lý Minh, hơn nữa anh ta cũng rất biết cách đối nhân xử thế. Phương Hữu Lân nhận thấy bà Long không chỉ đơn thuần là kể lại chuyện cũ, bởi vì cứ nói được vài ba câu bà lại thêm vào mấy câu khen ngợi Lý Minh, rồi nhắc cả chuyện Long Chiêu Vũ đối với anh tình nghĩa như thế nào. Rõ ràng bà muốn hai người hòa thuận trở lại như ban đầu.

Nói chuyện một lát, bà bắt đầu chỉ dẫn cho nàng người bị bệnh dạ dày thì nên ăn uống ra sao, và còn biểu diễn cả cách thức mát-xa dạ dày, gan, chân, tay cũng như các vùng phản xạ khác của dạ dày. Đáng tiếc họ không có nhiều thời gian, Phương Hữu Lân ngồi nghe hết sức say sưa và hứng thú, vì thế khi bà Long nói: “Không thì cuối tuần hai đứa ghé lại đây một ngày xem bác ăn uống thế nào.”, nàng đã đồng ý không chút do dự.

Về phần bữa cơm tối, căn cứ theo cách diễn đạt của Tùy Tâm Tùy Ý thì: “Cả đời bác ăn như không ăn.”

Long Chiêu Vũ đồng dạng giải thích: “Bữa ăn thật sự dinh dưỡng là gì? Đó là không muối không dầu, ăn trầu nuốt cải, ăn những thứ mà heo không bao giờ ăn.”

Nghe nói mỗi tuần nếu không bận đi công tác, Long Chiêu Vũ đều về thăm mẹ hai ba lần và cùng ăn cơm với mẹ anh ta. Phương Hữu Lân không thể tưởng tượng được, một anh chàng trông ăn chơi sành điệu như vậy, song trên thực tế không những là người con có hiếu mà còn rất giỏi việc bếp núc.

Đến lúc mọi người sắp đứng dậy ra về, Long Chiêu Vũ vẫy vẫy đĩa phim hỏi: “Có ai muốn lấy không?”

Những người khác đã có, cuối cùng thành ra câu hỏi này nhằm vào Phương Hữu Lân. Nàng do dự tần ngần, đang lo Lý Minh không vui thì anh đã thay nàng cầm lấy đĩa phim.

Lúc sau mọi người còn rủ nhau đi ăn khuya nhưng anh và nàng đã từ chối.

Trên đường về, nàng phụng phịu hỏi: “Anh không vui đúng không?”

“Không, sao vậy?” Anh chuyên chú lái xe.

“Thì tại vì bọn em nói nam chính rất đẹp trai.” Nàng dè dặt, vừa nói vừa ngó chừng sắc mặt anh.

“Có dính dáng gì tới anh đâu, anh cần gì phải so đo với người ta.”

Hai ngày sau đó, Phương Hữu Lân làm ra vẻ nũng nịu đáng yêu, nàng mát-xa cho anh cũng tương đối bài bản, ra hình ra dáng, thế nhưng Lý Minh vẫn có đôi chút dừng đứng xa cách, không mấy mặn mà. Mãi cho tới một ngày, nàng đang nấu canh cho anh, bất thành lỉnh nỏ canh đổ ào xuống đất vỡ làm đôi. Anh nghe tiếng nàng hét thốt thanh liền lao vào nhà bếp, không nói hai lời bế nàng chạy vào nhà tắm, xối nước lạnh ào ào lên tay và chân nàng. Cũng còn may, nàng mặc quần dài, nhưng một vùng da chân vẫn không tránh khỏi bị đổ rộp. Nàng lặng lẽ chảy nước mắt.

Anh hốt hoảng, luống cuống hỏi: “Đau lắm hả em?” rồi lấy kem đánh răng thoa lấy thoa để lên chỗ bị phỏng trên chân nàng. Mặc quần áo cho nàng xong, anh tức tốc bế nàng chạy tới bệnh viện. Mặc dù sợ tới mức mồ hôi túa ra ướt trán, anh vẫn an ủi nàng: “Đừng sợ, ngoan, không có việc gì đâu.” Nói thì nói vậy nhưng anh không tài nào giấu nổi giọng nói đang run rẩy của mình.

Đến bệnh viện, bác sĩ khám rất nhanh rồi bảo: “Không sao, về nhà thoa thuốc mỡ, qua một đêm là ổn cả.”

Anh vụt đứng dậy: “Bác sĩ, nhờ bác sĩ khám kỹ giúp, cô ấy là con gái, sợ đau mà cũng sợ để lại sẹo nữa.”

Ông bác sĩ nọ đã nhìn quen cảnh sống chết hiêm nghèo, trông bộ dạng nghiêm trọng của anh liền cười xòa: “Cậu làm tốt lắm. Thật sự không có gì nghiêm trọng hết. Cậu đừng lo, đi lấy thuốc đi.”

Anh trở lại ngồi xuống bên nàng, nhẹ giọng hỏi: “Em còn đau nhiều không?” Nàng lắc đầu, nhưng những giọt nước mắt vẫn nổi tiếp trào ra từ khóe mi.

Anh bế nàng ra, đặt nàng ngồi ngoài hành lang, nàng nín vạt áo anh, anh nói: “Anh đi lấy thuốc, em ở đây ngoan ngoãn chờ anh nhé.” Ngay cả giày nàng cũng chưa mang, cứ để chân trần như thế cho anh bế tới bế lui.

Anh quay lại rất nhanh, lập tức mở nắp tuýp thuốc, vừa cẩn thận tỉ mỉ thoa lên chân nàng, vừa hỏi: “Em thấy đỡ hơn chút nào chưa? Đừng khóc nữa mà, tất cả là tại anh, tại anh không tốt.”

Nghe xong câu cuối cùng, nàng khóc tức tưởi, nức nở nói: “Anh là người xấu, người xấu, vô cùng xấu!”

Anh ôm nàng vào lòng, thủ thủ: “Xin lỗi em, anh sai rồi, xin lỗi em.”

“Anh đã nói không so đo gì hết mà vẫn bỏ mặc em.” Nàng tiếp tục khóc, nước mắt nước mũi dính đầy trên áo anh.

Sau khi nàng đã khóc thỏa thuê và xả hết buồn giận ăm ức nén trong lòng hai ngày qua, anh nhẹ nhàng bế nàng rời đi.

Suốt đêm, anh thức dậy ba lần thoa thuốc cho nàng, không những vậy còn nặng nề trách mắng bản thân.

11. Chương 11

Khi Phương Hữu Lân thức giấc vào sáng hôm sau, người kè bên gối nàng đã vào nhà bếp nấu ăn. Nàng đi chân trần đến gần, đứng tựa cửa ngắm nhìn anh. Gương mặt anh vẫn còn vương nét mệt mỏi – kết quả của một đêm gần như thức trắng. Anh làm món sandwich trứng, bàn tay cầm dao nghiêm túc, tỉ mỉ cắt miếng bánh mì ra làm hai nửa. Thấy nàng đứng ở đó, anh giật mình quát lên một tiếng rồi bước tới bế bổng nàng lên: “Hôm nay anh không cho em đi đâu hết.”

Vào phòng ngủ, anh cẩn thận đặt nàng lên giường, chỗ bị phỏng ngày hôm qua giờ chỉ còn dấu vết màu nâu nhạt, nhưng anh lại lo nó sẽ kết vảy rồi bị tróc ra. Nhẹ nhàng chạm ngón tay lên chân nàng, anh hỏi: “Em còn đau không?” Nàng ra sức lắc đầu nguầy nguậy. Anh thở dài, hôn nàng tha thiết rồi nói: “Cầu Trời đừng để lại sẹo.” Nàng chớp chớp đôi mắt to tròn: “Từ giờ em sẽ không cần lo lắng xem có ai thương em hay không, nhưng như vậy có nghĩa là anh phải chịu trách nhiệm với em cả đời rồi đó.” Bỗng chốc, rất nhiều hình ảnh về Phương Hữu Lân chợt ùa về trong tâm trí anh – nàng vừa hút thuốc vừa chằm chọc anh là ‘đầu heo’, nàng cùng anh tán gẫu về Hùng Miêu Nhi trong những ngày bị bệnh ở Mexico, nàng thay anh tiếp rượu trên bàn tiệc, nàng chạy vào phòng bệnh rồi gian nan thở dốc, nàng ôm chai rượu nói rằng muốn anh yêu nàng rất nhiều rất nhiều...

Phương Hữu Lân thấy anh cúi đầu làm thinh cả buổi, khó hiểu hỏi: “Sao vậy? Nghe em nói chịu trách nhiệm cả đời anh sợ rồi đúng không?”

Anh ngẩng đầu nhìn nàng, trong đôi mắt như có nhiều đốm lửa nhỏ: “Cái cô bé ngốc nghếch này, ngoài anh ra, từ rày về sau em không được cả tin, không được bỏ mặc hay dễ dàng phó thác bản thân cho bất kì người nào khác, nhớ chưa?”

Nàng cười khì khì: “Coi anh kìa, mới có chút xú đã cảm động rồi. May mà em không tin tưởng sai người.”

Anh ôm nàng đi rửa mặt, sau đó trở về giường cùng nàng ăn bữa sáng. Ăn xong, anh nói: “Hôm nay em đừng đi làm, chân đang bị phỏng, đi đứng không tiện.”, rồi bỏ đĩa ‘Vượt Ngục’ vào DVD đồng thời lấy một mớ đồ ăn vặt đặt trên giường, “Cho phép em ăn trên giường đây, nhưng nhớ không được quên bôi thuốc. Hôm nay anh bận họp cả ngày, A Mai sẽ nhắc nhở em. Cơm trưa anh làm xong rồi, buổi trưa em bỏ vào lò viba hâm lại là được. Ngoài đi vệ sinh và ăn cơm, em đừng chạy đi lung tung, nhớ đừng để vết thương dính nước.” Tính anh thích sạch sẽ, trước nay chưa bao giờ cho nàng ăn vặt trên giường.

“Sao anh lại khoa trương như thế chứ? Vậy có khác gì chần heo đầu, thật tội nghiệp A Mai, đã làm trợ lý tổng giám đốc rồi giờ còn phải làm trợ lý của trợ lý tổng giám đốc.”

“Ngoan nha.” Anh xoa xoa đầu nàng, thật lòng không nổi rời đi.

“Em sẽ nhớ anh.” Nàng nói với điệu bộ rất nghiêm trang, trước đó thì đã mở một gói khoai tây chiên.

Anh mãi đứng im nhìn nàng một lúc thật lâu, cuối cùng mới dần lòng quay người rời đi.

Mười hai giờ rưỡi trưa, Phương Hữu Lân nghe có tiếng người mở cửa, nàng tạm ngừng DVD chạy ra ngoài xem, lại vẫn là Lý Minh. Thấy nàng chạy đến, anh tỏ vẻ không hài lòng: “Không phải anh đã dặn em ở yên một chỗ, không được lộn xộn rồi hay sao?”

Anh bế nàng vào lại phòng ngủ. Trên màn hình tivi cực lớn là thân hình trần trụi và đầy hình xăm của nam chính. “Sắc đẹp có thể thay cơm.”, Phương Hữu Lân nói.

“Mà sao anh có thời gian về nhà vậy?” Nàng hỏi.

Anh nhìn phớt qua nàng, lơ đãng hỏi: “Có bôi thuốc đúng giờ không? Sao còn chưa ăn trưa? Người ta có đẹp trai đến mấy thì nhìn cũng không no được.”

Nói rồi, anh vào nhà bếp lấy tôm đã bóc vỏ sẵn từ sáng, cơm chiên và rau luộc còn nóng bừng đến cho nàng: “Em ăn liền đi, anh chỉ ở nhà được hai mươi phút thôi.”

Nàng thoáng chút xót xa, múc một muỗng cơm cho anh: “Đã như thế sao anh còn hùng hùng hổ hổ chạy về nhà làm chi? Anh vẫn chưa ăn cơm phải không? Anh cũng không thể để bụng đói được cơ mà.”

Hai người mỗi người ăn một nửa phần cơm. Ăn xong anh lại vội vã đi làm. Phương Hữu Lân nhìn chăm chăm màn hình tivi một hồi lâu rồi bấm tắt, khẽ nói với chính mình: “Đẹp trai thì có ích lợi gì đâu chứ.”

Buổi tối Lý Minh về nhà rất sớm, nhìn thấy vết thương của nàng đã phai màu, bấy giờ lòng mới yên ổn trở lại. Anh mua cho nàng thuốc mỡ xóa sẹo và ít đồ ăn vặt. Hôm nay anh họp cả ngày, giữa trưa cũng không được nghỉ ngơi, suýt chút đã ngủ quên trên sofa. Chín giờ Phương Hữu Lân đã kéo anh lên giường, trước khi ngủ nàng hôn anh, thở thê: “Anh đừng tự trách nữa mà.”

Tối thứ sáu, Phương Hữu Lân đang nằm trên giường thì đột nhiên la lớn: “Sao tự nhiên em quên bếng đi thế này?”

“Gì vậy?”

“Hôm nay tan tầm em còn định đi ăn kem Häagen-Dazs.”

Lúc này đã mười hai giờ khuya, Lý Minh nói: “Ngày mai nhất định sẽ cho em ăn thỏa thích.”

Nàng tiếc hùi hùi, mặt xị ra: “If you love her, take her to Häagen-Dazs.”

Lý Minh ôm nàng, bất mãn rử rĩ bên tai nàng: “Cái câu quảng cáo này không biết đã hại chết bao nhiêu thanh niên tốt rồi.”

“Hẹp hòi quá đi.”

“Anh là thế đấy.”

Đêm đó, trong giấc mơ, nàng chỉ toàn mơ thấy mình được ăn kem Häagen-Dazs. Sáng sớm thức dậy, khi nàng còn mơ màng nửa tỉnh nửa mê, Lý Minh đã đánh thức nàng, kéo nàng đi rửa mặt, thay đồ. Nàng miễn cưỡng, lè mè làm xong hết thấy, mắt nhắm tít, miệng cảm râm: “Em mệt mỗi cả tuần rồi, sao còn làm khổ em?”

Bị anh nhét vào xe, nàng tiếp tục ngủ gà ngủ gật. Sau khi xe chạy một lúc lâu thì nàng tỉnh ngủ, phát hiện họ đang trên đường cao tốc.

Anh chú tâm lái xe, gương mặt đượm vẻ bơ phờ.

“Mình đi đâu vậy anh?”

“Hàng Châu.”

“Đi tới đó làm gì cơ?”

“Thế em có muốn ăn kem Häagen-Dazs không nào?”

“Có cần phải làm quá vậy không? Lái xe ba tiếng đồng hồ đến Hàng Châu chỉ để ăn kem Häagen-Dazs á?”
Nàng kinh ngạc la toáng lên.

Anh không trả lời nàng, chỉ lặng lẽ mỉm cười. Nàng từng kể với anh, cái thời nàng còn ở ký túc xá trong trường trung học, nàng từng cùng cậu bạn trai lén lút chạy đến tiệm kem ven bờ Tây Hồ, sung sướng thưởng thức vị Häagen-Dazs ngọt ngào mát lạnh, những khi ấy nàng cảm thấy cuộc sống hạnh phúc vô ngần.

Đến nơi, xe vừa dừng lại, nàng ôm ghì lấy anh nói: “Sau này em sẽ không tùy tiện vùi vĩnh nữa.”

“Sao vậy hả gốc?”

“Tại vì anh sẽ tưởng thật.”

Lý Minh vuốt vuốt tóc nàng nói: “Anh bảo em gốc, thế là em gốc thật. Em muốn gì không nói với anh thì nói với ai hả? Không lẽ em định nói đại với người nào đó gặp trên đường sao?”

Hai người đã có một ngày tràn trề niềm vui. Buổi chiều Lý Minh đề nghị: “Nếu em thích thì tụi mình ở lại một đêm, mai hẵng về.”

Nàng xua tay: “Không được, ngày mai có hẹn đến nhà bác Long ăn sáng mà anh. Thứ sáu em đã hứa chắc chắn với Long Chiêu Vũ rồi.”

Anh đột ngột thay đổi sắc mặt. Nàng biết anh mất vui, bèn lựa lời nói nhỏ nhẹ: “Anh quen bác Long đã lâu, bác ấy cũng vì thật tình lo lắng cho sức khỏe của anh thôi, ăn một bữa cơm đâu có khấn chút nào, phải không?”

Từ nhỏ Phương Hữu Lân đã không được sống cùng với ba mẹ, bởi thế nên nàng luôn khao khát tình thân. Nàng rất thích bác Long, bữa cơm ngày hôm đó, bà chỉ ọi người những thực phẩm tốt cho làn da. Bà nói, tuy trong da lợn có nhiều collagen nhưng khi ăn vào cơ thể sẽ không hấp thụ được, tốt nhất là cứ dán thẳng miếng da lên mặt, không cần phải phí sức làm mặt nạ dưỡng da.

Sáng hôm sau, Phương Hữu Lân hối thúc Lý Minh rời giường để đi tới nhà họ Long ăn sáng. Anh thở dài nói: “Em không cần phải sốt sắng như vậy.”

“Ừ, không sao. Tám giờ sáng bác Long còn phải ra công viên tập thể dục nữa.”

“Bác Long, bác Long, cả mẹ anh em còn chưa gặp lần nào, tại sao lại nhiệt tình đi gặp mẹ Long Chiêu Vũ đến thế hả?”

Nàng đang quàng khăn, nghe anh nói lời này thì bỗng nhiên nổi cáu, đi đến bên giường gất gỏng: “Anh không thích gặp Long Chiêu Vũ thì nói toạc ra, mắc mớ gì phải mĩa mai em. Em làm tất cả chẳng qua cũng chỉ vì muốn anh được khỏe mạnh. Anh không muốn đi thì sáng sớm đừng đồng ý với em. Anh cũng không cần khó xử, để một mình em đi, cứ coi như là tự em thích đi, thế thôi.”

Sau đó nàng vợ lấy túi xách, dậm chân đùng đùng bỏ đi. Nàng đón xe đến nhà Long Chiêu Vũ, sừng sùng giải thích là Lý Minh không dậy nổi nên không đến được. Long Chiêu Vũ vừa nhìn thấy nàng thì đã hiểu ra có sự, anh ta nói dứt khoát: “Để tôi gọi điện cho cậu ấy.”

Nàng ngay tức khắc ngăn lại: “Không cần, chúng ta dùng bữa thôi.” Bà Long cũng không hỏi một câu.

Bữa ăn sáng ở nhà họ Long thịnh soạn đến mức đáng kinh ngạc, món ăn nhiều không đếm xuể: cà chua trứng, thịt bò ngâm nước tương*, sữa đậu nành, hoa quả, bánh bao và vô số các món ăn chay. Bà Long giải thích: “Nhà bác thay đổi trật tự bữa sáng và bữa tối. Bữa sáng ăn như hoàng đế, bữa trưa ăn như công chúa, còn tối ăn như hành khất. Ăn uống thế này rất hợp lý và khoa học.”

Nàng cười gượng gạo, ăn không thấy ngon chút nào.

Ăn chưa được bao lâu thì có người gõ cửa, Lý Minh đi trước, bà Long theo sau anh vào nhà.

Anh ngồi xuống cạnh nàng, nhưng không hề nói chuyện với nàng, mà thay vào đó là khen bữa sáng rất thịnh soạn, rồi nói lời cảm ơn bác Long, sau lại hỏi tới chuyện làm thế nào để có bữa ăn đầy đủ dinh dưỡng, tiếp đến thì bày tỏ ý muốn giảm cân để tương lai không bị bệnh tật.

Câu trả lời của bác Long tuy ngắn gọn nhưng ý nghĩ lại rất sâu xa: “Thật ra cách nào cũng đúng, nhưng điều quan trọng nhất ở đây chính là phải giữ cho lòng được vui vẻ thoải mái, không giận dữ, không buồn bực.”

Phương Hữu Lân này giờ vẫn cầm cúi ăn, cuối cùng nhịn không được quay sang nói: “Nhìn em làm cái gì? Em có biến thành đồ ăn được đâu mà nhìn.” Bà Long và Long Chiêu Vũ đều nhoẻn miệng cười khẽ.

Anh nắm tay nàng dưới bàn, tỉnh bơ nói: “Anh nhìn em vì sắc đẹp có thể thay cơm.”

Nàng đỏ mặt thẹn thùng, bao nhiêu hờn giận cũng tan thành hư vô.

12. Chương 12

Lúc đứng dậy mặc quần áo một cách chóng vánh, anh đã ân hận khi bắt gặp nỗi kinh hoàng và đau đớn dâng lên trong đôi mắt nàng. Anh thay nàng nhặt nhanh những mảnh áo quần vương vãi trên giường, rồi đến gần bên nàng. Thế nhưng, nàng lại né tránh anh như một phản xạ tự nhiên. Anh ríu rít nói câu xin lỗi: “Đừng sợ, xin lỗi em, thật sự xin lỗi em.” Dứt lời anh liền đỡ sau lưng nàng, từ từ giúp nàng mặc quần áo.

Sau đó anh lúi húi tìm thuốc trong tủ đầu giường, rót ly nước đưa nàng. Nàng đón lấy, uống cạn. Họ nhìn nhau, Lý Minh thấy nàng cố kìm không để nước mắt trào ra, anh nhớ lúc trước đã từng bảo nàng ‘giả vờ mạnh mẽ’. Về đêm đậm đáng yêu ấy hiện tại đã trở thành hàng tấn đá lớn đè nén, chặn đứng mọi lời anh vốn muốn giải bày.

Không đợi anh cất tiếng, nàng đột ngột nhảy phắt xuống giường, mặc vội áo khoác, cầm theo túi xách rồi chạy đến dừng lại một chút ở cửa chính để đi giày. Anh gấp gáp đuổi theo ngăn nàng lại. Nàng vung tay vung chân, dẫm đá, giầy giữa cuồng loạn. Anh nhịn đau, ôm nàng chặt cứng nói: “Em ngồi xuống đã, để anh nói hết.”

Nàng ngồi cách xa anh trên sofa, anh ngồi phía bên kia, tay để lên dạ dày. Nhớ ngày anh xuất viện, nàng chạy tới nơi này, anh cũng ôm ghì nàng từ phía sau như vậy. Kể từ lúc đó, không cần anh phải bỏ công theo đuổi, nàng đã dọn đến sống cùng anh.

Lý Minh hơi nhấp nháy môi, rốt cuộc vẫn chưa nói được gì. Phương Hữu Lân khề坎 môi nói: “Tối hôm qua thấy em với Long Chiêu Vũ tạm biệt nhau ở dưới lầu nhà em, cho nên anh hiểu lắm, ghen ghét đúng không?”

Anh chậm rãi lắc đầu: “Hôm qua lúc gọi điện cho em thì anh đã ở dưới lầu nhà em rồi. Thật ra cũng không phải anh hiểu lắm gì ở đây. Anh hiểu em, và cũng hiểu Long Chiêu Vũ. Nhưng mà...”, anh nhìn sâu vào mắt nàng, bàn tay đặt trên dạ dày lại tăng thêm sức, “anh không thể tin tưởng vào bản thân mình. Anh không thể vô tư, không thể tự tin và không thể yêu em nhiều như em mong đợi.”

Ngay lúc này Phương Hữu Lân thản nhiên nở nụ cười: “Bởi vậy, lời bịa đặt bao giờ cũng dễ dàng thực hiện, nếu như em nói em chỉ đơn giản muốn thật nhiều thật nhiều tiền của anh, như vậy hai ta quả đúng là được ông Trời tác hợp. Anh không cần bận tâm, em từng khẳng định không bao giờ bám riết lấy anh. Em là người...”, nàng nhìn sang chỗ khác, giấu nước mắt vào trong, “rất thích kết quả, sẵn sàng bỏ qua toàn bộ quá trình để đi thẳng đến kết quả. Thật ra vừa rồi ý anh là ‘anh chỉ phần nào yêu em’, chứ không phải ‘anh yêu em’. Nói tóm lại, tất cả đều là do em tự chuốc lấy phiền phức. Em đi đây, anh hãy tự lo ithub.”

“Để anh đưa em đi, giờ này chỉ mới rạng sáng.” Anh đứng lên.

“Không cần phiền anh, em gọi người ta đến đón được rồi.” Nàng trả lời khách sáo. Anh biết, ‘người ta’ mà nàng nói, không ai khác ngoài Long Chiêu Vũ. Trong chớp mắt anh cảm giác như trái tim mình chảy máu tan nát dưới vết cứa của lưỡi dao sắc bén.

Anh lấy ra một món quà nói: “Noel vui vẻ.”

Không ngờ nàng lắc đầu, rướm rướm nước mắt nói: “Cám ơn anh, em không cần. Người ta chỉ giữ lại những đồ vật liên quan đến người khác khi muốn nhớ về họ. Giờ thì em đang mong sẽ chóng quên đi.”

Cánh tay vươn ra của anh khựng lại giữa lưng chừng, rất lâu sau mới bắt lực buông thõng xuống.

Di động của nàng đổ chuông, nghe máy xong, nàng nói với anh: “Tạm biệt, anh giữ gìn sức khỏe.”

Lý Minh lững thững xoay người, lững thững trở về phòng ngủ. Anh đau quay quắt, không rõ là đau bụng hay đau lòng, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều lệch lạc, quấy đảo. Những giọt nước mắt nóng hổi thoáng chốc đã ướt nhoe trên gối.

Long Chiêu Vũ đến quán bar uống rượu sau khi ăn bữa tối cùng mẹ thì nhận được điện thoại của Phương Hữu Lân. Nghe Phương Hữu Lân nói ‘Anh có thể đến đón tôi được không, tôi đang ở chỗ Lý Minh.’ với giọng điệu bình tĩnh một cách khác thường, anh ta chỉ đáp ngắn gọn ‘Tối nay.’ rồi phóng xe như bay đến nhà Lý Minh.

Tới nơi, anh ta thấy Phương Hữu Lân vai đeo ba lô đang chệnh choạng thả bước xuống từng bậc thang. Long Chiêu Vũ đi tới gần mới nhận ra sắc mặt nàng đã quá nhợt nhạt. Anh ta vội đưa tay ra đỡ nàng, hỏi: “Em sao vậy?” Lúc hai người đi đến cạnh cửa xe Long Chiêu Vũ, trời đất trước mắt nàng bỗng tối sầm, nàng yếu ớt ngã quỵ xuống, rất may anh ta đã kịp thời ôm lấy nàng. Trong cơn hốt hoảng, anh ta gấp rút đưa nàng vào xe và lái thẳng đến bệnh viện. Phương Hữu Lân tỉnh lại một giây sau đó. Trước những câu hỏi lo lắng nóng ruột nóng gan của Long Chiêu Vũ, nàng không trả lời câu nào, chỉ lấy trong ba lô ra một viên đường, bỏ vào miệng ăn hết. Đợi tới lúc đã hoàn toàn bình phục, nàng nói: “Tôi chỉ bị tụt huyết áp thôi.”

Xe về đến dưới lầu nhà nàng, hai người vẫn ngồi im lặng. Người thông minh như Long Chiêu Vũ chẳng mấy chốc đã đoán ra nguyên nhân bên trong. Anh ta nói: “Để tôi đi giải thích với cậu ấy.”

Nàng đáp lại bằng nụ cười hơi hợt: “Tôi còn tưởng bây giờ đến lượt anh cầm chai rượu để bệnh vực kẻ yếu là tôi cơ đấy.”

“Tôi có thể đến ở chỗ anh không? Bằng không chắc tôi sẽ mục rữa ở nhà mất.” Nàng bình tĩnh nói, bàn tay đặt tại vị trí trái tim, “Ở đây giống như bị người ta khoét một lỗ nhỏ, lấy đi từng chút từng chút máu rồi bỏ mặc cho nó đau đớn chết dần chết mòn.”

Anh ta không nói thêm điều gì, lẳng lặng chở nàng đến một khu nhà ở. Về tới nơi, Long Chiêu Vũ đưa nàng đồ dùng rửa mặt cùng với quần áo của anh ta. Hai người không nói chuyện với nhau, rửa mặt thay quần áo xong, Phương Hữu Lân yên lặng lên giường ngủ. Anh ta nhìn nàng đến khi cảm thấy yên tâm mới tắt đèn và đóng cửa phòng.

Nàng mê man trong giấc ngủ không hề mộng mị. Hình ảnh đầu tiên nàng nhìn thấy khi tỉnh lại là Long Chiêu Vũ lo âu ngồi bên giường. Thấy nàng thức giấc, anh ta thở dài nhẹ nhõm nói: “Em ngủ hơn hai mươi bốn giờ đồng hồ, tôi đang nghĩ không biết có cần đưa em đến bệnh viện hay không.”

“Tôi muốn nói ‘cám ơn anh’, nhưng lại thấy nói vậy dư thừa quá.” Nàng cúi đầu nói. Tuy rằng sắc mặt rất nhợt nhạt, nhưng đường nét thanh tú trên gương mặt nàng vẫn làm anh ta ngây ngẩn.

“Ăn chút gì nhẹ, tôi nấu cháo rồi, còn có cả kim chi nữa.”

Nàng nghiêng đầu ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi muốn ra ngoài ăn, đồng vui hơn.”

Anh ta gật đầu chiều theo ý nàng, đồng thời đưa nàng số quần áo đã mua cho nàng. Thật ra anh ta đã ra ngoài mua khi nàng còn đang ngủ, rồi trở về đợi mãi một lúc lâu mà vẫn không thấy nàng tỉnh nên trong lòng mới nảy sinh cảm giác bất an. Nàng thay đồ lẹ làng, lúc đi ra còn chỉ tay vào người nói: “Con mắt của anh thật siêu đẳng.”

Anh ta đưa nàng đi ăn lẩu cá viên. Trong quán tiếng người ồn ào huyên náo, hai người tuy không trò chuyện nhưng đều ăn nhiệt tình. Anh ta hỏi: “Tiếp theo em muốn làm gì?”

“Ăn kem Häagen-Dazs.”

Anh ta mua cho nàng ly kem. Nàng ngồi trên xe ăn từng xiu xiu, nâng niu ly kem trong tay như thể ấy là báu vật trên đời. Ăn xong về nhà, nàng lại trở vào phòng, nằm xuống nhắm mắt đổ mình vào giấc ngủ

13. Chương 13

Trước khi ngủ, Long Chiêu Vũ có hỏi nàng: “Vì sao em không khóc?”

“Bờ vai anh luôn sẵn sàng để tôi tựa vào, đúng không? Tôi nhất định không mắc mưu đâu.” Nàng thông dong nói, trong ánh mắt chẳng có chút niềm vui mảy may.

Long Chiêu Vũ thường hay ngủ muộn, hôm nay đúng lúc anh ta cởi quần áo, tiếng thủy tinh vỡ loảng xoảng chợt bỗng vang lên giữa đêm khuya. Anh ta vội vàng chạy ra ngoài thì thấy Phương Hữu Lân đứng bên cốc nước đã vỡ thành vô số mảnh nhỏ dưới chân. Nàng lóng ngóng tay chân, chỉ biết ngốc nghếch nhìn anh ta đi tới chứ không biết nên làm sao.

Anh ta bảo nàng đừng nhúc nhích, nàng liền vâng lời đứng im tại chỗ không động đậy. Dọn dẹp xong xuôi, anh ta quay lại nắm tay Phương Hữu Lân định đưa nàng về phòng, thế nhưng nhiệt độ trên tay nàng đã làm anh ta giật mình phát hoảng. Anh ta thử áp tay lên trán nàng – nóng hằm hập. Chính bởi ánh đèn mờ nhạt nên khi này anh ta không nhận ra gò má nàng đã đỏ bừng từ trước đó.

Anh ta chỉ nói: “Em bị sốt rồi, để tôi đưa em đến bệnh viện.”

Nàng gật gật đầu, chậm chạp quay người đi về phía phòng ngủ, song ngay khi cất bước đầu tiên, nàng đã ngất xỉu trong lòng anh ta. Anh ta cuống cuống mặc quần áo cho nàng, sau đó tìm thêm áo măng tô bằng vải nỉ bao bọc nàng vào trong rồi ôm nàng chạy lên xe.

Sau khi trải qua kiểm tra mà vẫn không tìm ra nguyên nhân gây bệnh, bác sĩ đành lắc đầu chịu thua. Suốt hai ngày liền sốt cao và mê sảng, thỉnh thoảng nàng lại chảy nước mắt rờn rờn. Sáng nay nàng mở miệng thì thảo, Long Chiêu Vũ cứ tưởng nàng tỉnh, nhưng đến gần mới vỡ lẽ – nàng đang nức nở gọi “Lý Minh.”

Trong phút chốc anh ta gạt phăng tất cả sự nhần nhện dồn nén trong lòng, phóng xe đến văn phòng của Lý Minh. Long Chiêu Vũ đã hai ngày hai đêm không chớp mắt, giờ phút này gương mặt và cách nói chuyện của anh ta không khỏi khiến A Mai e ngại, song cô vẫn trấn tĩnh đáp: “Tổng giám đốc Lý đang tham gia một cuộc họp rất quan trọng, phiền anh vui lòng đợi một lát ạ.”

Long Chiêu Vũ dường như đã mất khả năng giao tiếp bằng ngôn ngữ, đôi mắt đỏ ngầu giận giữ nhìn lăm lăm vào hộp, anh ta đẩy A Mai qua một bên rồi xông thẳng vào trong. Lý Minh thấy anh ta bật đứng dậy, anh ta tóm cổ áo Lý Minh, khàn giọng hăm hè: “Cậu đi theo tôi, cô ấy sốt cao, hôn mê trong bệnh viện, bây giờ còn đang gọi tên cậu đấy.”

Trong mắt Lý Minh phản phát tia đau đớn, nhưng vẻ mặt lại chỉ có đứng đưng: “Có cậu chăm sóc cô ấy là tôi yên tâm rồi, tạm thời tôi không có thời gian.”

Long Chiêu Vũ không thể tin vào tai mình, anh ta quát lớn: “Cậu nói cái gì? Cô gái tốt như cô ấy mà cậu cũng dám phụ bạc à?!” rồi liền vung nắm đấm giáng thẳng vào mặt Lý Minh. Lý Minh không hề đề phòng, hoặc có lẽ anh tin chắc bản thân mình đủ sức chịu đựng cú đấm thô bạo đó. Anh đổ nhào xuống đất, khoe môi rịn máu. Hai người đang ngồi trong phòng vùng đứng dậy, bảo vệ A Mai gọi cũng kịp thời chạy đến, nhưng anh chỉ xua tay rồi tự mình lồm cồm đứng lên.

Long Chiêu Vũ vẫn tiếp tục giơ cao nắm đấm, nhưng rốt cuộc đã không xuống tay. Đổi lại, anh ta chỉ tay vào mặt Lý Minh, nghiêng rằng nói câu cuối cùng: “Khốn kiếp! Không đáng mặt đàn ông! Cậu căn bản không xứng với cô ấy.” Sau đó loạng choạng bỏ đi.

Mặt Lý Minh tái xanh, anh trở về chỗ ngồi, cất giọng nghiêm nghị và lạt lẽo: “Họp tiếp đi.” Không ai biết bàn tay đặt trên bàn chỉ vì quá dùng sức mà các ngón tay đã trở nên xanh xao.

Long Chiêu Vũ trở về bên giường Phương Hữu Lân, cuối cùng thiếp đi trong mệt mỏi. Đến khi anh ta tỉnh lại, Phương Hữu Lân đang ngồi bên cửa sổ ung dung ăn cháo. Nàng quay lại nhìn anh ta, nụ cười trong veo nở trên gương mặt còn đôi phần tiều tụy, nàng nói: “Long đại thiếu gia, chắc ngàn năm một thuở anh mới hiện nguyên hình thành người nguyên thủy nhỉ?”

Anh ta cảm thấy lạ lùng, bèn đi qua quan sát nàng thật kỹ. Mới hai ngày mà nàng đã gầy rạc đi, chiếc cằm nhọn khiến đôi mắt nàng trông to hơn hẳn. Anh ta hỏi: “Sao bỗng nhiên vui vẻ vậy?”

Nàng nói lảng đi: “Bác Long đưa cháo đến, anh đi tắm đi rồi ăn cơm. Chắc hẳn là cơm dinh dưỡng rồi đó.”

Anh ta bán tín bán nghi, thử đặt mu bàn tay lên trán nàng – quả nhiên đã không còn nóng như hôm trước.

Y tá vào phòng, sau khi đo huyết áp và nhiệt độ xong bèn hỏi: “Hôm qua quá giờ thăm bệnh vậy mà có người vẫn khăng khăng muốn đến phòng này cho bằng được, nhưng rốt cuộc anh ta lại không vào, chỉ ngồi bên ngoài tới hơn nửa đêm rồi về. Anh chị có biết người ấy không?”

Phương Hữu Lân không trả lời, vẫn cầm cúi ăn cháo như cũ, Long Chiêu Vũ thì tức tối hừ giọng: “Đúng là đồ thần kinh!”

Sau khi hoàn tất mọi thủ tục, Long Chiêu Vũ đưa nàng xuất viện. Vừa về đến nhà, nàng nhanh tay bắt đầu thu dọn đồ đạc, Long Chiêu Vũ tắm gội sửa sang chỉnh tề xong, đi ra thấy vậy liền hỏi: “Em định làm gì thế?”

Nàng không quay đầu lại, trả lời: “Tôi khỏe rồi mà, về nhà thôi.”

Anh ta vuốt gọn mái tóc còn ướt nước, tỏ thái độ không hài lòng rõ rệt: “Em cứ thế mà đi sao?”

“Chẳng lẽ tôi còn phải lấy thân báo đáp để tạ ân cứu mạng hử? Thế thì anh phải chịu thiệt đấy nhé.” Nhìn thấy nàng tỉnh bơ cười đùa như vậy, Long Chiêu Vũ cuối cùng cũng yên lòng. Hóa ra thật sự không còn gì phải lo ngại nữa rồi.

“Tôi về nhà ba mẹ tôi, lâu lắm rồi tôi không về thăm nhà. Sau đó tôi sẽ tìm công việc khác, quyết chí tự lực cánh sinh.” Nàng quảy ba lô lên vai, nói: “Công ơn của anh tôi không biết cảm tạ sao cho hết. Anh đưa tôi về đi, đã làm người tốt thì phải tốt cho trót.”

Xe dừng lại trước cửa nhà nàng, ông ngoại nàng đang ở trong sân cắt tỉa mấy nhánh hoa. Nàng mở lời trước: “Lần sau anh tới tôi sẽ mời anh ăn cơm, rồi sau đó ra ngoài sân uống trà. Anh thấy rằng nho đằng kia không? Là tôi trồng đấy.” Long Chiêu Vũ nhìn theo hướng tay nàng, rằng nho ấy tựa như mái hiên che nắng, bên dưới có đặt một cái bàn và bốn cái ghế dựa bằng gỗ thô được đeo gọt theo kiểu sản sù thô sơ nhưng lại gợi lên cảm giác rất dễ chịu.

Anh ta nói: “Em ở xa như vậy mà sau này đi làm lại không có phương tiện di chuyển.”

“Ba tôi sẽ mua xe cho tôi. Tôi có lái xe vài năm, chỉ là chưa quen đường xá ở Trung Quốc thôi.”

“Nếu em cần, tôi sẵn lòng làm tài xế cho em.” Anh ta nói hết sức chân thành.

Nàng cúi đầu cười cười: “Bây giờ tôi không có tâm trạng gì cả, chúng ta hãy bắt đầu từ tình bạn nhé.”

Nói vậy nghĩa là nàng đã bằng lòng cho anh ta cơ hội. Mới chỉ thế thôi mà trái tim anh ta đã gần như bùng nổ trong hạnh phúc.

Cuộc sống của nàng lại trở về quỹ đạo cũ, ba mẹ vẫn mải miết chạy theo những chuyến công tác xa xôi và vẫn luôn đáp ứng vô điều kiện tất cả yêu cầu của nàng. Có đôi khi Long Chiêu Vũ sẽ gọi điện thoại ân cần hỏi han thăm nàng.

Một ngày, Nhậm Tùy Ý gọi điện nhờ nàng hỗ trợ việc phiên dịch, Phương Hữu Lân đương nhiên còn nhớ hai chị em song sinh nhà họ Nhậm, cũng vừa hay đang phát ngầy cáng ngồi nghệt mặt ở nhà, vì thế nàng mau mắn hồ hởi đồng ý. Tùy Ý không nhắc đến Lý Minh, chắc hẳn Long Chiêu Vũ đã nói trước với cô ấy. Long Chiêu Vũ mời hai người bạn họ đi ăn, Tùy Ý từ chối: “Bây giờ em không ăn linh tinh ở ngoài được. Hai người đi trước đi, em ở đây chờ ông xã.”

Phương Hữu Lân chủ động mời: “Lúc nào rảnh nhớ ghé nhà mình uống trà.”

Nhà Lý Minh cùng dãy với nhà nàng, chỉ cách nhau ba căn. Thế nhưng Phương Hữu Lân chưa bao giờ nhìn thấy anh. Thực ra nàng thường xuyên đứng bên bậu cửa ngóng nhìn về bên ấy, có lẽ sâu trong tiềm thức của nàng tồn tại một sự chờ mong mang tên anh. Hôm nay nàng cố ý chọn đi con đường này, từ xa xa đã nhìn thấy xe anh đậu ngoài sân, khi nàng tới gần thì anh đã đứng trước cửa xe. Tốc độ xe chạy trong tiểu khu vốn dĩ không nhanh, chớp mắt đã đến cửa nhà anh, Long Chiêu Vũ giảm tốc độ, sáu cặp mắt không hẹn mà gặp giao nhau cùng một nơi. Nàng thấy sắc mặt anh rất tệ, trong ánh mắt còn thấp thoáng mất mát và buồn khổ, nhưng ngay giây sau đó anh lập tức ngồi vào xe.

Long Chiêu Vũ dừng xe chuẩn xác trước cửa nhà nàng, anh ta phì cười: “Này tiểu thư ơi, đây là ghế bọc da thật đấy, em đừng cào rách nó chứ.”

Tới lúc này Phương Hữu Lân mới ý thức được vừa rồi nàng đã căng thẳng trên mức bình thường. Người đàn ông đang ngồi cạnh nàng đây có tìm kiếm cả vạn năm cũng chưa chắc tìm thấy, vậy mà nàng may mắn gặp anh ta hết lần này đến lần khác, xem chừng nàng phải đi mua sổ số ngay mới được.

Long Chiêu Vũ ý nhị nói: “Hay để lần sau vậy, bây giờ chỉ sợ em không thấy hứng thú.”

“Sao lại không hứng thú, tôi có phải bị bại lộ chuyện trộm gà trộm chó gì đâu. Đi thôi nào, đi ngắm xe mới của tôi!”

Đó là một chiếc Volkswagen Beetle* màu xanh nhạt. Long Chiêu Vũ tấm tắc tán thưởng, nàng nói: “Tôi bảo muốn một anh chàng nho nhỏ đáng yêu nhưng phải rắn chắc mạnh mẽ, thế là ba tôi liền chọn cho tôi chiếc này.”

14. Chương 14

Nhờ Nhậm Tùy Ý giới thiệu, cứ lâu lâu nàng lại đi phiên dịch một bữa, công việc này chẳng những tự do tự tại mà còn rủng rỉnh tiền bạc. Một buổi trưa nọ, nàng vừa xong việc ở trung tâm thương mại thì Long Chiêu Vũ gọi điện hỏi nàng có muốn đến nhà mẹ anh ta ăn cơm dinh dưỡng không. Nàng nhớ lại thời gian nàng nằm sốt mê man trong bệnh viện, bà Long đã nấu cháo mang vào cho nàng, vì vậy liền vui vẻ ưng thuận cùng anh ta đi thăm mẹ.

Trong thời gian đợi Long Chiêu Vũ đến, nàng ghé qua quầy thực phẩm dinh dưỡng mua dầu cá biển biển bà Long. Đang mua hàng, nàng bất chợt nghe có người kêu tên mình bằng giọng cực kỳ kinh ngạc và mừng rỡ, nàng ngẩng đầu lên nhìn thì thấy A Mai. Nàng chỉ hỏi thăm A Mai một chút sau đó chào tạm biệt. Lúc gần đi, A Mai ập a ập ứng nói: “Phương Hữu Lân, tớ biết cậu và tổng giám đốc Lý đã lâu rồi không gặp nhau. Nhưng dạo này sức khỏe anh ấy kém lắm, anh ấy rõ ràng là biết mà vẫn bỏ mặc bản thân, thuốc không uống, ai khuyên cũng không chịu nghe, có hai lần gắng không được phải đưa vào bệnh viện cấp cứu. Anh ấy...”

Phương Hữu Lân hít một hơi thật sâu, cắt ngang lời A Mai: “Tớ và anh ấy giờ đã như người xa lạ, không còn dính dáng gì với nhau nữa hết.”

A Mai dè dặt nhìn nàng, sau mấy lần ngập ngừng, rốt cuộc chỉ nói: “Xin lỗi, tại tớ nhiều chuyện. Tớ chỉ nghĩ nếu như chính cậu khuyên thì anh ấy ắt hẳn sẽ nghe theo.”

Nàng buồn bã lắc đầu, không nói nên lời.

A Mai đi rồi, Phương Hữu Lân vẫn đứng thừ người trước cửa. Đương lúc không biết suy nghĩ đi lạc chốn nào, tiếng di động réo rất làm nàng giật bắn – là Long Chiêu Vũ gọi nói với nàng anh ta sắp đến.

Trong lúc thần thờ, nàng không thấy Long Chiêu Vũ đi về phía nàng, cũng như nàng không thể biết một nhóm ekip chụp ảnh đang cùng lúc tiến đến từ phía sau. Từ giữa nhóm người, một cô gái trẻ trung ăn vận trang điểm trau chuốt bước nhanh đến, cất tiếng gọi rất êm tai: “Anh Long, lâu lắm rồi không gặp anh.” Phảng phất trong câu nói chừng như có cả hờn giận, oán trách. Vì đứng gần nên Phương Hữu Lân nghe thấy người trợ lý của cô gái la khẽ: “Loan Loan, không được!” Chỉ tiếc đã quá muộn.

Long Chiêu Vũ không thể ngờ sẽ phải chạm trán với cô gái đứng bên cạnh Phương Hữu Lân, anh ta lập tức giới thiệu hai người với nhau: “Đây là cô Lâm.”

Phương Hữu Lân nghe là đoán được ngay anh chàng cũng chẳng nhớ nổi tên người ta, vì thế thoải mái nói: “Chị họ Phương.”

Cô Lâm đó rất nhanh đã bị trợ lý kéo đi. Ngồi trên xe cả chặng đường, Phương Hữu Lân luôn luôn trầm mặc. Long Chiêu Vũ nhìn sang bên thấy nàng hơi chau mày, giống như đang tập trung nghĩ ngợi vấn đề rất phức tạp. Anh ta cho rằng nàng để ý chuyện vừa rồi, vội vàng giải thích: “Anh gặp cô ấy trong một lần đi hát karaoke, sau đó chỉ cùng đi ăn bữa cơm rồi thôi.”

Phương Hữu Lân nghĩ một chút mới hiểu ra Long Chiêu Vũ đang giải thích chuyện vừa nãy, nàng cười nói: “Mấy món nợ đào hoa của anh phải mất bao lâu mới bằng không được ha?”

Lời này đối với Long Chiêu Vũ có sức động viên đáng kể, anh ta đáp: “Tất cả đều là nợ khó đòi, đã cắt đứt liên lạc từ lâu rồi.”

Nàng rất vui mừng khi gặp bà Long, bà bác cũng thật lòng cảm ơn nàng vì món quà chu đáo. Sau bữa ăn dinh dưỡng thanh đạm, Long Chiêu Vũ thấy nàng không hăng hái cho lắm nên mau chóng đưa nàng về thẳng nhà.

Ngang qua nhà Lý Minh, nàng bắt giắc nhìn lướt qua – xe anh đang ở đó.

Đội Long Chiêu Vũ đi rồi, nàng qua nhà Lý Minh, đứng tần ngần trước cửa thật lâu rồi mới hạ quyết tâm ấn chuông. Nàng tự ra tối hậu thư cho mình, nếu đếm ngược từ bảy đến một mà anh vẫn không mở cửa thì nàng sẽ bỏ đi ngay tức khắc. Đếm đến một, nàng nhanh chóng xoay người, ngay lúc ấy cánh cửa sau lưng nàng bật mở, giọng nói rụt rè của Lý Minh vọng tới: “Phương Hữu Lân?”

Lòng nàng run lên, nàng quay lại, nỗ lực thể hiện vẻ mặt tươi tắn, nhưng đến phút 89’ lại thành tươi tắn một cách sống sượng.

“Em hay thấy xe anh ở đây, dạo này anh thường về nhà à?”

Anh chỉ gật đầu một cái thay vì trả lời. Anh gầy rộc người, không còn giống bộ dáng ‘đầu heo’ của ngày trước một chút nào. Trông anh như phải vịn vào khung cửa mới có thể đứng vững trước mặt nàng vậy.

“Em sao rồi? Mọi việc vẫn ổn chứ?”

“Cũng bình thường.” Nàng cắn môi, không biết nên nói gì cho phù hợp với hoàn cảnh này, cuối cùng chỉ nói: “Anh nên để tâm đến sức khỏe nhiều hơn, bằng không sẽ khiến mọi người lo lắng. Nếu lỡ anh ngã bệnh, nhân viên của anh sẽ không biết trông cậy vào ai.” Nhìn lại thấy ánh mắt anh bỗng sáng ngời, khóe môi còn có cả nụ cười kín đáo, nàng đột nhiên giận bản thân mình lắm chuyện, thế là liến thoắng nói ‘Tạm biệt’ rồi quay ngoắt đi.

Nàng trăn trở trong giấc ngủ suốt đêm hôm đó. Giữa chiêm bao, nàng mơ thấy mình chạy mãi, chạy mãi trên cầu cao tốc, chạy về phía bóng dáng Lý Minh ở nơi tận cùng, nhưng dù có gắng chạy đến mấy nàng cũng vĩnh viễn không đến được nơi có anh.

Hôm sau nàng chủ động hẹn Long Chiêu Vũ ăn cơm những hai lần, hy vọng có thể mau mau xóa sạch bóng dáng anh trong trí óc. Nhưng cách làm này lại phản tác dụng, bởi nàng càng muốn quên, thì những kỷ niệm nho nhỏ, vụn vặt lại ùa về càng nhiều từ những góc ký ức tưởng chừng đã sắp tan biến.

Thậm chí giấc ngủ của nàng cũng suy giảm. Vào một buổi tối, Phương Hữu Lân lấy gương ra sẫm soi, phát hiện ra lũ nếp nhăn và bọng mắt đáng ghét, liền quyết định đắp mặt nạ rong biển. Đang đắp nửa chừng thì nghe tiếng chuông cửa, lát sau mẹ nàng gõ cửa phòng nàng hỏi: “Con ngủ chưa? Có Vương Khả Tâm tìm con đấy, con có quen không?”

“Con không quen, mẹ mở cửa thả chó đi!”

“Con bé nói nó là chị họ của Lý Minh.”

Phương Hữu Lân lập tức vọt xuống giường, đi chân không ra mở cửa rồi quáng quàng chạy xuống dưới nhà. Ngoài cửa không chỉ có Vương Khả Tâm mà còn có cả A Mai và Long Chiêu Vũ. Cả ba người mặc dù đều đang sốt ruột nhưng khi thấy khuôn mặt xanh đen của nàng vẫn không tránh khỏi thẳng thốt. Mẹ nàng

chạy theo nói: “Con mau đi rửa mặt sạch sẽ rồi mặc quần áo đàng hoàng vào!”, sau đó mời mọi người vào nhà ngồi.

Nàng khẳng định đã xảy ra chuyện, chắc chắn Lý Minh đã xảy ra chuyện. Trong phút hoảng loạn, nàng nhào kem đánh răng thành sữa rửa mặt. Cuối cùng nàng tẩy rửa qua quýt, mặc ngược áo sơ mi rồi lao xuống lầu.

A Mai là người bình tĩnh và nắm rõ tình hình nhất, cô nói ngắn gọn: “Ba ngày trước tổng giám đốc Lý đi Sơn Tây khảo sát. Tám giờ tối nay phó tổng đi cùng anh ấy gọi điện, nói là lúc chạng vạng trong khu vực hầm mỏ xảy ra sự cố, đoạn hầm chỗ họ đang đứng sập xuống bất ngờ. Tổng giám đốc Lý bị chấn thương do va đập, hiện đã đưa vào bệnh viện tốt nhất của Thái Nguyên, nhưng tình trạng rất nghiêm trọng, không chỉ gãy xương nhiều bộ phận trên cơ thể mà còn hôn mê sâu.”

Nói đến đây, A Mai ngừng một chút, Phương Hữu Lân vẫn ngồi im phăng phắc. Cô lại nói tiếp: “Những người khác không hề hấn gì, bởi vì trên thực tế mọi người hoàn toàn có thời gian chạy ra ngoài. Nhưng tổng giám đốc Lý vì liều lĩnh quay lại tìm đồ vật bị rơi nên mới gặp tai nạn. Phó tổng Lưu kể với tớ trên đường đến bệnh viện tay anh ấy vẫn nắm chặt vật đó, nghe bảo là sợi dây đeo tay bằng vàng loại bình thường, bên ngoài có gắn chìa khóa.”

Sợi dây đeo tay đó đã nhắc nàng nhớ lại chuyện xảy ra vào cái đêm kia. Nàng cố giữ cho giọng mình không run rẩy, từ tốn nói: “Tớ và tổng giám đốc Lý không có quan hệ gì đặc biệt, vả lại lâu rồi cũng không còn giữ liên lạc, chuyện này vẫn nên báo cho người thân của anh ấy biết thì tốt hơn, một mình tớ chỉ e không làm được gì.”

Mẹ nàng không biết chuyện giữa nàng và Lý Minh, chỉ ngồi một bên im lặng lắng nghe. Đối với loại chuyện liên quan đến mạng người này, bà cũng rất tán thành câu trả lời của con gái.

Vương Khả Tâm nắm chặt tay Phương Hữu Lân, rơi nước mắt, khấn khoan nói: “Lý Minh từng kể chị nghe về em, chị khẳng định chú ấy quyết tâm một lòng một dạ yêu em. Chị không biết tình cảm giữa hai em đã phát triển đến đâu, nhưng nghe nói trong lần duy nhất tỉnh lại trên đường đi, chú ấy đã gọi tên em. Trong bảng khai lưu tại công ty, chú ấy đã điền tên em vào mục người đầu liên lạc nếu gặp trường hợp khẩn cấp.” Chị tạm dừng, quay qua nhìn A Mai, A Mai liền đưa bảng khai đó cho nàng xem. Thời gian viết bảng khai là vào một tuần trước, hơn nữa người thân được hưởng bảo hiểm cũng chính là nàng!

“Chị là người thân trong nước duy nhất của chú ấy, chị đã nhắn ba mẹ chú ấy lập tức trở về rồi. Chị xin em, Phương Hữu Lân, cho dù là người đứng nhưng thấy cái chết trước mắt, em cũng không thể không cứu mà. Em hãy đi cùng chị đến đó, nhé? Chị tin chắc người cậu ấy cần nhất là em.”

Mẹ nàng lập tức tỏ ý phản bác, có nói gì đi nữa thì bà cũng không muốn để con gái mình vướng vào chuyện sống chết của người khác. Long Chiêu Vũ liền thuyết phục bà: “Thưa bác, bác có thể cho phép Phương Hữu Lân đi trước được không? Tụi cháu sẽ nhờ luật sư chuẩn bị hồ sơ ngay bây giờ. Thật ra cũng không phải bảo cô ấy ra quyết định gì thay cho Lý Minh cả, chỉ là mong muốn cô ấy có thể ở bên cạnh cậu ấy mà thôi. Lý Minh là bạn tốt nhất của cháu, cháu quen nhà họ đã hơn mười năm nay, họ thật sự là những người rất tốt.” Những lời này của anh ta quả thật đã hoàn toàn xoa dịu thái độ của mẹ nàng.

Phương Hữu Lân trút tiếng thở dài, nói: “Vậy mọi người còn chần chờ gì nữa mà không đưa tôi tiền, địa chỉ, số điện thoại liên lạc, vé máy bay? Tôi đi chuẩn bị đồ đạc đây.”

Chuyến bay sớm nhất khởi hành lúc tám giờ sáng. Mọi người đều ngồi trên ghế chờ đợi, mỗi thời khắc trôi qua như dài hàng thế kỷ.

Phương Hữu Lân bình tâm lại. Vốn dĩ nàng đã suy nghĩ kỹ, đã ra quyết định, vậy mà một tảng đá lớn bỗng từ đâu rơi xuống đập tan tất cả. Nàng hỏi Long Chiêu Vũ: “Sao anh lại đến nhà em?”

“Di động của em tắt máy, A Mai liên lạc với em không được, cô ấy tìm anh, anh nói cô ấy biết địa chỉ nhà em.”

Một lát sau anh ta nói: “Cậu ấy sẽ ổn cả thôi.”

“Em biết.” Phương Hữu Lân rít sâu một hơi thuốc nói, “Anh ấy thiếu nợ em nhiều lắm, đương nhiên phải sống thật mạnh khỏe để còn trả dần cho em.”

Long Chiêu Vũ nghe xong cười khổ.

A Mai chuẩn bị hết thấy mọi thứ, ngoài ra cô còn nhờ người ta dành riêng một phòng bệnh đơn để tiện cho nàng nghỉ ngơi.

Trước lúc lên máy bay, Long Chiêu Vũ đặt hai lên vai nàng, ngắm nhìn nàng hồi lâu rồi nói: “Lý Minh nhất định sẽ qua khỏi, anh không lo cho cậu ấy, nhưng anh lo cho em, em nhớ chăm sóc bản thân cho tốt. Nếu em cần, cho dù là bất cứ khi nào hay bất cứ nơi đâu hãy cứ gọi cho anh, anh sẽ bay ngay đến đó.”

Nàng mắt nhòa lệ mà vẫn còn sức trêu đùa: “Long thiếu gia này, tình cảm của anh sâu đậm và cao thượng quá chừng, miếng thịt béo sắp tới tay mà anh còn chủ động dâng cho người khác.”

Long Chiêu Vũ trong phút chốc cũng ghen ngào: “Không duyên không phận thì đừng nên cưỡng cầu làm gì.”

15. Chương 15

Nàng ngủ li bì trong cả chuyến bay kéo dài hai giờ đồng hồ. Máy bay hạ cánh, Vương Khả Tâm nói với nàng: “Cảm ơn em.” Phương Hữu Lân lắc lắc mái tóc dài: “Không có gì đâu chị, miễn sao anh ấy bình an vô sự là tốt rồi.”

Người đến đón chở họ vào thang bệnh viện. Tới nơi, nàng và Vương Khả Tâm chỉ có thể nhìn Lý Minh qua lớp cửa kính phòng ICU. Anh đang nửa nằm nửa ngồi, mặt đeo mặt nạ dưỡng khí, trên người cắm các loại ống dẫn và máy đo cảm ứng, đùi băng thạch cao trắng toát.

Y tá trưởng giải thích với họ, anh bị gãy xương đùi phải và ba xương sườn tại vị trí lồng ngực. Việc gãy xương sườn đã dẫn đến chấn thương màng phổi, đồng thời khiến cho khả năng hoạt động của hệ hô hấp bị suy yếu. Song nguy hiểm nhất chính là, bệnh viện không thể xử lý chất bài tiết ứ đọng trong khí quản do anh vẫn còn hôn mê sâu. Rất nhiều phương thức kiểm tra khác nhau đã được tiến hành, nhưng vẫn không tìm ra dấu hiệu chứng tỏ vùng não bị tổn thương. Hiện tại các bác sĩ đã hết cách và cũng không dự đoán được bao giờ anh sẽ hồi tỉnh.

Y tá cũng nói thêm, sau này khi tỉnh lại anh sẽ cảm thấy cực kỳ đau đớn và suy kiệt vì không thể cử động bình thường. Nhưng để xương mau liền, cho dù đau cách mấy anh vẫn bắt buộc phải trải qua quá trình vận động bị động*. Toàn bộ thời gian phục hồi sức khỏe sau khi tiếp nhận điều trị hậu chấn thương dự tính từ bảy đến mười tuần – nếu như không xảy ra việc gì ngoài dự liệu, não không xuất hiện vấn đề bất thường và cơ thể không phát sinh biến chứng.

(*) Vận động bị động là khi ai đó giúp bạn di chuyển các khớp, nắn chân tay, mát-xa...

Không rơi nước mắt ngăn dài như Vương Khả Tâm, Phương Hữu Lân nín lặng từ đầu chí cuối. Bác sĩ dặn dò xong, nàng quay đầu bước đi. Ra đến hành lang, nàng đứng lại rút điều thuốc, châm lửa ba lần mà thuốc vẫn không cháy. Phó tổng Lưu đi bên cạnh giúp nàng châm thuốc, nàng rít mạnh vào ba hơi liên tiếp, rồi đột nhiên húng hắng ho khan, ho đến mức gương mặt ửng đỏ nước mắt, cuối cùng nàng bất chấp tất cả, ngồi bệt xuống đất òa lên khóc nức nở. Trước kia từng có thời gian làm việc chung nên phó tổng Lưu cũng biết loáng thoáng chuyện giữa nàng và Lý Minh. Anh ta thấy nàng khóc lóc thảm thương như vậy bèn đưa cho nàng khăn giấy và cả sợi dây đeo tay kia – thứ mà bây giờ trong mắt nàng đã trở thành kẻ đầu sỏ gây nên mọi tai họa. Nàng gồng lên, siết chặt nó trong tay, lâu bầu giữa tiếng nấc: “Mẹ nó, đợi anh tỉnh lại, em sẽ cắt đứt cái thứ tai vạ này trước mặt anh. Nói anh là đầu heo đúng quá mà, ai đời chỉ vì một sợi dây tầm thường mà hại mình người không ra người, quỷ không ra quỷ, hại bao nhiêu người sống không yên. Lý Minh, đồ khốn, anh không phải là người. Anh ra nông nổi này là đáng kiếp lắm!”

Khi Vương Khả Tâm tìm được Phương Hữu Lân, thấy nàng như vậy, cô càng thêm đau lòng, song vẫn bình tĩnh lựa lời an ủi nàng: “Chúng ta phải vững tâm em à, chú ấy nhất định sẽ không có việc gì. Mà cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, em mà thể này chú ấy cũng không thể yên lòng được.”

Trái với dự đoán của Vương Khả Tâm, nàng từ từ đứng lên, sửa sang lại quần áo, sau đó bàn bạc với cô, hai người họ sẽ thay phiên nhau trông chừng Lý Minh, mỗi người trông sáu tiếng.

Nàng vào trước, Vương Khả Tâm đi lo liệu chuyện tiền viện phí, tiền phòng và chuẩn bị đồ ăn.

Anh nằm im lìm trên giường, cái mặt nạ dưỡng khí choáng hết nửa khuôn mặt xám ngắt như tro tàn, lồng ngực quần bằng vải chỉ chít và sưng phồng. Nàng nhẹ nhàng đưa ngón trở lướt qua gò má khô héo của anh, sau đó từ từ ngồi xuống rồi ghé vào tai anh nhỏ giọng thì thầm, chẳng quan tâm liệu anh có nghe thấy hay không.

“Không phải anh gọi tên em hay sao? Em tới rồi đây này. Tốt nhất anh nên nhân lúc em chưa mất hết kiên nhẫn mà mau mau tỉnh lại đi. Nếu không phải anh xảy ra chuyện, nói không chừng em và Long Chiêu Vũ đã vượt qua mức bạn bè thông thường rồi.” Nàng tạm dừng chốc lát, rồi nhoén môi cười nói tiếp: “Thật ra là em dọa anh đấy, trái tim em đã chết rồi, làm sao nhanh như vậy được, tệ hại như Carlos mà em còn không quên ngay được nữa là. Đầu heo kia, lúc trước anh nói anh không tin vào bản thân mình, vậy thì còn xem trọng cái sợi dây chết tiệt em tặng anh làm quái gì? Anh nghe đây, nếu anh muốn có được em, anh phải tự đi tìm em đấy nhé. Chờ đến lúc anh chuyển vào phòng bệnh thường, em sẽ bỏ đi để anh phải mang cái thân xác ươn lang thang khắp chân trời góc bể tìm em. Còn em ấy hả, em sẽ chống mắt lên mà coi anh kiên trì được bao lâu.”

Trong một lần chớp mắt, nàng dường như nhìn thấy nơi nào đó trên cơ thể Lý Minh co giật, tưởng rằng anh tỉnh lại, nhưng chỉ trong khoảng khắc mọi thứ lại lui về tĩnh lặng.

Nàng lại tỉ tê kể lể những mẩu chuyện rời rạc, bắt đầu từ những kỉ niệm còn con con giữa họ và kết thúc ở quãng thời gian sau khi chia tay. Nàng cảm thấy anh nhất định có thể nghe thấy lời nàng, nhất định có ý chí muốn tỉnh lại. Trong lòng nàng cũng không đến nỗi quá sợ hãi, vì nàng biết, anh chắc chắn sẽ bình an. Bởi vì, anh còn nợ nàng rất nhiều rất nhiều yêu thương, nhiều đến độ có dùng cả đời này để trả cũng trả không hết.

Đến lượt Vương Khả Tâm vào trông Lý Minh, nàng trở về phòng bệnh đơn của mình, vùi đầu nằm ngủ, không day dứt không mộng mị. Vương Khả Tâm phải gọi lớn mới đánh thức được nàng, cô tỏ ra trấn tĩnh, nhìn Phương Hữu Lân nói: “Chú ấy đột ngột không thở được, bác sĩ đang cấp cứu.”

Vốn vẫn mặc nguyên quần áo trong khi ngủ, vừa nghe xong, nàng liền lật đật nhảy xuống giường choàng vội áo khoác rồi chạy đi. Bốn mươi phút sau, anh mới qua cơn nguy kịch. Nguyên nhân không thở được là do lượng đàm tiết ra bị tắc nghẽn trong cuống họng. Bác sĩ nói: “Nếu cậu ấy vẫn hôn mê liên tục, tình trạng này sẽ còn tái diễn thường xuyên.”

Trở về phòng, nàng nằm xuống giường cuộn tròn người lại. Lần đầu tiên nỗi sợ hãi cồn cào trong nàng, nàng sợ mất người mình yêu. Nàng còn rất nhiều điều vẫn chưa kịp nói cùng anh, mà đâu chỉ có vậy, nàng còn muốn tiếp tục mè nheo với anh, còn muốn anh đau đầu nhức óc vì những rắc rối phiền hà nàng gây ra.

Hai ngày tiếp theo, ngoài những lúc ráng ăn và ngủ, thời gian còn lại nàng đều nói chuyện với anh, nói tất cả những gì có thể nói, nói cả chuyện vặt vãnh của nàng từ tấm bé.

Sang ngày thứ ba, ba mẹ Lý Minh đến. Nghe nói họ đều là giáo sư đại học, Lý Minh có phần giống mẹ nhiều hơn. Hai ông bà thấy Phương Hữu Lân, lặng thinh không nói một lời, thậm chí không có cả một lời xã giao khách sáo.

Buổi sáng ngày thứ tư, Phương Hữu Lân kể với anh, nàng đọc truyện ‘Một nửa Ranma’, truyện nói về cậu con trai bị biến thành con gái, đang say sưa kể đến đoạn món ăn ngon thì bỗng tay Lý Minh giật giật. Nàng giật bắn người, nhìn lại thấy anh đang cố sức mở mắt, nàng kịp thời tỉnh trí, mạnh tay ấn chuông báo khẩn rồi nhẹ nhàng gỡ mặt nạ dưỡng khí của anh ra, hỏi: “Anh thấy sao rồi?”

Nàng cúi xuống ghé tai vào miệng anh, nghe tiếng anh thều thào: “Anh yêu em.” Trái tim nàng trong khoảnh khắc ấy như bị một cái bàn ủi nóng rực ủi qua, mãi lâu sau vẫn nằm bẹp dí trong lồng ngực, không thể đập lại bình thường. Nàng làm ra vẻ thần nhiên nói: “Em đi báo cho ba mẹ anh.”, sau đó mơ mơ hồ hồ bước ra ngoài.

Bác sĩ vào kiểm tra, tất cả mọi người nghe tin đều mừng rỡ nước mắt. Phương Hữu Lân quay về phòng gọi

điện cho Long Chiêu Vũ. Anh ta nghe vậy cũng thấy an lòng, sự quan tâm lo lắng cho cậu bạn mấy ngày nay tuyệt đối không phải là giả dối. Lát sau anh ta nhẹ nhàng nói: “Vậy thì em đừng khóc nữa, anh đang đau lòng lắm đây.”

“Anh lại không đứng đắn nữa rồi.”

“Anh nói thật mà không ai chịu tin.”

Nói chuyện với Long Chiêu Vũ xong, Phương Hữu Lân đi ra ngoài. Sau khi được bác sĩ cho phép vào thăm một chút, lúc này người nhà Lý Minh đều tập trung bên ngoài phòng bệnh. Mẹ anh vừa thấy Phương Hữu Lân liền nắm tay nàng nói: “Cảm ơn con. Tiểu Minh nói đợi nó khỏe lại sẽ kết hôn với con, cả bác và ba nói đều không có ý kiến. Bác sĩ nói, sau này nó bình phục, mọi sinh hoạt đều bình thường, không gặp trở ngại gì cả.”

Vương Khả Tâm đứng bên ra hiệu bảo nàng đừng lên tiếng. Hai ông bà cho rằng nàng im lặng nghĩa là đồng ý, thế nên chỉ giục nàng mau vào với Lý Minh.

Phương Hữu Lân hơi hoài nghi không biết có phải Lý Minh bị mất trí nhớ hay không. Nàng nghĩ, không người bình thường nào vừa tỉnh lại đã muốn kết hôn với bạn gái cũ, cứ như là giữa họ chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì nghiêm trọng vậy.

Anh đau đớn vô cùng, mỗi một lời nói, mỗi một hơi thở cho dù là ít ỏi vẫn làm cho lồng ngực anh đau điếng. Y tá tiêm liều thuốc giảm đau để anh ngủ yên giấc. Phương Hữu Lân vào phòng bệnh ngồi im như tờ, chỉ là tay nàng luôn bị anh nắm chặt, nàng không ngờ giờ phút này anh còn có sức như vậy. Thấy anh đau đến mức mồ hôi lạnh vã ra không ngừng, nàng mau lẹ lấy khăn lông lau cho anh. Trước khi ngủ, anh còn nói rất rành mạch: “Nha đầu ngốc à, đừng sợ.”

Nếu không phải trong hoàn cảnh này, đảm bảo nàng sẽ tát một cái vào mặt anh. Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Nàng căm hận nghĩ, cứ chờ đi, anh sẽ bị em hành hạ suốt đời!

Sáng hôm sau ba mẹ Lý Minh mang điểm tâm thơm ngon vào cho Phương Hữu Lân. Hai ông bà thuê một căn nhà bên ngoài nên có thể nấu nướng.

Phương Hữu Lân mới ăn được một nửa thì Vương Khả Tâm chạy đến tìm nàng, án náy nói: “Em qua đó một lát được không? Lý Minh mới nói chuyện với mẹ được hai câu thì tự nhiên nổi nóng.”

Nàng chạy sang phòng Lý Minh, thấy anh đang toát mồ hôi lạnh đầm đìa, nhả mặt nhú mây, pháp phồng thở dốc. Mẹ anh cũng không biết phải làm sao, chỉ muốn gọi bác sĩ ngay tức thì. Nàng mặc dù rất lo lắng nhưng vẫn bình tĩnh đi qua, một tay đặt nhẹ lên ngực anh, tay kia cầm khăn giúp anh lau mồ hôi. Anh vừa trông thấy nàng, ánh mắt và thái độ mềm dịu hẳn. Anh nói: “Trừ em ra, không ai được đụng vào anh.” Nàng nghe xong chau mày nghĩ, nghe sao mà “vinh hạnh” thế.

Mẹ anh ôn tồn giải thích, vừa rồi bà bảo với anh muốn mời chuyên gia hồi phục chức năng, mỗi ngày người ta sẽ đến đây giúp anh vận động cơ bắp để thúc đẩy tuần hoàn máu và giúp xương mau liền, chính bác sĩ cũng nói vậy. Kết quả anh vừa nghe xong liền nổi giận. Mẹ anh lần đầu thấy anh mất kiểm chế thể này, anh vốn là người dù vui buồn hay giận dữ cũng không để lộ ra ngoài. Thật ra cái con người này lúc nào cũng tằm ngấm tằm ngấm, chuyện nhỏ như hạt cát cũng để bụng thì đúng hơn, nói như mẹ anh là vẫn còn dễ nghe lắm – Phương Hữu Lân thầm nghĩ.

Bụng thì nghĩ vậy nhưng nàng vẫn trấn an bà cụ: “Không sao đâu, con sẽ giúp anh ấy, chỉ cần nhờ bác sĩ dạy con cách làm là ổn cả. Nước phù sa không thể chảy ra ruộng ngoài, bác ạ.”

Bà Lý không thể không đồng ý, đành lắc đầu nói: “Bác cũng không muốn con phải vất vả.”

Nàng thấy trên bàn còn bát cháo đang ăn dở, liền bưng đến dứt cho anh. Anh ngoan ngoãn ăn từ từ từng muỗng một. Mỗi lần nuốt vào với anh đều rất khó khăn, nhưng cho dù mồ hôi ướt tóc và tay nắm chặt ga giường, anh vẫn không kêu rên một tiếng, mà chỉ mãi mê nhìn nàng không biết chán. Trước cái nhìn dịu dàng tới mức khiến người ta tan chảy ấy, nàng cũng không biết mình đã đau lòng vì anh chưa, hay là vẫn còn đang hả hê khi thấy anh khốn đốn.

16. Chương 16

Nàng dứt anh ăn hết chén cháo rồi đỡ anh nằm xuống giường. Đương lúc chờ bác sĩ đến kiểm tra, anh bỗng đứng hỏi nàng ăn sáng chưa, dĩ nhiên là nàng có sao nói vậy. Anh nghe xong, chau mày: “Xin lỗi em, thông cảm cho anh, anh nằm một chỗ thế này không thể chăm sóc em chu đáo được.” Nàng cúi tiết trừng mắt: Đại ca này, ai cần anh lo bò trắng răng, cứ ở yên ấy để mọi người chăm sóc anh là được.

Anh bảo nàng trở về ăn sáng, nàng vừa về đến phòng mình thì thấy Vương Khả Tâm đứng đợi ngoài cửa, cô ấy đưa nàng một bọc đồ ăn lớn, nói rằng Lý Minh dặn mua cho nàng. Phương Hữu Lân kết luận: Không còn nghi ngờ gì nữa, Lý Minh 100% là mất trí nhớ!

Sau khi kiểm tra tổng quát, bác sĩ kết luận tất cả đều ổn, chỉ cần theo dõi thêm một ngày là có thể chuyển vào phòng bệnh thường. Riêng về những cơn đau kịch liệt, bác sĩ bảo tùy anh lựa chọn uống hoặc tiêm thuốc giảm đau. Phương Hữu Lân sợ nếu anh uống thuốc quá nhiều thì dạ dày sẽ không chịu đựng nổi, vì thế nàng đề xuất: “Tiêm nhé.” Ai dè anh bác bỏ thẳng thừng, dứt khoát không thỏa hiệp. Bác sĩ cũng nói, thật ra thuốc tiêm sẽ gây tác dụng phụ đối với việc phục hồi vết thương, nếu được thì nên tránh dùng đến nó. Bác sĩ còn giới thiệu cho họ chuyên gia phục hồi chức năng, và khẳng định tiến trình vận động bị động sẽ được bắt đầu ngay khi anh chuyển qua phòng bệnh thường. Phương Hữu Lân ngấm ngấm đắc ý, “Lý Minh, những ngày an nhàn của anh đến rồi đây!”

Thật ra thì trừ phi cần thiết, bình thường hai người nói chuyện với nhau rất ít. Tuy rằng cả lời nói lẫn suy nghĩ đều không chịu thừa nhận mình đau lòng vì anh, nhưng nàng không thể nào chối bỏ cái cảm giác xót xa đứt ruột thật sự hiển hiện trong lòng khi ngày ngày thấy anh ngay cả những động tác cơ bản nhất cũng phải bất lực trông nhờ vào nàng, hoặc khi nhận ra anh luôn giữ vẻ điềm nhiên dù sự đau đớn về thể xác hành hạ từng phút từng giây.

Đến giờ y tá vào treo bình nước biển, anh nằm trên giường, nàng ở một bên lẳng lặng đọc tiểu thuyết ‘Giai Kỳ Như Mộng’. Nam chính trong truyện cuối cùng chết vì ung thư gan. Trước nay nàng vốn không đọc truyện có kết thúc bi thảm nhưng dưới ngòi bút tài hoa của tác giả, tình yêu trong truyện sâu sắc và cảm động đến nỗi nàng cứ đọc mê mẩn không thể dừng lại.

Lý Minh đột nhiên hỏi: “Em đọc gì vậy?”

“Tiểu thuyết.”

“Hay không?”

“Hay tuyệt.”

“Đọc anh nghe đi.” Anh nài nỉ. Nàng ngẩng lên nhìn anh, giúp anh lau mồ hôi.

Anh nắm chặt tay nàng, nàng từ từ đọc khẽ khàng.

“Em không hề lừa dối bản thân mình, em đã nỗ lực hết sức mình đối với anh, bởi vì em biết anh tốt với em. Đúng, em yêu anh không sâu đậm như yêu Mạnh Hòa Bình, bởi vì trước đây người em gặp không phải là anh. Nhưng em không phải là người gỗ, anh đối với em như thế nào, trong lòng em đều biết, trên thế giới này, ngoài Mạnh Hòa Bình ra, cũng chỉ có anh yêu em như thế. Lúc em quyết tâm bắt đầu lại, anh lại đẩy em ra như thế, em không có gì để nói. Nhưng em muốn nói là tình yêu không thể có cách nào mà so sánh được, anh đã dốc hết sức lực của anh, em cũng dốc hết sức lực, nếu anh cho rằng em vẫn chưa đủ yêu anh, đó là vì em không kịp, không có đủ thời gian, không có đủ tuổi trẻ, để cho em yêu anh như yêu anh ấy.”

Nàng chậm rãi ngồi xuống, tay vịn sofa như muốn bám víu vào một thứ gì đó: “Trước đây em cũng giống như anh, em cho rằng hy sinh có thể tác thành hạnh phúc, nhiều năm nay em mới biết em sai rồi, hy sinh bản thân mình nhưng lại không hề mang đến hạnh phúc cho người khác. Bởi vì thật sự yêu một người, cho dù là rời xa, người kia cũng không thể vì thế mà dừng yêu anh ấy. Rất nhiều năm trước em nói với một người, em không yêu anh ấy nữa, lúc nói câu nói đó, em thề rằng bản thân mình chết đi cho xong, nhưng bây giờ em mới hiểu, cho dù lúc đó em có chết thật, anh ấy cũng không dừng yêu em.”

“Trên thế giới này, em đã phụ lòng một người yêu em sâu sắc, trước đây em từ bỏ Mạnh Hòa Bình, bởi vì em không có cách nào từ bỏ một số điều quan trọng hơn cả tình yêu, như là tình thân, như là lòng tự trọng.

Bây giờ em không thể quay lại bên cạnh anh ấy, bởi vì ở giữa hai bọn em đã có những thứ ngăn cách không thể nào mà vượt qua được. Cả đời này em cũng không có cách nào quay trở lại nữa, em chỉ có thể phụ lòng, đối với anh ấy chỉ có áy náy, em không có cách nào khác. Em cho rằng cả đời này sẽ như thế, em đường như đã định dùng cả đời này để trả cho anh ấy. Nhưng nhiều năm đã qua, em vẫn có thể gặp được anh, em vẫn có thể gặp được một người khác yêu em sâu sắc, em không muốn lại phụ lòng anh, anh vì em mà làm rất nhiều việc, em cũng muốn ích kỷ một chút, em cũng muốn có thể không kiêng nệ gì một lần, cho dù là người trước đây chuyện trước đây, em muốn bắt đầu lại. Chính Đông, cho dù anh có phải là thật sự anh không còn yêu em nữa hay không, cho dù là bệnh của anh như thế nào, em đều hy vọng anh đừng đẩy em ra. Cho dù chỉ có em tình nguyện, em muốn ở bên cạnh anh, em muốn cho đến tận lúc cuối cùng, em có thể nắm tay anh. Em hy vọng anh cho em thời gian, để em có thể nói, em yêu anh như anh đã yêu em.”

Cô nửa quỳ nửa ngồi trước chiếc sofa, giống như một đứa trẻ, chầm chầm kê sát mặt vào đầu gối anh, cơ thể anh lại hơi run nhẹ. Cô chầm chậm nhẹ nhàng đưa hai cánh tay ra, vòng qua ôm lấy eo anh.

Anh chầm chậm đưa tay ra, ngón tay luồn qua tóc cô, ôm lấy vai cô.

Tiếng mưa tí tách bên ngoài cửa sổ.

Cô vùi mặt vào trong lòng anh, nói nhẹ: “Anh phải đồng ý với em, chữa bệnh cho tốt.”

“Được”

“Anh phải đồng ý với em, cho dù sau này thế nào, cũng không được bảo em rời xa anh.”

“Được.”

“Anh phải đồng ý với em, từ giờ về sau không được tìm đến những người phụ nữ khác nữa.”

“Được.”

“Anh phải đồng ý với em, phải yêu quý bản thân mình như yêu em.”

“Được.”

“Anh phải đồng ý với em, cho dù gặp phải chuyện gì, lúc nào cũng không được rời xa em.”

Cũng không biết là qua bao lâu, cuối cùng giọt nước lạnh lẽo rơi xuống đỉnh đầu cô, chầm chậm thấm vào trong tóc, cô không động dậy dựa vào đó, cuối cùng cũng không kim được, khóe mắt nóng lên, lại không dám ngẩng đầu lên.

“Được.”

Anh chầm chậm nói: “Còn điều kiện gì nữa không? Muốn đưa ra thì đưa ra luôn đi. Vụ Giai Kỳ, anh phát hiện ra em thật phiền phức, sao em lại dính vào em chứ, vút cũng không vút nổi. Được voi đòi tiên, còn lắm lý lẽ, lại thích quẩn chuyện đầu đầu.”

Cô ngấn nước mắt, cười: “Hôm nay anh mới biết sao, nhưng đã quá muộn rồi. Còn nhiều điều kiện lắm, anh nghe cho rõ này: từ hôm nay trở đi chỉ được thương yêu một mình em, phải chiều em, không được đối em, mọi việc đã chấp nhận với em nhất định phải làm được, từng câu nói với em đều là thật lòng, không được bắt nạt em, mắng em, phải tin tưởng em. Người khác bắt nạt em, anh phải là người đầu tiên xuất hiện đến giúp em, lúc em vui, anh phải vui cùng em, lúc em không vui, anh phải dỗ dành cho em vui. Mỗi mỗi cảm thấy em là đẹp nhất, trong mơ cũng phải thấy em, trong trái tim anh cũng chỉ có một mình em.” (*)

(*) Trích ‘Giai Kỳ Như Mộng’ – Tác giả: Phi Ngã Tư Tồn – Người dịch: Huyền Trang.

Đọc đến đoạn này, tự dưng nàng không đọc nổi nữa, từng giọt nước mắt rơi xuống ướt nhòe trang sách. Người đàn ông ấy đã phải lùi bước vì chính căn bệnh hiểm nghèo của mình, Lý Minh cũng lùi bước. Nhưng nữ chính đã can đảm đuổi theo nam chính theo để anh và cô ở bên nhau một lần nữa, còn Phương Hữu Lân thì ngược lại, nàng dễ dàng bỏ cuộc hơn bất kỳ người nào khác, nàng đã vội vàng quay mặt bỏ đi chỉ sau vài câu nói, quá đáng hơn, nàng còn ra oai bằng cách cố tình gọi điện cho Long Chiêu Vũ – người mà anh không muốn nhìn thấy nhất – đến đón nàng.

Nàng chợt muốn vào toilet sửa sang lại dáng vẻ một chút, vừa đứng dậy, còn chưa kịp giữ thăng bằng, Lý Minh đã nắm tay nàng kéo trở lại làm nàng liêu xiêu ngã sấp vào người anh và vô tình đè lên nơi anh bị thương, anh không kìm được bật ra tiếng rên, nàng cuống quýt muốn đứng lên thì anh lại cắn răng bảo nàng: “Đừng lộn xộn.” Vì thế nàng cũng không dám ngo nguẩy, dè dặt nằm yên ở đó, lắng nghe anh thở chậm rãi và cảm nhận bàn tay anh sè sẹ vuốt ve mái tóc nàng.

Rất lâu rất lâu sau, đến khi y tá vào kiểm tra, anh mới buông nàng ra. Nàng trốn trong toilet khóc mãi một hồi, khóc đến mức hai mắt sưng húp. Khóc xong đi ra, nàng tìm Vương Khả Tâm nhờ cô trông chừng Lý Minh. Bệnh viện là nơi con người ta khó lòng kiềm chế nước mắt nhất, hơn ai hết Vương Khả Tâm hiểu rõ sự bấp bênh trong lòng nàng lúc này. Thế nhưng giữa trưa cô vẫn không thể không tìm đến nàng, bởi vì nếu không có Phương Hữu Lân thì cho dù có người nào động viên đi nữa Lý Minh cũng ăn không vô.

Hai người lại trở về trạng thái im lặng, không ai nhắc đến chuyện xảy ra ban sáng. Gian nan nhất là khoảng thời gian trước khi ngủ. Vì không có thuốc giảm đau, những trận đau liên tục hoành hành khiến anh không thể dễ dàng đi vào giấc ngủ. Chờ đến khi anh nhắm mắt ngủ hẳn, nàng mới nhón chân đi ra ngoài. Mười lăm phút sau, cảm thấy không yên trong dạ, nàng bèn trở lại đứng bên ngoài nhìn vào trong phòng. Lúc này anh đang đặt một tay lên dạ dày, tay kia đặt trên ngực, chẳng giống đang ngủ một chút nào. Khi nàng đi vào, anh bối rối nhìn nàng như một đứa trẻ vừa phạm lỗi. Nàng thở dài sườn sượt, ngồi xuống, đặt túi nước nóng ngực anh rồi luồn tay dưới áo anh, xoa nhẹ lên dạ dày. Không ngờ cách làm này rất có hiệu quả, chẳng mấy chốc anh đã thôi trằn trọc và giấc ngủ cũng đến hết sức êm đềm ngay sau đó.

Sáng ngày hôm sau, chuyên gia phục hồi chức năng hướng dẫn Phương Hữu Lân cách giúp Lý Minh hoạt động cơ bắp. Nàng kéo tay anh ra sau lưng, giúp anh vận động trong tư thế nằm. Thịt trên người anh giờ chỉ còn một nửa, sờ vào cánh tay chỉ thấy toàn xương là xương. Chân cũng gầy hẳn, duy chỉ cái chân bó bột là trông lớn hơn chút. Nàng mới làm vài cái anh đã thở phì phò, mồ hôi túa ra ướt tóc.

Nàng nắm bóp cho anh khiến anh đau đớn khôn cùng. Thế mà anh chẳng những không kêu không rên một tiếng, trái lại, còn khuyến khích nàng: “Đừng nhẹ tay.” Chính nàng cũng tự nói với lòng: “Thời cơ báo thù rửa hận đã tới.” Nhưng tay vẫn run lẩy bẩy, không đến vài phút mồ hôi đã nhễ nhại. Buổi sáng nhọc nhằn qua đi, sức lực của cả hai đều cạn kiệt. Những người khác quả thật không nỡ nhìn, mẹ anh nhìn chưa được hai phút đã chạy ra ngoài rơi nước mắt. Nàng bỗng nhớ lại lần nàng bị phỏng, anh hốt hơ hốt hải bế nàng chạy ngược chạy xuôi, sau đó lại thức trắng đêm không ngủ, buổi trưa có chút thời gian ngắn ngủi cũng tranh thủ chạy về thăm nàng, nói rằng vì lo lắng không yên.

Buổi chiều lại phải lặp lại bài tập vận động. Phương Hữu Lân thực sự muốn đình công. Nàng thăm chế nhạo chính mình, lúc trước mạnh mẽ thề thốt phải tra tấn anh cho bằng được, hóa ra chỉ là thùng rỗng kêu to. Bởi vì đối với anh, đâu có thể nào nàng cũng không nỡ nhẫn tâm.

Tất nhiên anh không cho phép nàng đình công.

“Dù sao chị họ anh cũng sẽ không bao giờ có những suy nghĩ không đúng đắn đối với anh.” Phương Hữu Lân nói.

“Nhưng anh không muốn những người phụ nữ khác chạm vào người anh.”

“Thế thì nhờ mẹ anh vậy, dù gì bác cũng đã xem qua một lần rồi.”

Phương Hữu Lân thấy anh không đáp lại, cứ đình ninh anh đã đồng ý. Ngờ đâu sáng hôm sau, mẹ anh tìm nàng hỏi hôm nay không phải ngày luyện tập hồi phục sức khỏe hay sao? Nàng vốn định trốn đi vì không đành lòng nhìn anh khổ sở, bấy giờ nghe mẹ anh nói, mới vỡ lẽ, thì ra anh cũng bắt chước nàng đình công. Cuối cùng nàng lại phải cắn răng quay lại giúp anh.

Lý Minh nằm chịu đau, vẻ mặt lạnh lùng như băng đá, nhưng ngay trong khoảnh khắc nhìn thấy nàng, tảng băng kia tức thì hóa thành dòng nước dịu dàng. Chỉ cần có nàng bên cạnh, bất kể nàng nói gì, anh đều ngoan ngoãn nghe theo. Cứ như vậy trải qua hai tuần lễ, các bác sĩ đều nói anh hồi phục rất nhanh, còn nói vui là nhờ có bạn gái kề bên nên mới khỏe nhanh như thế.

Người nhà họ Lý cũng rất hiểu chuyện, ai nấy đều nâng niu, cung phụng, tâng bốc ca ngợi nàng cứ như nàng là Phật sống vậy.

Ấy vậy mà nàng vẫn kể khổ với Long Chiêu Vũ: “Lý Minh rõ ràng đã biến thành người khác, anh ấy không phải là anh ấy, mà em cũng không phải là em.”

Long Chiêu Vũ hỏi đùa: “Ý em là học môn nữ tính của cậu ấy đột ngột tăng vọt, giọng nói nhỏ lại, râu cũng biến mất luôn à?”

“Ghét anh thật. Anh làm bạn với anh ấy nhiều năm như vậy thì cũng biết rồi đó, anh ấy không bao giờ tùy tiện bộc lộ cảm xúc ra bên ngoài, vậy mà bây giờ tất cả đều trái ngược hoàn toàn. Còn nữa, hình như anh ấy không nhớ hai đứa đã chia tay sau lễ Noel. Em cũng giả bộ hồ đồ theo anh ấy, nhưng mà em sắp chịu không nổi nữa rồi. Bác sĩ bảo tình trạng sinh lý rất bình thường, không thể khiến anh ấy mất trí nhớ, có lẽ là do nguyên nhân tâm lý.”

“Anh nhớ em quá. Nếu cậu ấy không có việc gì, cuối tuần mình gặp nhau cùng ăn bữa trưa được không? Không thì ăn sáng thôi cũng được.” Anh ta nói chân thành tới mức không ai nỡ từ chối, rồi lại thêm lòng dạ đang rối như tơ vò, thế là nàng đã vui vẻ đồng ý.

Mẹ nàng cũng không yên tâm về nàng, thi thoảng lại gọi điện thăm chừng. Có lần Phương Hữu Lân bỗng nhiên hỏi mẹ: “Mẹ à, bây giờ con đột ngột muốn lấy chồng, thế có quá đột ngột không hả mẹ?” Quả thật chỉ có ngớ ngẩn mới hỏi được một câu kém logic như thế này.

Mẹ nàng hỏi lại: “Với ai? Nếu là Tiểu Long thì không thành vấn đề. Mấy hôm trước thương lượng vài mối làm ăn, vừa hay có thằng bé giúp một tay.”

Phương Hữu Lân tức điên: “Phải rồi, anh ấy có lợi cho ba mẹ quá mà!”

“Không phải con ạ. Ba mẹ chỉ có một mình con, của cải ba mẹ làm ra chết cũng không thể mang theo, tất cả đều để lại cho con. Con cũng không phải là người vô công rồi nghề, phá hoại của cải gia đình, sau này có thêm gia tài ba mẹ để lại, con sẽ càng không phải lo chuyện cơm áo. Cho nên nếu con kết hôn, gả cho ai cũng được cả, miễn là người ta đứng đắn, khỏe mạnh, quan trọng nhất là yêu con, đối xử tốt với con. Long Chiêu Vũ muốn diện mạo có diện mạo, muốn phẩm chất có phẩm chất, hơn nữa cậu ta luôn luôn chiều chuộng, quan tâm con. Mẹ thấy có vấn đề gì nữa đâu? Vả lại mẹ cũng chẳng thấy ai làm cho con vui vẻ được như cậu ta.”

Sau lần nói chuyện đó, nàng càng thêm hoang mang. Trong ấn tượng của Phương Hữu Lân, khi yêu ai đó, chỉ nụ cười thôi chưa đủ, còn phải có cả nước mắt. Người ấy sẽ là toàn bộ thế giới của nàng và tất cả buồn vui hờn giận của nàng đều sẽ chỉ vì người ấy. Cuối cùng vì chính ý nghĩ đáng sợ này mà nàng cốc một cái vào đầu mình rồi tự mắng: “Bà nó, mày thật đáng khinh.”

Tình hình sức khỏe của Lý Minh rất khả quan. Vết thương khép lại cực kỳ nhanh và đã bắt đầu kết vảy, ngực không còn sưng, cảm giác đau đớn cũng vơi đi rất nhiều. Một tuần nữa thôi là có thể gỡ bỏ lớp thạch cao bên ngoài.

Đêm trước ngày Long Chiêu Vũ đến, Phương Hữu Lân cúi đầu ngập ngà ngập ngừng cả buổi mới nói sáng hôm sau đi làm tóc, sẵn mua chút đồ dùng cá nhân nên sẽ ra ngoài hơi lâu. Lý Minh nói rất nhẹ nhàng: “Không sao, anh cũng muốn em ra ngoài đi dạo cho đỡ buồn.”

Sáng hôm sau nàng vào phòng bệnh của Lý Minh, anh vẫn đang ngủ. Nàng giúp anh vén chăn, hôn lên trán anh rồi rời đi. Nghe tiếng nàng đóng cửa, Lý Minh lập tức choàng tỉnh, ánh mắt ẩn chứa cái nhìn phức tạp.

Lần này gặp lại, thấy Long Chiêu Vũ đẹp trai phong độ rạng ngời, nàng bất ngờ phấn chấn hẳn lên. Anh ta tỉ mỉ ngắm nghía nàng: “Có vẻ như em không hề tiêu tụy vì buồn khổ hoang mang, mà ngược lại còn hồng hào xinh đẹp hơn thì phải.”

Nàng cười thoải mái: “Ba mẹ Lý Minh làm công tác hậu cần rất tốt, mỗi ngày ngoài ba bữa chính thịnh soạn, luôn luôn cung cấp đủ loại đồ ăn vặt cho em.”

“Xem em là con dâu chứ gì?” Giọng điệu anh ta sắc mùi ghen tị.

“Cũng tại Lý Minh hết, em không biết anh ấy mất trí thật hay là đang giả heo để xoi tái cộp già đây.”

Anh ta lại hỏi về tình hình hồi phục sức khỏe của Lý Minh và kể nàng nghe vài chuyện thú vị liên quan đến thời kỳ mang thai của Nhậm Tùy Ý. Ăn sáng xong, anh ta hỏi: “Em có chắc là không cần phải về sớm không?”

Phương Hữu Lân áy náy nói: “Anh đừng lo nghĩ cho em nữa, được chứ?”

“Anh không làm chủ được bản thân.” Anh ta bắt đầu dĩ cười khổ.

Lát sau, hai người đang bàn tính xem nên đi đâu thì di động của Long Chiêu Vũ đổ chuông. Anh ta nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, dường như có chút không mong đợi, nhưng vẫn bắt máy. Phương Hữu Lân nghe anh ta nói: “Cậu sao rồi?”

Qua một lúc, anh ta gật đầu bảo “Được.”

Sau đó anh ta hỏi Phương Hữu Lân: “Hôm qua em nói thế nào với Lý Minh?”

“Em nói ra ngoài làm tóc, sẵn đi dạo phố luôn. Sao vậy anh?”

“Không có gì.” Anh ta cười cười nói: “Anh đưa em đi khu vui chơi nhé?”

“Thích quá!” Phương Hữu Lân phấn khích nhảy cẫng lên, nàng kéo tay anh ta: “Em muốn đi lâu lắm rồi, nhưng mà về nước gặp đủ thứ chuyện rắc rối nên không đi được.”

Hai người chơi đùa thả ga. Phương Hữu Lân đi hai vòng Roller Coaster, lúc xuống mặt đất mặt mũi trắng nàng bệch không còn giọt máu, nàng sợ hãi la hét bảo từ nay về sau không dám chơi nữa. Long Chiêu Vũ là người bạn đồng hành tuyệt vời, anh ta mua kem cho nàng ăn và thắng rất nhiều đồ chơi cho nàng. Có những lúc ngẫu nhiên quay đầu, bắt gặp ánh mắt Long Chiêu Vũ nhìn nàng sâu thẳm, nàng lại bối rối vội vàng ngoảnh mặt sang nơi khác.

Chơi đến chiều muộn mà vẫn chưa thỏa mãn. Nàng tiếc nuối nói: “Làm sao bây giờ, phải về rồi, em phải đi cắt tóc nữa.”

Long Chiêu Vũ nói: “Không cần, anh về với em, xem xem Lý Minh thế nào. Em có làm gì có lỗi đâu mà sợ.”

Nàng gượng gạo nói: “Làm vậy có sao không? Anh ấy chịu không được kích thích đâu, nói không chừng đã quên mất anh là ai rồi.”

“Đừng lo, buổi sáng cậu ấy gọi điện bảo anh đưa em đi chơi, nói là trước đây bận rộn, không có cơ hội.”

Nàng đứng ngây ra như một kẻ ngốc.

Trở về bệnh viện, nàng thấy Vương Khả Tâm đang đợi ngoài hành lang. Vừa thấy hai người, cô nói Lý Minh muốn nói chuyện riêng với Long Chiêu Vũ. Lòng thấp thỏm lo âu, Phương Hữu Lân ngồi đợi bên ngoài cùng Vương Khả Tâm. Vương Khả Tâm nói: “Phương Hữu Lân, chị biết giữa em và Lý Minh có chuyện hiểu lầm, lần này em có thể đến đây, cả nhà chị đều vô cùng cảm kích. Thật lòng mà nói, cô chú và chị cũng không dám có yêu cầu gì với em...”

Phương Hữu Lân cắt ngang lời cô: “Chị Khả Tâm, có chuyện gì chị cứ nói thẳng ra đi.”

Vương Khả Tâm buộc lòng phải nói: “Cả ngày hôm nay không có em ở đây, Lý Minh cũng cả ngày không yên. Sau bữa ăn sáng chú ấy ăn hai chén cháo, giữa trưa uống chút canh, cô Lý dứt chú ấy nhưng mà vừa ăn vào chú ấy đã nôn sạch. Bác sĩ nói, nôn như vậy rất nguy hiểm, may mà xương sườn chưa bị lệch. Đến giờ luyện tập, chú ấy muốn tự mình làm, cuối cùng đau quá không chịu nổi đành phải gọi y tá đến tiêm cho liều thuốc giảm đau. Phương Hữu Lân à, chị nói thật, chú ấy thật lòng yêu em, thậm chí một ánh mắt của em cũng rất có ảnh hưởng đối với chú ấy. Trước khi hai người trở về, Lý Minh đã dặn đi dặn lại là không ai được nói cho em biết chuyện xảy ra hôm nay.”

Phương Hữu Lân nghe xong, mím môi im lặng. Cuối cùng nàng hỏi: “Chị Khả Tâm, có phải con người ta sau khi mất đi mới biết quý trọng hay không?”

“Đúng vậy, cho nên đừng vì một chút hiểu lầm mà bỏ lỡ nhau. Phương Hữu Lân, chị lớn tuổi hơn em nhiều, chị đã đi qua cái thời yêu đương bông bột rồi. Lý Minh là người có trách nhiệm, nghiêm túc và chân thành, chỉ cần em động viên chú ấy một chút, hai em nhất định sẽ rất hạnh phúc bên nhau.”

Phương Hữu Lân không nói gì thêm.

Cửa mở, Long Chiêu Vũ vẫy vẫy tay với nàng. Nàng đi vào phòng Lý Minh mà cảm tưởng như đang bước lên pháp trường xử trảm. Anh nằm ở đó, sắc mặt xanh xao, nhàn nhạt lên tiếng: “Em tiền Chiêu Vũ giúp anh.”

17. Chương 17

Lúc này nàng đang ngồi ngẩn ngơ trong khoang thương gia. Cầm trong tay tấm thẻ trị giá mười lăm vạn tệ, với phương châm ‘Có tiền mà không tiêu là hoang phí’, nàng đã hào phóng mua ngay ình một tấm vé máy bay hạng sang.

Chợt bên cạnh nàng có ai đó thốt lên kinh ngạc bằng tiếng Tây Ban Nha: “Ôi Chúa tôi!” Nàng ngẩng lên nhìn, choáng váng – là Carlos! Nàng đứng dậy nhường lối cho hắn vào ngồi. Carlos còn chấn động hơn gấp nhiều lần so với nàng, trong lúc nhất thời hắn không biết nên nói gì.

Bởi trái tim nàng giờ đây đang chứa đầy hình bóng người khác, chuyện năm xưa đã không còn mấy may vương vãn, vì thế lần này gặp lại, nàng thoải mái bắt chuyện với hắn như với một người bạn cũ thân thiết. Thì ra hắn quay lại Trung Quốc theo sự điều động của chính phủ Tây Ban Nha. Nói chuyện được một lúc, thấy nàng không mấy hào hứng nên hắn cũng ngồi im nghỉ ngơi.

Nàng nhắm mắt dưỡng thần. Suy nghĩ trôi ngược dòng thời gian trở về quá khứ, bắt đầu từ buổi tối tiền Long Chiêu Vũ rời đi. Khi ấy anh ta hất tóc, cổ làm ra vẻ ung dung: “Bọn anh đã giảng hòa, cậu ấy nói suốt đời này sẽ không buông tay em.”

Nàng nghe xong nhú mày, không nói một lời.

“Anh không muốn lại tiếp tục lừa mình dối người. Phương Hữu Lân, từ trước đến nay Lý Minh luôn luôn là ly rượu đầy trong lòng em, cho dù cậu ấy là rượu ngọt hay rượu đắng thì trái tim em đã không còn chỗ trống cho bất kỳ thứ rượu nào khác nữa rồi.”

Cuối cùng nàng bước lên, chủ động nói: “Chúng ta chính thức nói lời tạm biệt nhé.”

Anh ta hỏi: “Vẫn là bạn bè chứ?”

“Là bạn tốt!” Nàng quả quyết.

Hai tuần sau đó trôi qua trong yên bình. Lý Minh hồi phục sức khỏe rất mau, tâm trạng cũng lạc quan phấn chấn thấy rõ. Bác sĩ đã cho phép anh xuống giường hoạt động, đồng thời gia tăng cường độ luyện tập hồi phục chức năng.

Một hôm, sau khi làm xong bài tập vận động, Lý Minh ngồi trên xe lăn, Phương Hữu Lân đẩy anh ra ngoài tản bộ. Đi đến dưới bóng cây, hai người dừng lại nghỉ ngơi. Trong lúc nàng khom người cố định xe lăn, Lý Minh đưa tay mân mê khâu chìa khóa gắn lưng lẳng trên sợi dây chuyền nàng đang đeo, rồi bất chợt hỏi: “Dây đeo tay của anh đang ở chỗ em phải không?”

Phương Hữu Lân cắn cắn môi, sắc mặt phức tạp: “Anh chưa từng mất trí nhớ, đúng không?”

Lý Minh dường như thấy lại cái cảnh nàng hỏi anh có phải anh thích nàng hay không, anh mím mím cười: “Anh mất trí nhớ hồi nào?”

“Vậy hẳn là anh nhớ chúng ta đang trong tình trạng chia tay chứ?”

Anh thản nhiên gật đầu.

“Nếu thế anh nói với ba mẹ anh muốn cưới em là vì khi ấy đầu óc lú lẫn phải không?” Giọng nàng trở nên gay gắt.

“Anh tin rằng lúc nói câu đó anh vô cùng tỉnh táo và anh sẽ kiên trì theo đuổi mục tiêu này từ giờ cho đến chết.” Anh nói rất nghiêm trang.

Nàng giận điên người. Anh lấy quyền gì mà ép uống nàng, tùy tiện bắt nàng làm theo ý anh cơ chứ? Lúc tự tin thì anh yêu chiều dỗ dành nàng, đến khi nản lòng thì phũ phàng đẩy nàng ra xa. Bây giờ anh lại còn dám nói với nàng hai chữ ‘kiên trì’ nữa sao!

Nàng cắn chặt răng, im phăng phắc chẳng nói tiếng nào. Anh rất hiểu nàng, nàng là người bao nhiêu hỉ nộ ái ố đều phơi bày hết lên mặt, ngày đó dù nàng không nói ra nhưng anh vẫn biết nàng hẹn gặp Long Chiêu Vũ. Anh chậm rãi cất lời: “Phương Hữu Lân, anh luôn luôn yêu em, người ta nói người mình nghĩ đến trong thời khắc cận kề cái chết chính là người quan trọng nhất. Khoảnh khắc đó, trong lòng anh chỉ nghĩ đến em, anh nghĩ anh có lỗi với em biết bao nhiêu.”

Nàng vành mắt đỏ hoe, nhưng vẫn khinh khỉnh nói: “Anh tỉnh lại đi, em không hề cảm động một chút nào đâu đấy.”

“Là lỗi tại anh, anh là kẻ hèn nhát. Em muốn chúng ta bắt đầu lại như thế nào, em nói đi.”

Anh nói cứ như thể hai người đang đàm phán chuyện làm ăn buôn bán. Nàng biết, trong mọi hoàn cảnh anh luôn chiếm thế thượng phong với sự trầm tĩnh cổ hủ. Nàng tức giận xoay lưng bỏ đi, nhưng mới đi được hơn chục mét thì đã cúi đầu quay gót trở về, đẩy anh về phòng bệnh. Dù anh nằm xuống giường xong, nàng rời đi ngay tức khắc, lần này anh không giữ nàng lại. Trở lại phòng của mình, nàng bắt đầu thu dọn đồ đạc. Chưa được bao lâu mẹ anh đã qua tìm nàng, lo lắng hỏi: “Sao Tiểu Minh đột ngột đòi xuất viện vậy con? Bác sĩ bảo không sao, nhưng bác lo đường xá xóc nảy không tốt cho nó.”

Nàng chạy đến chất vấn anh: “Tại sao anh lại muốn xuất viện?”

Anh thoải mái nói ra lý do: “Không phải em muốn đi hay sao, anh sẽ đi cùng em.” Cho đến giờ phút này, hầu như mọi nghĩ suy mọi tâm tư của nàng đều bị anh dễ dàng nhìn thấu.

“Bây giờ em chẳng dính líu gì đến anh hết!”

Sau khi quẳng lại câu nói đó, nàng không về nhà mà một mình lên máy bay đi du lịch một tuần liền. Sau nhờ Lý Minh đến tận nhà tìm nàng, mẹ nàng mới biết được và gọi hỏi nàng đang ở đâu.

Nàng không kiềm lòng được, hỏi mẹ: “Anh ấy thế nào hả mẹ?”

“Gầy lắm, đẩy xe lăn đến nhà mình đấy, nói là muốn gặp con, muốn kết hôn với con. Đại tiểu thư, con chơi đã chưa, đã rồi thì về nhà tự mình giải quyết rắc rối đi.” Giọng mẹ nàng nghe rất không vui.

Vì vậy nàng mau chóng quay về, không ngờ tình cờ gặp lại Carlos. Trước khi xuống máy bay, hai người còn trao đổi phương thức liên lạc.

Ngày hôm sau nàng ngủ đến giữa trưa, thức dậy uống ly nước chanh rồi nóng lòng chạy qua đứng trước cửa nhà Lý Minh, đang tần ngần không dám ấn chuông thì cửa mở. Mẹ Lý Minh tiễn một cô gái trông rất dễ nhìn ra ngoài, cô ấy nói: “Bác dặn anh ấy tuyệt đối không được nóng vội, nếu không sẽ phản tác dụng đấy ạ.”

Nàng tránh không kịp, bị mẹ Lý Minh nhìn thấy. Bà đưa nàng vào nhà ngồi, bảo người làm đi gọi Lý Minh rồi bình thần nói: “Vừa rồi là bác sĩ phục hồi chức năng của con trai bác, mỗi ngày đến đây ba mươi phút.”

Anh được người giúp việc đẩy ra trên xe lăn, sau đó mọi người trong phòng đều tản đi, để lại hai người lẳng lặng nhìn nhau. Anh toan đứng lên, muốn đến ngồi ở sofa. Nàng tự động chạy đến đỡ anh tựa vào ghế. Vừa luyện tập xong, trông anh vẫn chưa hết mệt nhọc. Nàng lấy ly nước trước mặt mình đưa cho anh, anh ghé miệng vào ly nước trên tay nàng, uống liền hai hớp.

Nàng nhìn chân anh hỏi: “Tiến triển nhanh lắm à?”

Anh gật gật đầu.

“Có bác sĩ phục hồi chức năng xinh đẹp ở bên cạnh chắc thích lắm chứ gì?” Lời vừa nói ra, nàng lập tức hối hận, hỏi vậy chẳng khác nào tự thừa nhận mình đang ghen.

Quả nhiên anh chỉ cười hiền, không để tâm tới giọng điệu chua loét của nàng: “Cô ấy là do bác Long giới thiệu, rất chuyên nghiệp.”

Nàng ‘hừ’ một tiếng, nói: “Chẳng phải anh đã nói không cho phụ nữ chạm vào người hay sao? Thế nào, nếu là người đẹp thì lại là chuyện khác phải không?” Nàng tra gan, bắt chắp vẻ ghen tuông lộ liễu.

Anh thấy hơi quái lạ, nhưng vẫn từ tốn giải thích: “Cô ấy chỉ ngồi một chỗ chỉ anh cách vận động thôi, không động chạm thân thể gì hết.”

“Anh đi mà lừa con nít ba tuổi!” Nàng đứng phắt dậy.

“Nếu không ngày mai em qua nhà giúp anh đi.”

Nàng không nghe nổi một lời nào nữa cả, lập tức bỏ chạy mất hút, trước đó còn ném lại một câu: “Chúng ta đã chia tay rồi.”

Bắt đầu từ sau hôm ấy, ngày ngày nàng đều nhận được một bó hoa tươi kèm theo tấm thiệp với dòng chữ ‘Anh yêu em’.

Nàng không bước chân sang nhà Lý Minh, thế nhưng mỗi buổi sáng lại đứng bên cửa sổ soi chiếc QQ của cô bác sĩ xinh đẹp đậu trước nhà anh.

Không lâu sau, Long Chiêu Vũ hẹn nàng cùng đi thăm cặp song sinh long phượng của Nhậm Tùy Ý. Một ngày trước khi đi, Lý Minh chống gậy sang nhà nàng, nhờ nàng đưa quà giúp anh. Nàng nhận lấy, lăm lăm lì lì không hé môi nói một lời, tỏ thái độ muốn đuổi khách. Anh hỏi: “Tội mình không thể bình tĩnh nói chuyện với nhau được sao? Em muốn anh theo đuổi em thế nào, em nói đi, chỉ cần em nói anh sẽ làm ngay.”

“Nghĩ xong sẽ nói cho anh biết.” Nàng lẩn tránh ánh mắt cháy bỏng của anh, để mặc anh hôn phớt lên má nàng.

Hôm sau nàng vui vẻ hồ hởi đi cùng rất nhiều người khác đến thăm mẹ con Nhậm Tùy Ý, mang theo món quà là một cặp ngọc bội. Không ngờ đến nơi nàng lại gặp Carlos, vốn dĩ Nhậm Tùy Ý làm phiên dịch nên cũng quen biết với hắn.

Ở chơi được một lúc, nàng mời Long Chiêu Vũ và Carlos đến nhà nàng uống trà tán gẫu. Giữa tiết trời nóng bức, ngồi dưới giàn nho xanh mướt thưởng thức hương vị phô mai Tây Ban Nha và rượu nho trong lành mát lạnh, lại có thêm hai người đàn ông đẹp trai xuất sắc cùng bầu bạn, nàng còn mong ước gì hơn?

Giữa lúc mọi người đang sôi nổi bàn tán xem trong ba cô nàng Julia Robert, Liv Tyler và Catherine Zeta-Zones, cô nào có khuôn miệng rộng quyến rũ nhất và bộ phim có cảnh ‘nóng bỏng’ nhất của họ là phim gì, thì Phương Hữu Lân trông thấy chiếc QQ mà nàng ngày ngày theo dõi từ đằng xa chạy đến dừng lại trước cửa nhà nàng. Người đẹp xuống xe trước, sau đó đi vòng sang bên kia mở cửa đỡ Lý Minh bước ra. Long Chiêu Vũ và Carlos thấy mắt nàng nhìn chăm chú phía trước thiếu điều muốn phóng lửa thiêu đốt người ta, không hẹn mà gặp đều tự giác im bật. Đợi người đẹp lái xe đi rồi, Lý Minh mới bước chậm chậm về phía bọn họ. Phương Hữu Lân lại rót thêm bình một ít rượu, giữa cổ uống một hơi cạn sạch.

Long Chiêu Vũ đứng dậy đỡ Lý Minh, kéo ghế cho anh ngồi, Carlos cũng lịch sự đứng lên chào, duy chỉ Phương Hữu Lân là ngồi tại chỗ lạnh lùng nói: “Em không mời anh.”

Tất cả mọi người đều ngượng ngáp, không ai ngồi xuống, Lý Minh cũng đứng yên tại chỗ. Vốn đã gầy đi rất nhiều, giờ lại mặc bộ quần áo giản dị, trông anh lúc này hết như một cái cây khẳng khiu, bất cứ khi nào cũng có thể đổ ngã. Anh nhẹ nhàng nói: “Anh chỉ đến để hỏi bao giờ em đồng ý nói chuyện với anh.”

“Nói chuyện gì?”

“Chuyện chúng ta bắt đầu lại như thế nào, chuyện em muốn hôn lễ tổ chức ra sao.” Anh nói một cách nghiêm túc.

Không biết bởi vì rượu nho hay vì điều gì khác mà gương mặt nàng hồng rực lên như sắp sửa bốc cháy.

Long Chiêu Vũ và Carlos vội vàng muốn cáo từ. Nàng khoát tay, vô tình chạm phải cái ly làm rượu đỏ tươi chảy tràn ra bàn. Nàng đập bàn, gắt gỏng: “Đang uống rượu nói chuyện với bạn bè tự dưng anh lại đến phá đám, hiện tại em không có tâm trạng nói chuyện với anh.”

“Được.” Anh gật gù nói: “Anh sẽ ở đây đợi tới khi nào em muốn nói chuyện.”

“Đây là nhà của em.” Nàng tiếp tục gây hấn.

Anh tức thì lui ra đứng ngoài cửa nhà nàng. Thấy tình hình căng thẳng, Carlos chào hai tiếng ‘bye bye’ rõ to rồi bỏ chạy lấy người. Long Chiêu Vũ ở lại khuyên nàng: “Trời đang nắng chang chang như vậy, cơ thể cậu ấy lại yếu thế kia, em định bỏ mặc cậu ấy thật sao?”

“Xem anh ấy kiên trì được tới bao giờ.” Nàng giận dữ ném vỡ cái ly trên tay.

“Thôi để anh đi gọi cậu ấy vào nhà.”

“Anh đưa anh ấy về nhà luôn đi!”

“Em ngang ngược quá rồi đấy, nha đầu.” Nói xong, Long Chiêu Vũ đi ra ngoài.

Nàng dán mắt trừng trừng vào Lý Minh, Long Chiêu Vũ đến bên thuyết phục thế nào anh cũng chỉ mỉm cười lắc đầu, đứng im lìm không nhúc nhích như có rễ mọc dưới bàn chân. Nói một lúc vẫn không lung lay được anh, Long Chiêu Vũ hết cách đành trở vào nhà, nhưng ngay giây sau đó Phương Hữu Lân lại lao ra ngoài, anh ta quay người lại, thấy Lý Minh lão đảo ngả khuỵu xuống đất.

Hai người khiêng Lý Minh vào nhà Phương Hữu Lân, đặt anh nằm trên sofa. Thật ra anh chỉ bị cảm nắng vì thân thể suy yếu, nằm nghỉ một chút là đã tỉnh lại. Long Chiêu Vũ quát cho anh, Phương Hữu Lân thì xoa dầu lên huyết thái dương, rót nước đưa đến tận miệng. Thế nhưng người ta chẳng những không cảm kích mà còn mím chặt môi, mặc cho nước chảy hết ra ngoài.

Long Chiêu Vũ thấy không có gì đáng lo ngại nên chỉ lặng lẽ ngồi một bên. Phương Hữu Lân trái lại vô cùng sốt ruột âu lo: “Rốt cuộc anh muốn thế nào đây?”

Mặt anh trắng bạch như tờ giấy, anh yếu ớt nói: “Rốt cuộc em muốn thế nào?”

Nàng cuống quýt: “Anh uống nước trước đã.”

“Em nói trước đi.” Anh kiên trì đến cùng.

“Thôi được rồi.” Phương Hữu Lân đầu hàng, đành thôi, nàng vĩnh viễn không bao giờ thắng nổi anh. “Anh uống nước trước đi, ngoan, rồi chúng ta từ từ nói tiếp.”

“Nói chuyện gì?” Anh nhất quyết không buông tha cho nàng.

Nàng cắn răng nói: “Chuyện chúng ta bắt đầu lại như thế nào.”

“Còn gì nữa không?”

Đến mức này thì nàng thật sự không thể nhịn nổi: “Này Lý Minh, anh đừng có mà giấu đồ bìm leo, ngày sinh tháng đẻ còn chưa xem nữa đấy, muốn gì thì cũng phải làm từng bước chứ.”

Anh nhướn môi cười, nắm bàn tay đang cầm ly của nàng, ghé miệng vào uống một hơi hết sạch.

18. Chương 18: Ngoại Truyện: Nữ Nhi Cần Tự Mình Cố Gắng

Lý Minh nhấn chuông cửa theo thói quen hàng ngày, không ngờ chờ thật lâu mà vẫn không thấy ai ra mở, rốt cuộc anh đành phải lấy chìa khóa tự mở cửa vào nhà. Giày dép của nàng vẫn nằm ngổn ngang trên sàn nhà, nhưng nàng lại chẳng nhảy chân sáo ra đón anh như mọi hôm. Anh thấy kì lạ, gọi lớn: “Phương Hữu Lân.” Không ai trả lời. Anh bỏ cả đôi giày, đi thẳng vào trong, cuối cùng tìm thấy nàng đang cặm cụi gõ lọc cọc trước máy tính trong thư phòng. Anh bước đến bên nàng, dịu dàng hỏi: “Đang bận gì à?”

Đến lúc này nàng mới ngẩng đầu lên, vừa khéo anh đang cúi xuống, thế là nàng hôn nhẹ một cái lên môi anh rồi nói: “Em xong ngay đây, đợi em một phút nữa thôi. Em có nấu canh chim cút với nấm phục linh, trễ quá rồi, anh ăn trước một chén cho đỡ đói.”

Anh đáp ‘ừ’ nhưng lại ngồi xuống cạnh nàng, nhìn nàng mày mò sửa đi sửa lại bản sơ yếu lý lịch trên màn hình máy tính. Vài phút trôi qua, nàng tắt máy, cau có: “Chẳng biết phải làm sao đây, muốn bịa cái gì thì cũng phải có cái mà bịa mới được, vấn đề là em không có nhiều kinh nghiệm làm việc.”

Nàng đi tới kéo tay anh: “Đi thôi, đi ăn cơm, anh đói bụng không? Buổi chiều em ở nhà Tùy Ý ăn đủ thứ với cậu ấy. Hai cục cưng một tuổi của cậu ấy đáng yêu quá chừng.”

Anh không đi mà kéo nàng ngồi xuống sát bên, ôm nàng vào lòng: “Sao tự nhiên em sửa lại sơ yếu lý lịch vậy?”

“Chiều nay ở nhà Tùy Ý, mọi người ai cũng kể chuyện công việc, chỉ có em là vô công rồi nghề, cả ngày ở nhà ừ ừ cạc cạc. Không được như anh, ngày nào anh cũng đi làm hết.”

Vẻ mặt giãn ra, anh cười nói: “Anh là đàn ông đương nhiên phải đi làm rồi, em so bì với anh làm chi? Phương Hữu Lân, công việc cũng không phải thế mạnh của em, anh nuôi em mà, em thích làm gì thì cứ làm đi. Bây giờ đang khủng hoảng kinh tế, em nên nhường công việc lại cho những người thật sự cần đến nó mới phải.”

Nàng ngẩng đầu lên từ trong ngực anh, bĩu môi: “Nói gì thì nói, nhưng mà em nhất định phải đi làm đấy. Các cô ấy đều nói phụ nữ phải tự lập, nếu không ngay cả tự do thân thể cũng không có nốt. Sau này em gả cho anh rồi thế nào cũng giống hệt như các cô ấy bây giờ.”

Lý Minh chau mày hỏi: “Các cô ấy là ai?”

“Tùy Tâm Tùy Ý này, cả Trần Thù Nghiên nữa.”

“Tùy Ý sinh con xong ở nhà làm bà chủ mà em.” Anh sửa lại.

“Cậu ấy ở nhà lo cho con thì đâu có gì để nói. Nhưng anh nhìn lại xem, Tùy Tâm hùn vốn với người ta mở trung tâm thể dục, bây giờ có đến hơn hai mươi cái chi nhánh; cô nàng Trần Thù Nghiên của Long Chiêu Vũ lại ghê gớm hơn nữa, cô ấy làm diễn viên, không chỉ đi nước ngoài như đi chợ mà thậm chí đêm hôm khuya khoắt còn đi đóng phim nữa kìa.”

“Độc lập về tài chính và tự do thân thể liên quan gì với nhau? Anh đã bao giờ hạn chế tự do thân thể của em chưa?” Tuy anh chỉ nói bình thường nhưng giọng điệu đã có phần nghiêm khắc.

Nàng nghe xong, hơi hơi làm nũng: “Thì tháng trước có hai dạ tiệc dành cho phiên dịch viên đó, anh có cho em đi đâu.”

Anh ngẫm lại cẩn thận rồi nói: “À, tiệc đó chỉ là ăn uống hát hò mà đến chín mười giờ tối mới xong, anh không yên tâm, còn em thì lại không muốn anh ở nhà ăn một mình nên cuối cùng mới không đi, không phải vậy sao?”

Nàng rúc vào lòng anh lắc lắc đầu, cuối cùng phải thừa nhận. Nhưng một lát sau nàng lại tiếp: “Nhưng mà tự mình làm ra tiền vẫn đáng tin hơn.”

Anh nâng cằm nàng lên, nhìn vào mắt nàng: “Phương Hữu Lân, cho dù em có tin hay không, anh vẫn muốn nói cho em biết, anh sẽ vĩnh viễn yêu em.”

Nàng chủ động rướn người hôn anh, sau đó cười hì hì nói: “Các cô ấy nói cái câu ‘Anh sẽ vĩnh viễn yêu em.’ là câu nói khó tin nhất trên đời này của đàn ông các anh. Mà trên thế gian này không có cái gì có thể gọi là vĩnh viễn cả, bởi vì đời người có ai qua được sinh lão bệnh tử đâu anh.” Nàng kể lại nội dung cuộc trò chuyện chiều nay của bốn cô gái rảnh rồi. Người nói vô tư nhưng người nghe lại để tâm. Những lời này thật sự chọc giận anh, anh chậm rãi đẩy nàng ra, lạnh tanh nói: “Ăn cơm đi.”

Bữa tối chỉ có một món đơn giản, kết thúc trong vồn vện hai mươi phút, Lý Minh trầm mặc suốt bữa cơm.

Phương Hữu Lân cố ý gợi chuyện nhưng anh chỉ trả lời nhiều nhất là ba chữ. Biết anh mất hứng, nàng dọn dẹp chén bát rồi le lưỡi đi vào nhà bếp.

Đạo này sau bữa tối Lý Minh thích uống trà buổi mật ong. Phương Hữu Lân vừa gọt bưởi vừa gọi điện hỏi A Mai: “Chiều nay ở công ty tổng giám đốc Lý có chuyện không vui hả cậu?” Mỗi ngày A Mai đều ăn cơm trưa cùng Lý Minh, cho đến trưa nay mọi việc vẫn bình thường.

“Đâu có.” A Mai nói chắc nịch: “Anh ấy còn hỏi tớ là sắp đến sinh nhật cậu rồi, nên mua quà gì bây giờ. Ngọt ngào ghê cơ.”

Phương Hữu Lân đặt điện thoại xuống, thở dài đánh thượt, lăm bằm lăm bầu nói: “Rồi, vậy là tại mình.” Trong lúc vô ý, dao cắt sượt qua ngón tay, chút nước bưởi dính vào làm nàng đau rát. Nàng giật một miếng khăn giấy xuống rồi quần lên ngón tay, vẫn đau.

Đợi máu ngừng chảy, nàng bưng tách trà thơm ngon, đoan trang đi ra khỏi nhà bếp. Lý Minh ngồi trong thư phòng, trên tay anh là album hình của hai người, nghe nàng gõ cửa bước vào, anh ngẩng đầu nhìn lên, trong ánh mắt thoáng qua tia nhìn yêu thương đã vắng bóng suốt đêm nay.

Nàng đặt tách trà trên bàn, bước đến ngồi lên đùi anh, thế nhưng anh lại nói: “Anh hơi mệt.” rồi đẩy nàng qua ngồi trên sofa. Nàng ầm ục nói: “Anh giận, anh bỏ mặc em, anh nói mà không giữ lời gì hết, vậy mà còn hứa sẽ vĩnh viễn yêu em.”

“Chính em đã nói trên đời này không có gì gọi là vĩnh viễn đấy thôi.” Anh trả lời nàng không chút tình cảm.

Nàng đưa mắt nhìn mấy tấm hình – là hình họ tự chụp trong những ngày nàng dẫn anh đi Tam Á nghỉ dưỡng nhân dịp anh vừa hồi phục sức khỏe. Nàng đứng, anh tựa đầu lên vai phải nàng, cả hai đều cười rạng rỡ hạnh phúc. Đạo đó anh vẫn còn gầy nhom.

Thấy nàng im hơi lặng tiếng, anh nói tiếp: “Nhà cửa và tài khoản đều là cả hai cùng đứng tên, giả dụ có xảy ra biến cố gì em cũng không cần phải lo lắng. Nếu em chỉ đơn thuần muốn tìm việc để kiếm tiền, anh thấy không cần thiết. Trên đời này hiếm người nào có thể khẳng định công việc là sự nghiệp lâu dài lắm. Nếu em thật sự muốn làm lại cuộc đời, quyết chí gây dựng sự nghiệp thì hãy suy nghĩ cho kỹ rồi nói anh nghe kế hoạch của em, nếu khả thi, anh sẽ đầu tư cho em.”

Nàng nói gì làm gì đi nữa, anh vẫn luôn thấu tỏ lòng nàng. Thật ra nàng có muốn gây dựng sự nghiệp gì đâu, nói cho cùng chỉ là nhất thời mê muội mà thôi. Cũng tại mấy cô bạn nói nhiệt tình và chân thành quá nên nàng mới bị kích thích. Bỗng nhiên tay bị anh siết chặt, nàng đau buốt, nhắm mắt xuyết xoa. Anh lập tức nới tay, phát hiện ngón trỏ tay trái của nàng có vết đứt còn hơi hơi sưng đỏ, thế là vội vàng đi lấy thuốc cho nàng, nhưng nàng không cho anh đi đâu cả, đưa ngón tay đến bên miệng anh, nói: “Thối thối là hết à.”

Nằm trên giường, anh có chút trần trọc không yên, nàng đã cuộn mình vào một góc ngủ say sưa. Đã sắp sang tuổi hai mươi tám mà nàng vẫn giống như lần đầu họ gặp nhau, đôi mắt to tròn ấy trong veo đến lạ kỳ. Anh bật đèn, mở ngăn kéo tìm thuốc. Thuốc của anh, nàng sắp xếp gọn ghẽ đâu vào đấy. Thân thể của anh, nàng chăm sóc cẩn thận, không chút lơ là. Thành linh nàng cũng tỉnh, dù đang mắt nhắm mắt mở nhưng vẫn lo lắng hỏi: “Sao vậy anh, dạ dày khó chịu hả?”

“Một chút thôi.” Anh trấn an nàng, “Không có gì đâu.”

Không thể xem như không có chuyện gì, nàng xuống giường đi rót nước ấm, đợi anh uống thuốc xong xuôi, nàng lại trở về giường vừa xoa dạ dày cho anh vừa ăn năn nói: “Tại em không ngoan, tại em lo tìm việc làm. Lâu rồi bệnh đau dạ dày của anh không tái phát, chỉ vì tối hôm nay giận em nên mới như vậy.”

Anh đỡ khóc đỡ cười, ôm nàng nói: “Như thế lại thành ra anh hạn chế tự do của em rồi.”

Nàng đưa tay vuốt ve gương mặt anh: “Cũng không hẳn, thật ra em cũng không muốn ngồi trong phòng làm việc từ chín giờ sáng tới năm giờ chiều. Em thích buổi trưa cùng anh ăn cơm, buổi tối yên tâm ở nhà chờ anh. Mỗi ngày anh đi làm về, em nghe tiếng chuông mở cửa cho anh, những khi đó em đều rất hạnh phúc.”

Nhìn vào đôi mắt sáng long lanh của nàng, anh cảm thấy sung sướng tràn đầy – hạnh phúc ở cõi đời này chỉ đơn giản thế thôi. Sau đó, mọi nặng nề chóng tan và giấc ngủ cũng nhẹ nhàng trôi đi.

Ngày hôm sau, vừa vào công ty Lý Minh lập tức gọi điện cho Giải Dương, Lê Ý Bình và Long Chiêu Vũ tố cáo vợ và bạn gái của họ dùng tư tưởng sai lệch tiêm nhiễm cho Phương Hữu Lân, đồng thời cảnh báo ba

anh chàng, những ý nghĩ đó cũng rất có tính uy hiếp đối với họ.

Một thời gian rất nhanh sau đó, khi cả hội tụ tập chơi bài, một mình Lý Minh thắng hết cả ba nhà, khiến bọn họ thua không còn manh giáp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-va-dau-heo>